CHARLAINE HARRIS

„Un amestec cuceritor de umor, intrigă, erotism moderat și făpturi umane (și ne-umane)!"
– *Cemetery Dance*

Viața lângă un vampir

CLUBUL MORȚILOR

LEDA

CHARLAINE
HARRIS

CLUBUL MORȚILOR

Seria *Vampirii Sudului* cuprinde volumele:

Morți până la apus
Moartea la Dallas
Clubul Morților
Moartă pentru toți
Mort de-a binelea
Categoric moartă
Morți cu toții
Mai rău decât moartea
Mort și-ngropat
Moarte în familie

CHARLAINE
HARRIS

CLUBUL MORȚILOR

Traducere din limba engleză de
ANA-MARIA NICA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactori: ANTONIA KACSÓ, CARMEN BOTOŞARU
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA APRODU

Charlaine Harris, *Club Dead*

Cover art by Lisa Desimini

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARRIS, CHARLAINE
Vampirii Sudului / Charlaine Harris. - Bucureşti: Leda, 2011
ISBN 978-973-102-391-5
Vol. 3: Clubul Morţilor / trad. Ana-Maria Nica.
ISBN 978-973-102-389-2

I. Nica, Ana-Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Această carte este dedicată
băiatului meu mijlociu, Timothy Schulz,
care mi-a spus, categoric, că vrea o carte
doar pentru el.

Mulțumirile mele Lisei Weissenbuehler, lui Kerie L. Nickel, Marie La Salle și incomparabilei Doris Ann Norris, pentru informațiile lor despre portbagaje, mari și mici. Mulțumiri și lui Janet Davis, Irene și Sonyei Stocklin, care sunt și cyber-prieteni ai site-ului DorothyL, pentru informațiile lor despre baruri, jocul de cărți *bourrée* și despre guvernarea districtuală a Louisianei. Joan Coffey a fost deosebit de amabilă să-mi ofere numeroase date despre Jackson. Minunata și amabila Jane Lee m-a condus prin Jackson cu răbdare, ore întregi, prinzându-se foarte serios în jocul găsirii locului perfect pentru un bar al vampirilor.

Capitolul 1

CÂND AM INTRAT ÎN CASĂ, Bill stătea aplecat peste computer. Era deja o imagine mult prea familiară, în ultimele două luni. Până acum câteva săptămâni, ar fi lăsat baltă munca atunci când veneam eu acasă. Acum însă, doar tastatura îl atrăgea.

— Bună, iubito, îmi spuse absent, cu privirea îndreptată către ecran.

Pe masă, lângă tastatură, se găsea o sticlă goală de SângeAdevărat, grupa 0. Cel puțin, își amintise să mănânce.

Bill, care nu era deloc genul pasionat de blugi și tricou, purta o pereche de pantaloni din doc kaki și o cămașă din flanel în carouri albastre și verzi. Pielea sa avea o strălucire care venea din interior, iar părul lui negru și des mirosea a șampon Herbal Essence. Mai mult decât suficient pentru a trezi simțurile oricărei femei. L-am

sărutat pe gât, nici o reacţie. I-am lins urechea. Nimic.

Stătusem şase ore în picioare în Merlotte's Bar şi, de fiecare dată când un client îmi dăduse un bacşiş de nimic, sau vreun nebun mă plesnise peste fese, îmi aminteam că în scurt timp voi fi alături de iubitul meu, că vom avea parte de o partidă de sex incredibilă şi că mă voi bucura de atenţia lui.

Oricum, se părea că mă înşelasem.

Am inspirat încet şi adânc şi m-am uitat la spatele lui Bill. Era un spate minunat, cu umeri laţi, iar eu plănuisem să-l văd dezbrăcat şi să-mi înfig unghiile în pielea lui. Chiar contasem pe asta. Am expirat la fel de încet şi de adânc.

— Voi fi al tău într-un minut, spuse Bill.

Pe ecran se vedea imaginea unui bărbat cu aer distins, cu părul argintiu şi pielea foarte bronzată. Era sexy, oarecum în stilul lui Anthony Quinn, şi părea un tip puternic. Sub imagine era un nume, iar sub acesta un mic text, care începea cu „Născut în 1756 în Sicilia". Chiar când am dat să deschid gura să spun că, în ciuda legendei, vampirii *chiar* apăreau în fotografii, Bill s-a întors spre mine şi m-a prins citind.

A apăsat pe un buton şi totul a dispărut de pe ecran.

L-am privit fix, nevenindu-mi să cred că aşa ceva tocmai se întâmplase.

— Sookie, mi-a spus, schiţând un zâmbet.

Nu-şi scosese colţii, ceea ce însemna că nu era deloc în dispoziţia în care sperasem eu să-l găsesc: nu era nici un pic de pasiune carnală în gândurile

sale pentru mine. Ca la toții vampirii, colții îi ieșeau cu adevărat doar când era în dispoziția de a face sex sau în dispoziția ucis/mâncat. (Uneori, cele două dispoziții nu sunt foarte clar delimitate și te alegi cu un fan al colților mort. Dar eu cred că tocmai elementul pericol este ceea ce-i atrage pe cei mai mulți fani ai colților.) Chiar dacă fusesem acuzată că și eu fac parte dintre acele creaturi patetice care-și petrec vremea în preajma vampirilor, în speranța că le vor atrage atenția, eu am o relație cu un singur vampir (cel puțin voluntară) și acesta este chiar cel pe care-l am în față. Care nici măcar nu era suficient de încântat că mă vede.

— Bill, am spus pe un ton rece.

Ceva se întâmpla, „Ceva" cu majusculă. Și nu avea de-a face cu libidoul lui Bill. („Libidou" era cuvântul zilei în calendar.)

— N-ai văzut nimic din ceea ce tocmai ai văzut, mi-a spus hotărât.

Ochii săi căprui-închis mă priveau fără să clipească.

— Hopa! am spus, poate puțin sarcastic. Ce pui la cale?

— Am o misiune secretă.

Nu știam dacă să râd sau să mă neliniștesc. Așa că doar am ridicat din sprâncene și am așteptat și alte lămuriri. Bill era inspectorul pentru Districtul 5, o divizie a vampirilor din Louisiana. Eric, șeful Districtului 5, nu-i mai dăduse niciodată până atunci lui Bill o misiune care să fie secretă față de mine. De fapt, eram de obicei parte integrantă a echipei de investigatori, indiferent dacă eram sau nu de acord cu asta.

— Eric nu trebuie să afle. Nici unul dintre vampirii din Districtul 5 nu trebuie să afle.

Am avut o tresărire.

— Dacă nu munceşti pentru Eric, pentru cine o faci?

Am îngenuncheat pentru că mă dureau picioarele şi m-am sprijinit de genunchii lui Bill.

— Regina Louisianei, răspunse el, aproape şoptit.

Pentru că părea atât de serios, am încercat să păstrez şi eu aceeaşi expresie, dar nu eram obişnuită cu aşa ceva. Am început să râd — mici chicoteli, pe care nu le puteam opri.

— Vorbeşti serios? l-am întrebat, ştiind că nu putea fi altfel.

Bill era mereu genul serios. Mi-am îngropat faţa în coapsa lui, ca să nu-mi vadă amuzamentul. Am privit repede în sus, către el. Părea destul de enervat.

— Sunt la fel de serios ca şi moartea, spuse Bill, iar glasul îi sună atât de tăios, încât am făcut un efort pentru a-mi schimba atitudinea.

— Bine, stai să mă lămuresc, am spus pe un ton suficient de controlat.

M-am aşezat înapoi pe podea, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile pe genunchi.

— Lucrezi pentru Eric, şeful Districtului 5, dar mai există şi o regină? A Louisianei?

Bill dădu din cap afirmativ.

— Deci statul este împărţit în districte? Şi ea este şeful lui Eric, câtă vreme îşi desfăşoară activităţile în Shreveport, care este situat în Districtul 5.

Din nou, o încuviinţare.

— Unde trăiește, în Baton Rouge?

Capitala statului mi se părea cel mai potrivit loc.

— Nu, nu. În New Orleans, bineînțeles.

Bineînțeles. Sediul central al vampirilor. Cu greu ai fi putut arunca o piatră în acel oraș fără să lovești vreun ne-viu, conform ziarelor (deși numai un nebun ar face asta). Afacerea turistică din New Orleans era în plină dezvoltare, deși nu mai erau chiar aceiași turiști de până acum, gloata amatoare de băutură și fără griji care umplea orașul ca să petreacă după pofta inimii. Noii turiști erau dintre cei care voiau să își frece coatele cu ne-viii: să stea într-un bar de-al vampirilor, să viziteze o prostituată-vampir, să urmărească un sex-show cu vampiri.

Asta auzisem, căci eu nu mai fusesem la New Orleans de când eram mică. Mama și tata ne duseseră pe fratele meu, Jason, și pe mine. Asta se întâmplase înainte ca eu să împlinesc șapte ani, căci atunci muriseră ei.

Mami și tati muriseră cu vreo douăzeci de ani înainte ca vampirii să apară la televiziune ca să anunțe că de fapt erau prezenți printre noi, anunț care venise ca urmare a descoperirii sângelui sintetic de către japonezi, sânge care permitea ca vampirii să trăiască fără a mai avea nevoie să-l bea de la oameni.

Comunitatea vampirilor din Statele Unite a lăsat întâi clanurile japoneze să iasă la lumină. Apoi, simultan, pentru majoritatea națiunilor de pe glob care aveau televiziune — și cine nu are așa ceva în zilele noastre? — anunțul a fost făcut

în sute de limbi diferite, de către sute de personalități din lumea vampirilor, alese cu grijă.

În acea noapte, cu doi ani și jumătate în urmă, noi, oamenii obișnuiți, aflaserăm că trăiam cu monștrii printre noi.

Dar adevărata semnificație a acelei declarații fusese: „Acum putem ieși la lumină, putem conviețui în armonie. Nu mai sunteți în pericol din cauza noastră. Nu avem nevoie să vă bem sângele pentru a putea trăi."

Așa cum vă puteți imagina, aceea a fost o noapte cu o audiență teribilă la public și tulburări îngrozitoare. Reacțiile au variat dramatic, în funcție de fiecare națiune.

Vampirii din națiunile predominant islamice au avut cea mai tragică soartă. Nici nu vreți să știți ce s-a întâmplat cu purtătorul de cuvânt din Siria, deși, poate, femeia din Afganistan a avut o moarte mult mai groaznică și definitivă. (La ce s-or fi gândit când au ales o femeie pentru treaba asta? Vampirii pot fi foarte inteligenți, dar uneori par a fi rupți de contactul cu lumea de azi.)

Câteva națiuni — printre care Franța, Italia și Germania — au refuzat să accepte vampirii ca cetățeni cu drepturi egale. Multe — ca Bosnia, Argentina și majoritatea națiunilor africane — le-au negat orice drept și i-au declarat pradă legală pentru orice vânător. Dar America, Anglia, Mexicul, Canada, Japonia, Elveția și țările scandinave au adoptat o atitudine mai tolerantă.

E greu de spus dacă vampirii se așteptau sau nu la această reacție. Din moment ce luptau din

greu pentru a se încadra în fluxul vieții cotidiene, erau încă foarte secretoși în ceea ce privește organizarea și guvernarea lor, iar ceea ce Bill îmi spunea acum erau singurele informații pe care le aflasem pe această temă.

— Deci regina Louisianei ți-a încredințat un proiect secret, i-am spus încercând să vorbesc pe un ton neutru. Și ăsta este motivul pentru care ți-ai petrecut în fața computerului fiecare oră pe care nu ai dormit-o, în ultimele câteva săptămâni.

— Da, spuse Bill.

Luă sticla de SângeAdevărat și o dădu peste cap, astfel că în ea mai rămăseseră doar câteva picături. Porni pe hol spre bucătăria mică (când a renovat casa părinților săi, nu a păstrat prea mult din spațiul bucătăriei, căci nu avea nevoie de ea) și își luă o nouă sticlă din frigider. Îmi dădeam seama de mișcările lui după sunetul scos de capacul sticlei desfăcute, pe care apoi a pus-o în cuptorul cu microunde. Când s-a oprit cuptorul s-a întors, agitând sticla, cu degetul mare astupându-i gura, să nu țâșnească lichidul.

— Și cam cât de mult timp mai ai de petrecut cu proiectul ăsta? l-am întrebat, rezonabil, speram eu.

— Atât cât va fi nevoie, îmi răspunse el, mai puțin rezonabil.

De fapt, Bill părea chiar serios iritat.

Hm! Să fie ăsta sfârșitul lunii noastre de miere? Bineînțeles, doar în sens figurat, din moment ce Bill este vampir și nu ne putem căsători legal nicăieri în lume. Nu că m-ar fi cerut în căsătorie.

— Bine, dacă eşti atât de prins cu proiectul tău, voi sta deoparte până se va termina, am spus încet.

— Aşa ar fi cel mai bine, spuse Bill după o pauză, iar eu m-am simţit ca şi cum m-ar fi pocnit în stomac.

Într-o secundă eram în picioare şi îmi îmbrăcam pardesiul peste uniforma mea de chelneriţă de vreme rece — pantaloni negri şi tricou alb cu decolteu bărcuţă şi cu emblema Merlotte's brodată pe piept, în stânga. M-am întors cu spatele la Bill, ca să-mi ascund faţa.

Încercam să nu plâng, aşa că nu m-am uitat la el nici măcar atunci când i-am simţit mâna atingându-mi umărul.

— Trebuie să-ţi spun ceva, mi-a zis Bill cu vocea lui rece şi liniştită.

Tocmai îmi puneam mănuşile şi m-am oprit, dar fără să fiu în stare să mă uit la el. Putea să-mi vorbească şi dacă eram cu spatele.

— Dacă mi se întâmplă ceva, a continuat (şi aici ar fi trebuit să încep să mă îngrijorez), trebuie să cauţi în ascunzătoarea pe care am construit-o acasă la tine. Acolo ar trebui să găseşti computerul meu şi câteva CD-uri. Nu spune nimănui. Dacă nu găseşti computerul acolo, du-te la mine acasă şi caută-l. Du-te ziua, şi înarmată. Ia computerul şi toate CD-urile pe care le poţi găsi şi ascunde-le în culcuşul meu, cum îţi place să-l numeşti tu.

Am dat din cap afirmativ. Putea să vadă asta chiar dacă eram cu spatele. Nu aveam încredere în vocea mea.

— Dacă nu mă întorc sau nu primeşti nici o veste de la mine, să spunem... în opt săptămâni, atunci spune-i lui Eric tot ce ţi-am zis astăzi. Şi cere-i protecţie.

N-am spus nimic. Mă simţeam mult prea îngrozitor ca să mai fiu şi furioasă, şi aveam impresia că nu va trece mult până să mă prăbuşesc. L-am aprobat din nou cu o mişcare din cap. Îmi simţeam părul strâns în coadă mişcându-se pe ceafă.

— Plec către... Seattle în curând, mai spuse Bill.

Am simţit pe ceafă buzele lui reci, pe locul atins de părul meu.

Minţea.

— Vorbim când mă întorc.

Într-un fel, asta nu prea părea o perspectivă plăcută. Mai degrabă părea ameninţător.

Din nou am dat din cap, neriscând să vorbesc, pentru că deja plângeam. Mai degrabă aş fi murit decât să-l las să-mi vadă lacrimile.

Şi aşa ne-am despărţit în acea noapte de decembrie.

A doua zi, pe drumul meu către muncă, am făcut un ocol prea puţin înţelept. Eram într-o dispoziţie care mă făcea să mă complac în starea asta îngrozitoare. În ciuda unei nopţi în care nu dormisem, ceva îmi spunea că aş putea să-mi înrăutăţesc şi mai mult dispoziţia dacă o voi lua pe Magnolia Creek Road: aşa că, bineînţeles, exact asta am făcut. Vechea reşedinţă a familiei Bellefleur, Belle Rive, era un furnicar de activitate, chiar şi într-o zi urâtă şi rece. Erau acolo

dubițele unei firme de deratizare, ale uneia de mobilier la comandă pentru bucătării și cea a unui specialist în construcții, toate parcate la ușa din spate a clădirii antebelice. Viața era plină de agitație pentru Caroline Holliday Bellefleur, bătrâna doamnă care condusese casa și (cel puțin în parte) orășelul Bon Temps, în ultimii optzeci de ani. Mă întrebam dacă Portia, avocată, și Andy, detectiv, se bucurau de toate schimbările de la Belle Rive. Trăiseră alături de bunica lor (așa cum eu trăisem alături de a mea) întreaga lor viață de adulți. Cel puțin trebuiau să se bucure de plăcerea pe care i-o oferea ei renovarea casei.

Bunica mea fusese ucisă cu câteva luni în urmă.

Familia Bellefleur nu avea nimic de-a face cu uciderea ei, desigur. Și nici nu exista vreun motiv pentru ca Portia și Andy să-și împartă cu mine plăcerile acestei bogății. De fapt, amândoi mă ocoleau ca pe ciumă. Îmi erau datori și nu puteau suporta asta. Nici măcar nu știau *cât de mult* îmi erau datori.

Primiseră o moștenire misterioasă de la o rudă care „murise pe undeva prin Europa", cum l-am auzit pe Andy spunându-i unui prieten polițist în timp ce beau la Merlotte's.

Când a trecut să lase câteva tichete la loteria Asociației Ghetsimani a Femeilor de la Biserica Baptistă, Maxine Fortenberry mi-a spus că *Miss* Caroline a căutat în toate actele familiei pe care le-a putut găsi pentru a-l identifica pe binefăcător, și că încă era uimită de norocul familiei.

Nu părea a avea însă nici o problemă în a cheltui moștenirea.

Chiar și Terry Bellefleur, vărul Portiei și al lui Andy, avea o nouă camionetă, parcată în curtea plină de gunoaie. Îmi plăcea Terry, un veteran al războiului din Vietnam, care nu avea prea mulți prieteni, și pe care nu putem fi supărată pentru o mașină.

M-am gândit însă la carburatorul pe care trebuise să-l schimb la vechea mea mașină. Plătisem suma completă, deși mă gândisem să-l întreb pe Jim Downey dacă puteam să-i plătesc jumătate și apoi restul în două tranșe lunare. Dar Jim avea nevastă și trei copii. Chiar de dimineață îmi trecuse prin cap să-l întreb pe șeful meu, Sam Merlotte, dacă putea să mă lase să fac ore suplimentare la bar. Mai ales dacă Bill era plecat la „Seattle" aș fi putut chiar să locuiesc la bar, dacă Sam ar fi avut nevoie de mine. Căci eu, cu siguranță, aveam nevoie de bani.

Am încercat din răsputeri să nu fiu supărată când am trecut pe lângă Belle Rive. Am luat-o spre sud, spre ieșirea din oraș, și apoi la stânga pe Hummingbird Road, către Merlotte's. Am încercat să pretind că totul era minunat; că la întoarcerea sa de la Seattle — sau de oriunde — Bill va fi din nou un iubit pasional, că mă va aprecia și mă va face să simt din nou că valorez ceva. Că voi avea din nou sentimentul că aparțin cuiva, în loc să fiu singură.

Îl aveam pe fratele meu, Jason. Însă trebuia să admit că, în ceea ce privește intimitatea și camaraderia, nu-l prea puteam pune la socoteală.

Durerea pe care o resimţeam era atât de familiara durere de a fi respinsă. Cunoşteam mult prea bine acest sentiment, era ca un fel de a doua piele a mea.

Uram faptul că eram nevoită să mă simt astfel din nou.

Capitolul 2

AM ÎNCERCAT CLANȚA, ca să fiu sigură că încuiasem ușa, m-am întors și am zărit cu coada ochiului o figură care stătea în balansoarul de pe veranda mea. Am înțepenit și am scos un țipăt, iar el s-a ridicat. Apoi l-am recunoscut.

Purtam o haină groasă, dar el era în tricou fără mâneci; ceea ce nici nu m-a surprins.

— Oh...

Asta era!

— Bubba, ce mai faci?

Am încercat să par cât mai naturală, fără nici o grijă. Nu mi-a ieșit, dar nu contează, Bubba oricum nu era prea isteț. Vampirii admiteau că fusese o mare greșeală faptul că fusese adus înapoi din faza când era atât de aproape de moarte și atât de saturat de droguri. În noaptea în care fusese adus înapoi, unul dintre asistenții de la morgă se

întâmplase să fie un ne-viu şi, de asemenea, un mare fan al său. Cu ajutorul unei conspiraţii, care includea şi o crimă sau două, îngrijitorul „îl întorsese din drum", adică făcuse din Bubba un vampir. Dar procesul nu funcţionează întotdeauna perfect. De atunci, era trimis de colo-colo ca o Alteţă Regală retardată. Louisiana îl găzduise în ultimul an.

— Domnişoară Sookie, ce mai faci?

Accentul său era încă destul de pronunţat, iar chipul, deşi frumos, avea trăsăturile cam buhăite. Părul negru îi cădea pe frunte cu o neglijenţă studiată.

Perciunii erau aranjaţi cu grijă. Vreun fan ne-viu îl pregătise pentru seară.

— Bine, mulţumesc, i-am răspuns politicos, cu un zâmbet ce se întindea de la o ureche la cealaltă.

Fac asta când sunt nervoasă.

— Mă pregăteam să plec la muncă, am adăugat, întrebându-mă dacă voi fi în stare să mă urc pur şi simplu în maşină şi să plec.

Bănuiam că nu.

— Ei, domnişoară Sookie, am fost trimis să te păzesc în seara asta.

— Serios? De către cine?

— De Eric, îmi răspunse cu mândrie. Eram singur cu el în birou când a primit telefonul. Mi-a spus să-mi mişc dosul aici.

— Ce pericol mă paşte?

Am cercetat cu atenţie luminişul în care se afla bătrâna mea casă. Veştile lui Bubba îmi dădeau o stare de nervozitate.

— Nu știu, domnișoară Sookie. Eric mi-a spus să te păzesc în seara asta până când cineva de la Fangtasia va ajunge aici — Eric, sau Chow, sau domnișoara Pam, sau chiar Clancy. Deci, dacă mergi la muncă, merg cu tine. Și am eu grijă de oricine te supără.

Nu avea nici un rost să-l mai descos pe Bubba, făcând presiuni asupra acelui creier fragil. Pur și simplu asta l-ar fi supărat și nu vrei să fii pe acolo când se întâmplă așa ceva. Ăsta era motivul pentru care trebuia să-mi amintesc să nu-l strig pe vechiul său nume... deși, din când în când, mai cânta, iar ăsta chiar era un moment memorabil.

— Nu poți intra în bar, i-am spus fără menajamente.

Ar fi un dezastru. Clientela de la Merlotte's e obișnuită cu prezența ocazională a vampirilor, dar cu siguranță că nu aș fi putut să avertizez pe *toată* lumea să nu-i pronunțe numele. Eric trebuie să fi fost disperat; comunitatea vampirilor ține greșelile de genul lui Bubba departe de ochii lumii, deși, din când în când, acesta își lua libertatea să se plimbe de capul lui. Apoi se vorbea despre o „apariție" și toate tabloidele o luau razna.

— Crezi că poți sta în mașina mea cât lucrez?

Frigul nu-l afecta pe Bubba.

— Trebuie să fiu mai aproape de atât, spuse și părea de neclintit.

— OK, atunci ce spui de biroul șefului meu? E chiar lângă bar, și mă poți auzi dacă strig.

Bubba nu părea prea mulţumit, dar în cele din urmă încuviinţă. Am răsuflat uşurată, dându-mi seama că îmi ţinusem respiraţia. Ar fi fost mai simplu pentru mine să stau acasă, pretinzând că sunt bolnavă. Cu toate acestea, nu numai că Sam se aştepta să apar, dar aveam nevoie şi de bani.

Maşina părea puţin cam mică cu Bubba alături de mine, pe scaunul din dreapta. În timp ce ne hurducăiam spre ieşirea de pe proprietatea mea, prin pădure şi apoi pe drumul comunal, m-am străduit să-mi întipăresc în minte că trebuie să iau legătura cu firma care se ocupă de şosele, să vină să mai pună pietriş pe drumul meu lung şi şerpuit. Apoi m-am străduit să-mi scot asta din minte. Nu-mi puteam permite acum. Trebuia să aştept până la primăvară. Sau la vară.

Am făcut dreapta şi mai aveam câteva mile de condus până la Merlotte's, barul în care lucrez atunci când nu mă ocup de Mulţimea de Treburi Secrete ale vampirilor. Cam pe la jumătatea drumului mi-am dat seama că nu văzusem nici o maşină cu care Bubba ar fi putut veni până la mine. Era posibil să fi zburat? Anumiţi vampiri puteau. Deşi Bubba era cel mai puţin talentat vampir pe care îl cunoşteam, poate că avea talent la treaba asta.

În urmă cu un an l-aş fi întrebat, dar nu acum. Acum m-am obişnuit să mă aflu în preajma ne-viilor. Nu că aş fi şi eu vampir. Eu sunt telepată. Viaţa mea fusese un iad până când îl întâlnisem pe bărbatul ale cărui gânduri nu le puteam citi. Din nefericire, nu-i puteam citi gândurile

pentru că era mort. Dar Bill și cu mine eram împreună de câteva luni și, până acum ceva vreme, relația noastră mergea foarte bine. Iar ceilalți vampiri aveau nevoie de mine, așa că până la un punct eram în siguranță. În majoritatea timpului. Din când în când.

Merlotte's nu părea prea aglomerat, ținând cont de parcarea pe jumătate goală. Sam cumpărase barul cu cinci ani în urmă. Era falimentar, poate pentru că era separat de oraș prin pădure, care înconjura întreaga parcare. Sau poate fostul proprietar nu găsise combinația perfectă de băutură, mâncare și servicii.

Cumva, după ce rebotezase și renovase localul, Sam reușise să schimbe situația. Își permitea să trăiască bine de pe urma lui. Dar astăzi era luni, o seară nu prea grozavă pentru afacerile cu băutură în colțul nostru de pădure, care se afla în nordul statului Louisiana. Am condus spre parcarea angajaților, care era exact în fața rulotei lui Sam Merlotte, care la rândul său se află în spatele barului, perpendiculară pe intrarea angajaților. Am sărit din mașină, m-am furișat prin depozit și am tras cu ochiul prin bucata de geam din ușă ca să verific holul pe care se afla biroul lui Sam. Tot aici erau și toaletele. Era gol. Minunat. Iar când am bătut la ușa lui Sam, el era în spatele biroului, ceea ce era și mai bine.

Sam nu este un bărbat înalt, dar este foarte puternic. Are părul blond-roșcat și ochi albaștri, și probabil că are cu vreo trei ani peste cei douăzeci și șase ai mei. Cam tot de vreo trei ani lucram pentru el. Am o slăbiciune pentru el și

chiar era prezent în unele din visele mele, dar, de când își dădea întâlnire cu o creatură superbă, însă cu tendințe ucigașe, de vreo două luni, entuziasmul îmi cam pierise. Cu toate acestea, era prietenul meu.

— Scuze, Sam, am spus zâmbind ca o idioată.

— Ce s-a întâmplat?

Închise catalogul cu furnizori pe care îl studia.

— Am nevoie să ascund pe cineva la tine în birou.

Sam nu păru deloc fericit.

— Pe cine? S-a întors Bill?

— Nu, încă e plecat.

Zâmbetul meu deveni și mai strălucitor.

— Au trimis însă un alt vampir să mă păzească și am nevoie să-l ascund aici cât lucrez, dacă nu te deranjează.

— De ce ai nevoie de paznic? Și de ce nu poate sta pur și simplu la bar? Avem destul SângeAdevărat.

SângeAdevărat se dovedea a fi de departe cea mai vândută marcă dintre toate tipurile de sânge sintetic. „Cel mai bun după licoarea adevărată" spune prima sa reclamă, iar vampirii ținuseră cont de ea.

Am auzit un sunet foarte slab în spatele meu și am oftat. Bubba își pierduse răbdarea.

— Ei, te-am întrebat..., am început să spun, încercând să mă întorc, dar nereușind.

O mână m-a apucat de umăr și m-a răsucit. Eram față în față cu un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Își strângea pumnul ca să mă lovească în cap.

Deși sângele de vampir pe care-l înghițisem cu câteva luni în urmă (ca să-mi salvez viața, rețineți) ieșise de mult din organismul meu — nu prea mai strălucesc în întuneric —, sunt încă mult mai rapidă decât majoritatea oamenilor. M-am lăsat în jos și m-am răsucit către picioarele lui, ceea ce l-a făcut să se clatine, lui Bubba fiindu-i astfel mai ușor să-l apuce și să-i rupă gâtul.

M-am ridicat în picioare, iar Sam a ieșit în fugă din biroul său. Ne-am uitat unul la altul, apoi la Bubba și la bărbatul mort.

Ei, acum chiar că intrasem în belea.

— L-am omorât, spuse Bubba cu mândrie. Te-am salvat, domnișoară Sookie.

Să-l ai în barul tău pe omul din Memphis, să-ți dai seama că a ajuns vampir și să-l urmărești omorând un posibil atacator, e deja prea mult de digerat pentru câteva minute, chiar și pentru Sam, chiar dacă el era în realitate mai mult decât părea.

— Așa se pare, spuse Sam către Bubba, cu o voce liniștitoare. Știi cine era?

Până să-l întâlnesc pe Bill nu mai văzusem vreo persoană moartă, cu excepția celor care se aflau la capela funerară (el era desigur mort, cel puțin din punct de vedere tehnic, dar eu vorbeam despre ființe umane moarte).

Acum, se părea că-mi ieșeau în cale cam des. Din fericire, nu sunt foarte sensibilă.

Acest mort avea în jur de patruzeci de ani și se vedea că fiecare an fusese unul greu. Avea tatuaje pe brațe, cele mai multe din acelea care se fac în închisoare, și îi lipseau și câțiva dinți. Era

îmbrăcat cu ceea ce eu numesc haine de motociclist: blugi unsuroşi şi o geacă din piele peste un tricou obscen.

— Ce scrie pe spatele gecii? întrebă Sam, ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă pentru el.

Bubba, îndatoritor, îl întoarse pe-o parte. Felul în care mâna bărbatului se legănă m-a făcut să mă simt îngreţoşată. M-am forţat să mă uit la haină. Spatele era decorat cu o emblemă ce reprezenta un lup. Lupul stătea în profil şi părea să urle. Capul era pe un cerc alb, care am stabilit că trebuia să reprezinte luna. Sam păru şi mai îngrijorat când văzu emblema.

— Vârcolac, spuse.

Asta explica multe.

Vremea era prea rece pentru ca o persoană să poarte doar o geacă, dacă nu era vampir. Vârcolacii aveau o temperatură a corpului mai mare decât oamenii obişnuiţi, dar majoritatea aveau grijă să poarte haine potrivite în sezonul rece, căci prezenţa lor era un mister pentru specia umană (cu excepţia norocoasei de mine şi a încă vreo câteva sute de persoane). Mă întrebam dacă mortul lăsase vreo haină în bar, în cuierul de lângă intrare, caz în care se ascunsese în toaleta bărbaţilor aşteptând să apar, sau poate venise pe uşa din spate, chiar în urma mea. Poate îşi lăsase haina în maşină.

— L-ai văzut când a intrat? l-am întrebat pe Bubba.

Poate eram eu cam zăpăcită.

— Da. Probabil că te aştepta în parcarea mare. A condus până aici, a ieşit din maşină şi a

mers spre intrarea din spate, la un minut în urma ta. Te-ai grăbit pe ușă, apoi a intrat și el. Eu l-am urmărit. Ai avut mare noroc că am fost cu tine.

— Îți mulțumesc, Bubba. Ai dreptate, am mare noroc că ești alături de mine. Mă întreb ce planuri avea cu mine.

La gândul acesta, m-a trecut un fior rece prin tot corpul. Căuta o femeie singură să o atace sau mă vâna pe mine în particular? Atunci mi-am dat seama că mă gândeam aiurea. Dacă Eric era suficient de panicat încât să trimită pe cineva să mă păzească, probabil că știa că există o amenințare, ceea ce excludea ca eu să fiu din întâmplare o țintă. Fără nici un comentariu, Bubba se strecură pe ușă afară. Se întoarse într-un minut.

— Am găsit pe bancheta din față bandă adezivă și călușuri, spuse Bubba. Acolo era și haina lui. Am adus-o să i-o punem sub cap.

Se aplecă să aranjeze jacheta groasă de camuflaj în jurul capului și gâtului bărbatului. Să-l înfășurăm astfel era o idee bună, căci începuse să sângereze puțin. Când a terminat treaba, Bubba și-a lins degetele.

Sam își puse brațul în jurul meu, pentru că începusem să tremur.

— E ciudat totuși...

Nu am apucat să-mi termin fraza, când ușa holului dinspre bar începu să se deschidă. I-am zărit fața lui Kevin Pryor. Kevin e un tip drăguț, dar e polițist și ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Scuze, toaleta e inundată, am spus și i-am închis ușa-n față, pe chipul său îngust citindu-se

uimirea. Ascultaţi, ce-ar fi să ţin uşa asta închisă, cât timp voi doi îl luaţi pe tipul ăsta de-aici şi îl puneţi în maşină? După aia ne putem gândi ce să facem cu el.

Podeaua holului trebuia spălată. Am descoperit că uşa holului se încuia, nu-mi dădusem seama de asta până atunci.

Sam stătea în dubiu.

— N-ar trebui să chemăm poliţia? întrebă.

Cu un an în urmă, aş fi ajuns probabil lângă telefon ca să sun la 911 încă înainte ca tipul să atingă podeaua. Dar de atunci bătusem o cale lungă, întortocheată şi plină de învăţăminte. M-am uitat în ochii lui Sam şi am arătat cu capul spre Bubba.

— Cum crezi că se va descurca la închisoare? am murmurat.

Bubba mormăia primele note din „Blue Christmas".

— Mâinile noastre nu sunt suficient de puternice ca să fi făcut asta, am pus punctul pe „i".

După un moment de derută, Sam dădu din cap afirmativ, resemnându-se în faţa inevitabilului.

— Bubba, hai să-l cărăm pe tipul ăsta la maşina lui.

Am fugit să iau un mop, în timp ce bărbaţii — vampirul şi teriantropul — îl cărau pe motociclist către uşa din spate. Până când Bubba şi Sam s-au întors, eu spălasem deja holul şi toaleta bărbaţilor (ca şi cum ar fi fost cu adevărat o inundaţie). Am folosit şi un spray odorizant în hol, ca să mai împrospătez puţin aerul.

Am făcut bine că ne-am mişcat repede, căci Kevin a împins uşa imediat ce am descuiat-o.

— Totul e în regulă? întrebă.

Kevin face alergări, aşa că nu are nici un pic de grăsime şi nu e un tip solid. Seamănă puţin cu o oaie şi încă stă cu mama lui. Cu toate acestea, nu e uşor de păcălit. În trecut, de câte ori îi ascultasem gândurile, ele erau fie despre munca lui în poliţie, fie despre partenera lui, o adevărată amazoană neagră, Kenya Jones. În acest moment, gândurile sale erau suspicioase.

— Cred că am rezolvat-o, spuse Sam. Ai grijă cum calci, abia am şters pe jos. Să nu aluneci cumva şi după aia să mă dai pe mine în judecată, îi atrase el atenţia zâmbindu-i lui Kevin.

— E cineva la tine în birou? întrebă Kevin, arătând cu capul spre uşa închisă a acestuia.

— Unul dintre prietenii lui Sookie, răspunse Sam.

— Mai bine m-aş duce dincolo şi aş turna ceva de băut, am spus cu voioşie, către amândoi.

Am verificat dacă părul prins în coadă era aranjat, apoi mi-am mişcat pantofii sport marca Reebok. Barul era aproape gol, iar femeia pe care trebuia s-o înlocuiesc (Charlsie Tooten) păru uşurată.

— E o noapte slabă, murmură. Tipii de la masa şase se roagă de carafa aia de o oră, iar Jane Bodehouse a încercat să agaţe fiecare bărbat care a intrat. Kevin a scris în carneţel toată seara.

M-am uitat la singurul client de sex feminin din bar, încercând să fac în aşa fel încât să nu mi se citească dezgustul pe chip. Fiecare local are

porţia lui de clienţi alcoolici, oameni care sunt acolo de când se deschide şi până se închide. Jane Bodehouse era clienta noastră. De obicei, Jane bea singură la ea acasă dar, cam o dată la două săptămâni, îşi punea în minte să vină încoace şi să agaţe un bărbat. Agăţatul mergea din ce în ce mai greu, deoarece nu numai că Jane avea în jur de cincizeci de ani, dar lipsa de somn şi de mâncare civilizată îşi luaseră obolul în ultimii zece ani.

În seara aceea, am observat că Jane depăşise cu mult perimetrul ochilor şi al gurii când îşi aplicase machiajul. Rezultatul era destul de ciudat. Va trebui să-l chemăm pe fiul ei să o ia, căci puteam să spun din prima că nu era în stare să conducă.

Am salutat-o pe Charlsie şi i-am făcut cu mâna lui Arlene, cealaltă chelneriţă, care stătea la o masă cu cea mai nouă pasiune a ei, Buck Foley. Lucrurile chiar stăteau rău dacă Arlene se aşezase. Arlene îmi făcu şi ea cu mâna, iar buclele ei tresăriră.

— Ce fac copiii? am întrebat, începând să pun la loc nişte pahare pe care Charlsie le scosese din spălător.

Mi s-a părut că mă purtam normal, până când am realizat că mâinile îmi tremurau violent.

— Excelent. Coby e pe lista celor mai buni elevi, iar Lisa a câştigat premiul pentru spus cuvinte pe litere, îmi zise cu un zâmbet larg.

Oricui crede că o femeie care a fost măritată de patru ori nu poate fi o bună mamă, i-o pot arăta pe Arlene. I-am zâmbit şi lui Buck, în onoarea lui Arlene. Buck este genul de bărbat cu

care Arlene se întâlnește de obicei, adică nu destul de bun pentru ea.

— Grozav! Sunt copii deștepți, seamănă cu mama lor!

— Hei, te-a găsit tipul ăla?

— Care tip?

Deși aveam impresia că știam deja răspunsul.

— Tipul cu haină de motociclist. M-a întrebat dacă eu eram chelnerița cu care se întâlnește Bill Compton, căci avea de făcut o livrare pentru respectiva chelneriță.

— Nu-mi știa numele?

— Nu, și asta mi se pare cam ciudat. O, Doamne, Sookie, dacă nu-ți știa numele, nu avea cum să vină din partea lui Bill, nu-i așa?

Poate că deșteptăciunea lui Coby i se datora totuși tatălui lui, de vreme ce Arlene a avut nevoie de atât de mult timp să-și dea seama de toate astea. Eu o îndrăgeam pe Arlene pentru felul ei de a fi, și nu pentru minte.

— Și ce i-ai spus? am întrebat-o zâmbind.

Era zâmbetul meu nervos, nu cel adevărat. Nu-mi dau seama întotdeauna când îl afișez.

— I-am spus că mie îmi plac bărbații calzi și care respiră, îmi răspunse râzând.

Arlene era, din când în când, și complet lipsită de tact. Mi-am notat mental să revizuiesc motivele pentru care o consideram cea mai bună prietenă a mea.

— De fapt, nu i-am spus asta, i-am zis doar că este vorba despre blonda care vine la nouă.

Mulțumesc, Arlene. Așadar, atacatorul meu știuse cine eram pentru că cea mai bună prietenă

a mea îi spusese; nu-mi știa numele și nici adresa, ci doar că lucram la Merlotte's și că mă întâlneam cu Bill Compton. Era oarecum liniștitor, dar nu foarte tare.

Trei ore au trecut cu greu, s-au târât pur și simplu. Sam intră în bar și-mi șopti că-i dăduse lui Bubba o revistă să o răsfoiască și o sticlă de Suportul Vieții, apoi începu să-și facă de lucru în spatele barului.

— Cum se face că tipul ăla conducea o mașină, și nu o motocicletă? mormăi Sam încet. Cum de are număr de înmatriculare din Mississippi?

Tăcu brusc, când Kevin veni să ne întrebe dacă îl sunăm pe băiatul lui Jane, Marvin. Sam îi telefonă, în timp ce Kevin rămase lângă el, astfel încât auzi promisiunea lui Marvin că va ajunge la Merlotte's în douăzeci de minute. Kevin plecă după asta, cu blocnotesul la subraț. Mă întreb dacă devenise poet sau își scria CV-ul.

Cei patru bărbați, care încercau să o ignore pe Jane în timp ce-și sorbeau băuturile cu viteza melcului, și-au terminat berea și au plecat, fiecare lăsând pe masă pe post de bacșiș câte un dolar. Mari cheltuitori. Dacă aveam clienți ca ăștia nu exista nici o șansă să-mi pun pietriș pe alee.

Când mai rămăsese doar o jumătate de oră până la închidere, Arlene își încheie socotelile și întrebă dacă poate să plece odată cu Buck. Copiii erau încă la mama ei, așa că ea și Buck aveau rulota la dispoziția lor o bucată de vreme.

— Bill se întoarce repede? mă întrebă în timp ce-și punea haina.

Buck vorbea despre fotbal cu Sam.

Am ridicat din umeri. Mă sunase cu trei nopți în urmă să-mi spună că ajunsese cu bine la „Seattle" și că se întâlnea cu cine trebuia el să se întâlnească. Identitatea apelantului apărea ca „necunoscută". Am simțit că asta spunea multe despre întreaga situație. Mi s-a părut un semn rău.

— Ți-e dor de el? mă întrebă cu o voce șireată.

— Tu ce părere ai? m-a iscodit cu un zâmbet în colțul gurii. Du-te acasă și distrează-te.

— Buck este foarte bun pentru distracție, îmi spuse aproape pofticioasă.

— Norocoaso!

Așadar, Jane Bodehouse era singurul client când a venit Pam. Iar Jane nu se punea, fiindcă era prea beată.

Pam este femeie-vampir și coproprietar la Fangtasia, un bar pentru turiști în Shreveport. Este adjunctul lui Eric. Pam este blondă, probabil că are vreo două sute de ani și mai bine, și chiar are simțul umorului — ceea ce nu e deloc tipic pentru un vampir. Dacă un vampir îți poate fi prieten, ea era prietena mea apropiată.

Se așeză pe un scaun la bar și mă privi peste tejgheaua lucioasă.

Era de rău augur. Nu o văzusem *niciodată* pe Pam în altă parte decât la Fangtasia.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, în loc de salut.

I-am zâmbit, dar eram foarte tensionată.

— Unde-i Bubba? m-a întrebat cu vocea ei clară.

Privi peste umărul meu.

— Eric va fi furios dacă Bubba nu a ajuns.

Pentru prima dată, am observat că Pam avea o urmă de accent, dar nu am putut să stabilesc de unde provenea. Poate erau doar inflexiunile englezei vechi.

— Bubba este în spate, în biroul lui Sam, am spus concentrându-mi privirea la chipul ei.

Aş fi vrut ca securea să cadă odată. Sam veni lângă mine şi i l-am prezentat. Pam îl salută mai călduros decât ar fi făcut-o dacă ar fi fost vorba doar de o fiinţă umană (pe care poate nici nu ar fi băgat-o deloc în seamă), dar Sam era un teriantrop. Mă aşteptam chiar să zăresc o fărâmă de interes, din moment ce Pam e omnivoră în materie de sex, iar Sam este o fiinţă supranaturală atrăgătoare. Cu toate că vampirii nu au chipul prea expresiv, am decis că Pam era profund nefericită.

— Care-i problema? am întrebat după un scurt moment de linişte.

Pam îmi întâlni privirea. Amândouă suntem blonde cu ochi albaştri, dar asta e ca şi cum ai spune că două animale sunt câini. Asta era toată asemănarea dintre noi. Pam avea părul foarte deschis la culoare şi drept, iar ochii ei aveau o nuanţă închisă. Acum erau plini de nelinişte. Îi aruncă lui Sam o privire plină de înţelesuri. Fără nici un cuvânt, acesta se duse să-l ajute pe băiatul lui Jane să o care pe aceasta la maşină.

— Bill a dispărut, spuse Pam.

— Nu, nu a dispărut. E la Seattle, am răspuns intenționat obtuză.

Un cuvânt pe care-l învățasem în ziua aceea din calendar și iată că mi se oferea ocazia să-l și folosesc.

— Te-a mințit.

Am procesat ce auzeam și am făcut un gest de neîncredere cu mâna.

— În tot acest timp, a fost în Mississippi. A condus către Jackson.

Am privit în jos către tejgheaua din lemn îmbrăcat în poliuretan. Îmi imaginasem că Bill mă mințise, dar să aud asta cu voce tare durea ca naiba. Mă mințise și dispăruse.

— Și... ce ai de gând să faci ca să-l găsești? am întrebat, detestându-mă pentru modul în care îmi tremura vocea.

— Îl căutăm, facem tot ce se poate, spuse Pam. Oricine l-a răpit, poate fi pe urmele tale. De-asta l-a trimis Eric pe Bubba.

Nu am putut răspunde, eram prea ocupată să-mi controlez reacțiile.

Sam se întoarse. Și bănuiesc că a făcut-o pentru că văzuse cât eram de supărată. Stând în spatele meu, spuse:

— Cineva a încercat să o răpească pe Sookie pe drum către serviciu. Bubba a salvat-o. Trupul individului este afară, în spatele barului. O să-l mutăm după ce închidem.

— Atât de repede, spuse Pam.

Păru și mai nefericită. Îi aruncă o privire lui Sam, apoi își lăsă capul în jos. Era un tovarăș, o

ființă supranaturală, deși era abia pe locul doi după un vampir.

— Mai bine mă duc până la mașină și văd ce pot găsi.

Pam considera de la sine înțeles ca noi să scăpăm singuri de cadavru, în loc să alegem o altă variantă mai în litera legii. Vampirii au probleme în a accepta autoritatea forțelor de ordine și obligația cetățenilor de a anunța poliția când apar probleme. Cu toate că vampirii se pot alătura forțelor armate, pot deveni polițiști și chiar le place această slujbă. Dar vampirii polițiști sunt deseori priviți ca niște paria de către ceilalți ne-vii.

Mi-aș fi continuat cu mare plăcere gândurile despre vampirii polițiști, în loc să mă gândesc la ceea ce tocmai îmi spusese Sam.

— De când lipsește Bill? întrebă Sam.

Vocea sa își păstră aparent calmul, dar se putea simți furia din ea.

— Trebuia să se întoarcă aseară, spuse Pam.

Îmi plesnea capul. Nu știusem asta. De ce nu-mi spusese Bill că se întorcea acasă?

— Trebuia să meargă în Bon Temps, să ne sune la Fangtasia ca să ne anunțe că a ajuns și să se întâlnească în seara asta cu noi.

Asta era practic un fel de bâlbâială pentru un vampir.

Pam formă un număr la telefonul mobil; puteam auzi micile păcănituri ale tastelor. Am ascultat conversația ei cu Eric. După ce îi povesti totul, Pam îi spuse:

— Stă aici. Nu vorbește.

Îmi trânti telefonul în mână. L-am dus automat la ureche.

— Sookie, mă asculți?

Știam că Eric poate auzi sunetul făcut de părul meu când atingea receptorul, precum și respirația mea.

— După cele ce aud, pot să spun că da, continuă el. Ascultă-mă și fă ce-ți spun. Până una-alta, nu spune nimănui ce s-a întâmplat. Poartă-te normal. Fă ce faci de obicei. Unul dintre noi te va păzi tot timpul, fie că îți dai seama, fie că nu. Chiar și pe timpul zilei, vom găsi pe cineva care să te păzească. Îl vom răzbuna pe Bill și te vom proteja.

Să-l răzbune pe Bill? Deci Eric era sigur că Bill e mort. Mai bine zis, nu mai exista.

— Nu știam că trebuia să se întoarcă noaptea trecută, am spus, ca și cum ăsta fusese cel mai important detaliu pe care îl aflasem.

— Avea vești rele să-ți spună, interveni brusc Pam.

Eric oftă, supărat.

— Spune-i lui Pam să tacă din gură, zise, furios, pentru prima dată de când îl cunoșteam eu.

Nu mi s-a părut necesar să transmit mesajul, căci eram sigură că Pam îl auzise și ea. Majoritatea vampirilor au auzul foarte dezvoltat.

— Deci știi de veștile rele și știi că el trebuia să se întoarcă, am spus.

Nu numai că Bill dispăruse și era probabil mort — definitiv —, dar mă și mințise asupra locului în care mergea și asupra motivului, dar păstra și un secret important față de mine,

probabil despre lucruri care mă priveau. Mă durea atât de tare, încât nici nu mai puteam simţi rana. Dar ştiam că o voi simţi mai târziu.

I-am dat telefonul lui Pam, apoi m-am întors şi am ieşit din bar.

M-am clătinat în timp ce mă urcam în maşină. Ar fi trebuit să rămân la Merlotte's şi să-i ajut să scape de cadavru. Sam nu era vampir şi era implicat în asta doar de dragul meu. Nu era corect faţă de el.

Dar, după doar o secundă de ezitare, am pornit maşina şi am plecat. Bubba putea să îl ajute. Şi Pam, Pam care ştia totul, în timp ce eu nu ştiam nimic.

Puteam fi aproape sigură că zărisem strălucirea unei feţe în pădure, când am ajuns acasă. Eram gata să-l strig pe paznicul meu, ca să-l invit înăuntru şi să-i ofer un loc pe canapea pe timpul nopţii. Dar pe urmă m-am răzgândit. Trebuia să fiu singură. Nimic din tot ce se întâmpla nu era treaba mea. Nu trebuia să fac nimic. Trebuia să rămân pasivă şi ignorantă, deşi nu asta era dorinţa mea.

Eram rănită şi furioasă la maxim. Sau cel puţin aşa credeam că eram. Întâmplările ulterioare au demonstrat că mă înşelam.

M-am strecurat în casă şi am încuiat uşa. O încuietoare nu putea ţine vampirii afară, dar lipsa unei invitaţii, da. Vampirul va ţine departe orice fiinţă umană, cel puţin până la răsărit. Mi-am pus cămaşa de noapte albastră, cu mâneci lungi, şi m-am aşezat la masa din bucătărie, privindu-mi fix mâinile, dar fără să le văd. Mă întrebam unde

era Bill acum. Mai mergea oare pe suprafața pământului sau era o grămadă de cenușă în vreun grătar? M-am gândit la părul său castaniu, la senzația pe care mi-o dădea când îmi treceam degetele prin el. M-am gândit la secretul plănuitei sale întoarceri. După ceea ce mi s-a părut a fi un minut sau două, m-am uitat la ceasul de pe șemineu. Stăteam la masă uitându-mă în gol de mai bine de o oră.

Ar fi trebuit să merg la culcare. Era târziu și frig și să dorm ar fi fost cel mai normal lucru pe care puteam să-l fac. Dar nimic din viitorul meu nu mai părea normal. Ei, stai puțin! Dacă Bill dispărea, viitorul meu *ar fi fost* normal.

Fără Bill. Deci fără vampiri: fără Eric, Pam sau Bubba.

Fără creaturi supranaturale: fără vârcolaci, teriantropi sau menade. Nici măcar nu le-aș fi întâlnit dacă n-ar fi fost relația mea cu Bill. Dacă n-ar fi venit niciodată la Merlotte's. Aș fi luat comenzi, aș fi ascultat gândurile pe care nu voiam să le aud ale celor din jurul meu: lăcomia meschină, deziluziile, speranțele și fanteziile. Sookie nebuna, telepatul din Bon Temps, Louisiana.

Am fost virgină până să-l întâlnesc pe Bill. Acum, singurele partide de sex pe care le-aș fi putut avea ar fi fost probabil cu JB du Rone, care era atât de drăguț, încât puteai trece cu vederea că era prost ca noaptea. Avea atât de puține gânduri, încât compania sa era aproape confortabilă pentru mine. Puteam chiar să-l ating pe JB fără să primesc imagini neplăcute. Dar *Bill*... Am descoperit

că aveam mâna dreaptă strânsă pumn, iar când am izbit masa, m-a durut ca naiba.

Bill mi-a spus că, dacă el păţea ceva, trebuia să „mă duc" la Eric. Nu am fost niciodată sigură dacă voia să-mi spună că Eric va avea grijă să primesc vreo moştenire financiară din partea lui Bill, sau dacă mă va proteja de alţi vampiri, sau dacă voi fi... mă rog, dacă voi avea cu Eric aceeaşi relaţie pe care o avusesem cu Bill. Îi spusesem lui Bill că nu eram de acord să fiu trecută aşa, de la unul la altul.

Dar Eric venise deja la mine, aşa că nici măcar nu avusesem şansa să decid dacă urmam sau nu ultimul sfat al lui Bill.

Mi-am pierdut şirul gândurilor. Oricum, nu fusese unul prea clar.

Of, Bill, unde eşti? Mi-am îngropat faţa în palme.

Capul îmi zvâcnea din cauza epuizării, şi chiar şi bucătăria mea primitoare era îngheţată la ora asta târzie. M-am ridicat să mă duc în pat, chiar dacă ştiam că nu voi dormi. Aveam nevoie de Bill cu atâta intensitate, încât m-am întrebat dacă nu era cumva ceva anormal, dacă nu eram fermecată de vreo putere supranaturală.

Chiar dacă abilităţile mele telepatice îmi ofereau imunitate la farmecele vampirilor, poate că eram totuşi vulnerabilă la alte puteri? Sau poate îmi lipsea singurul bărbat pe care îl iubisem vreodată. M-am simţit distrusă, goală, trădată. M-am simţit mai rău decât atunci când murise bunica, mai rău decât atunci când mi se înecaseră părinţii. Când părinţii mei muriseră, eram foarte tânără şi poate nu înţelesesem imediat şi în totalitate că

plecaseră pentru totdeauna. Mi-era greu să-mi amintesc acum. Când murise bunica, în urmă cu doar câteva luni, am găsit alinare în ritualurile care se fac în Sud la moartea cuiva.

În plus, știam că nu mă părăsiseră de bunăvoie.

Mi-am dat seama că stăteam în pragul bucătăriei. Am stins lumina.

Odată ajunsă în pat, în întuneric, am început să plâng și nu m-am mai oprit multă, multă vreme. Nu era o noapte în care să-mi ling rănile. Era o noapte în care fiecare rană era percepută puternic. Părea că am mai mult ghinion decât alți oameni. Cu toate că am încercat să nu-mi plâng prea tare de milă, nu am avut prea mult succes. Eram mult prea disperată că nu știam nimic de soarta lui Bill.

Îl voiam pe Bill lipit de spatele meu, îi voiam buzele reci pe ceafă. Voiam ca mâinile lui albe să alunece pe abdomenul meu în jos. Voiam să vorbesc cu el. Voiam ca el să râdă de suspiciunile mele îngrozitoare. Voiam să-i povestesc ce făcusem în ziua respectivă, despre problema pe care o aveam cu compania de gaz și despre noile canale de pe cablu. Voiam să-i amintesc că avea nevoie de un nou spălător la chiuveta din baie, să-i spun că fratele meu, Jason, descoperise că totuși nu va fi tată (ceea ce era un lucru bun, ținând cont că nu era însurat).

Cea mai plăcută parte a vieții de cuplu este să împarți totul cu cel de lângă tine.

Se pare însă că viața mea nu fusese suficient de bună pentru a fi împărțită cu cineva.

Capitolul 3

PÂNĂ LA RĂSĂRITUL SOARELUI, reuşisem şi eu să dorm o jumătate de oră. Am încercat să mă ridic, ca să mă duc să-mi fac nişte cafea, dar nu părea a avea nici un rost, aşa că am rămas în pat. Telefonul a sunat, dar n-am răspuns. A sunat şi soneria, dar n-am deschis.

La un moment dat, pe la mijlocul după-amiezii, am realizat că aveam ceva de făcut, de îndeplinit însărcinarea pe care mi-o dăduse Bill, dacă el urma să întârzie. Situaţia de acum era exact cea la care se referise.

Acum dormeam în cel mai mare dormitor din casă, care aparţinuse bunicii mele. M-am îndreptat cu mers clătinat spre fosta mea cameră. Cu câteva luni în urmă, Bill scosese podeaua din debaraua mea şi făcuse acolo un fel de trapă. În spaţiul lipsit de lumină de sub casă îşi construise

o ascunzătoare în care lumina nu putea pătrunde. Era o treabă bine făcută.

M-am asigurat că nu puteam fi văzută pe fereastră în timp ce deschideam ușa debaralei. Podeaua acesteia era goală, cu excepția unei bucăți de covor, asortată cu cel din cameră, dar tăiată astfel încât să aibă dimensiunile potrivite cu acel spațiu. După ce am îndepărtat bucata de covor, am scos podeaua cu un briceag. Am privit în spațiul negru de dedesubt. Era plin. Computerul lui Bill, o cutie cu CD-uri, chiar și monitorul și imprimanta erau acolo.

Așadar, Bill presimțise ce se putea întâmpla și își ascunsese munca înainte să plece. Credea în mine, indiferent cât de lipsit de credință era el. Am pus covorul la loc, potrivindu-l cu grijă în colțuri. Peste el, am pus diverse lucruri de vară — cutii cu pantofi pentru vreme călduroasă, un sac de plajă plin cu prosoape uriașe, unul dintre multele mele tuburi de loțiune solară și șezlongul meu pliant pe care făceam plajă. Am pus o umbrelă uriașă într-un colț și am decis că dulapul arăta suficient de realist. De bara de sus atârnau rochii ușoare, alături de câteva halate de baie și cămăși de noapte subțiri. Zvâcnirea mea de energie se epuiză când am realizat că am îndeplinit și ultimul serviciu pe care mi-l ceruse Bill și că nu aveam nici o modalitate să-l anunț că-i îndeplinisem dorințele.

Jumătate din mine își dorea (patetic) ca el să știe că îi urmasem dorințele, iar cealaltă jumătate voia să caute în cutia de scule și să cioplească niște țăruși.

Conflictul fiind prea mare pentru a fi în stare să îndeplinesc vreo acțiune, m-am târât la loc în pat. Abandonând o viață întreagă în care făcusem numai ce e bine, în care fusesem veselă și practică, m-am complăcut în durerea mea și sentimentul unei trădări cumplite.

Când m-am trezit, era din nou întuneric, iar Bill era în pat cu mine. Oh, mulțumescu-ți ție, Doamne! M-am simțit ușurată. Totul va fi bine acum. I-am simțit corpul rece în spatele meu și m-am răsucit pe jumătate adormită ca să-mi pun brațele în jurul lui. Mi-a ridicat cu îndemânare cămașa de noapte lungă, din nailon, și m-a mângâiat pe picior. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui tăcut și mi-am frecat nasul de el. Brațele lui se strânseră în jurul meu, el se lipi de mine, iar eu am suspinat de bucurie și am strecurat o mână printre noi, ca să-i deschei pantalonii. Totul revenise la normal.

Doar că mirosea diferit.

Am deschis imediat ochii și am început să împing niște umeri duri ca piatra. Am scos un țipăt de groază.

— Eu sunt, spuse o voce familiară.

— Eric, ce faci aici?

— Te țin în brațe.

— Ticălosule! Am crezut că e Bill! Am crezut că s-a întors!

— Sookie, trebuie să faci un duș.

— Poftim?

— Ai părul murdar, iar respirația ta ar omorî și-un cal.

— Și crezi că-mi pasă ce crezi tu? am întrebat sec.

— Du-te și spală-te.

— De ce?

— Pentru că trebuie să vorbim și sunt aproape sigur că nu vrei să avem o conversație lungă în pat. Nu că m-ar deranja să stau în pat cu tine, spuse lipindu-se de mine ca să văd că nu avea obiecții, dar mi-ar plăcea mai mult dacă aș sta cu Sookie cea curată, pe care o cunosc.

Probabil că nimic din ceea ce ar fi putut spune nu m-ar fi scos din pat mai repede de-atât. Dușul fierbinte era minunat pentru pielea mea rece, iar furia a avut grijă să mă încălzească pe dinăuntru. Nu era prima dată când Eric mă lua prin surprindere în propria mea casă. Va trebui să-i anulez invitația de a intra. Ce mă oprise până acum de la această măsură drastică, ce mă oprea și acum era ideea că dacă vreodată aveam nevoie de ajutor, iar el nu putea intra, era posibil să mor înainte de a apuca să strig „Intră".

Am mers la baie, cărând după mine blugii și un tricou de Crăciun, verde cu roșu, decorat cu un ren, pentru că pe ăsta îl găsisem primul în dulap. Poți purta așa ceva doar o lună pe an, așa că eram decisă să profit la maxim. Mi-am uscat părul cu föhnul, dorindu-mi ca Bill să fie aici și să mi-l pieptene.

Lui îi plăcea să facă asta, iar mie îmi plăcea să-l las. La acest gând, era să mă prăbușesc din

nou, dar mi-am sprijinit fruntea de perete câteva momente, până mi-am adunat forțele. Am respirat adânc, m-am întors către oglindă și m-am machiat puțin. Bronzul meu nu era prea grozav, căci iarna începuse de ceva vreme, dar pielea mea încă avea o strălucire plăcută datorită solarului de la Bon Temps Închirieri Video.

Îmi place vara. Îmi place soarele, îmi plac rochiile scurte și sentimentul că ai la dispoziție multe ore cu lumină ca să faci ce îți place. Chiar și lui Bill îi plăceau mirosurile verii; îi plăcea când putea să miroasă loțiune de plajă și (spunea el) chiar soarele pe pielea mea.

Dar partea plăcută a iernii era că nopțile erau mult mai lungi — cel puțin așa credeam când Bill era prin preajmă și le puteam petrece împreună. Mi-am aruncat peria de păr în celălalt colț al băii. A scos un zornăit mulțumitor ricoșând în cadă.

— *Ticălosule!* am răcnit din toți rărunchii.

Auzindu-mi propria voce spunând așa ceva tare, m-am calmat, cum nimic altceva n-ar fi putut s-o facă.

Când am ieșit din baie, Eric era complet îmbrăcat. Purta un tricou primit gratis de la una din fabricile de bere care aprovizionau Fangtasia („Sângele ăsta e pentru tine”, scria pe el) și blugi, și făcuse patul cu grijă.

— Pam și Chow pot intra? întrebă.

Am traversat sufrageria către ușa de la intrare și am deschis-o. Cei doi vampiri stăteau tăcuți în leagănul de pe verandă. Erau în ceea ce numesc eu pauză. Când vampirii nu au ceva anume de

făcut, într-un fel taie circuitele, se retrag în interiorul lor, stând fie în picioare, fie jos, absolut imobili, cu ochii deschiși, dar cu privirea goală. Se pare că asta le dă energie.

— Vă rog, intrați, i-am poftit.

Pam și Chow au intrat încet, privind în jurul lor cu interes, ca și cum ar fi fost într-o excursie. O fermă din Louisiana, la începutul secolului XXI. Casa aparținea familiei mele încă de când fusese construită, acum o sută șaizeci de ani. Când fratele meu, Jason, a ajuns pe picioarele lui, s-a mutat în casa construită de părinții mei când se căsătoriseră. Eu am rămas aici, cu bunica, în casa asta modificată și renovată, iar bunica mi-a lăsat-o mie prin testament.

Camera de zi făcea parte din casa originală. Alte completări, cum ar fi bucătăria modernă și băile, erau relativ noi. Etajul fusese adăugat pe la începutul anilor 1900, ca să încapă noile generații de copii, care supraviețuiseră cu toții. Rareori mai urcam acolo în prezent. Era îngrozitor de cald în timpul verii, în ciuda aerului condiționat.

Toată mobila mea era veche, lipsită de stil și confortabilă — absolut obișnuită. În camera de zi erau canapele și fotolii, un televizor și un video, apoi treceai printr-un hol unde, de o parte se găsesc dormitorul meu mare, cu baie, și o altă baie, iar de cealaltă, fostul meu dormitor și niște dulapuri în perete. Prin acest hol ajungeai la bucătărie, în zona în care se lua masa, care fusese adăugată la puțin timp după căsătoria bunicilor mei. După bucătărie ajungeai într-o verandă mare, pe care eu tocmai o terminasem

de închis. Pe verandă se găseau o groază de lucruri utile, spălătorul şi uscătorul, precum şi o grămadă de rafturi.

În fiecare cameră exista câte un ventilator de tavan şi câte un plici de muşte agăţat într-un loc discret. Bunica nu dădea drumul la aerul condiţionat decât atunci când era neapărat necesar.

Nu au urcat la etaj, dar celor doi, Pam şi Chow, nu le-a scăpat nici un detaliu de la parter.

Când s-au aşezat la masa veche din pin unde familia Stackhouse mâncase timp de generaţii, m-am simţit ca şi cum aş fi trăit într-un muzeu care tocmai fusese catalogat. Am deschis frigiderul şi am scos trei sticle cu SângeAdevărat, le-am încălzit la microunde, le-am agitat bine şi le-am pus pe masă în faţa oaspeţilor mei.

Chow era practic un străin pentru mine. Lucra la Fangtasia doar de câteva luni. Probabil că vinde la bar, aşa cum făcea şi fostul barman. Chow avea tatuaje uimitoare, albastru-închis în stilul celor asiatice, care sunt atât de complexe încât par o haină extravagantă. Erau atât de diferite de cele ale atacatorului, care păreau mai degrabă făcute la închisoare, încât era greu de crezut că reprezintă forme ale aceleiaşi arte. Mi s-a spus că ale lui Chow sunt tatuaje Yakuza, dar n-am avut niciodată curajul să-l întreb despre ele, mai ales că nu era treaba mea. Oricum, dacă era vorba de tatuaje Yakuza adevărate, Chow nu era chiar aşa de bătrân pentru un vampir. Mă interesasem şi descoperisem că tatuajele erau (relativ) recente în istoria acestei organizaţii. Chow avea părul lung şi negru (nu că asta m-ar

fi surprins) și multă lume îmi spusese că era atracția extraordinară a barului. Majoritatea nopților servea fără să poarte cămașă. În seara asta, ca o concesie făcută frigului, purta o vestă roșie cu fermoare.

Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă se simțea vreodată cu adevărat dezbrăcat, când avea corpul atât de meticulos decorat. Îmi doream să-l pot întreba, dar firește că nici nu se punea problema. Era singura persoană de origine asiatică pe care o cunoșteam și, oricât de bine aș fi știut că un individ nu reprezintă întreaga rasă, mă așteptam ca măcar unele dintre generalizări să fie valabile. Chow părea să aprecieze izolarea. Dar departe de a fi tăcut și de nepătruns, stătea de vorbă cu Pam, ce-i drept într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Și îmi zâmbi într-un fel foarte tulburător. Bine, poate nu era chiar atât de impenetrabil. Probabil că mă înjura amarnic, iar eu eram prea fraieră să-mi dau seama.

Pam era îmbrăcată, ca de obicei, în genul de haine comune pe care le poartă de obicei clasa de mijloc. În seara asta, purta o pereche de pantaloni tricotați albi și un pulover albastru. Părul blond strălucea, lăsat liber pe spate. Arăta ca Alice în Țara Minunilor, doar că avea colți.

— Ați mai aflat ceva despre Bill? am întrebat, când toți și-au terminat băuturile.

— Puțin, răspunse Eric.

Mi-am încrucișat mâinile în poală și am așteptat.

— Știu că Bill a fost răpit, spuse.

Pentru o clipă, camera păru că se învârteşte cu mine. Am respirat adânc, ca să o opresc.

— Cine?

Gramatica era ultima dintre grijile mele.

— Nu ştim sigur, mi se adresă Chow. Martorii au păreri diferite.

Engleza lui avea un accent puternic, dar era foarte clară.

— Du-mă la ei, am propus. Dacă sunt oameni, voi descoperi ceva.

— Dacă ar fi în districtul nostru, asta am face, spuse Eric amabil. Din păcate însă, nu sunt.

District, pe naiba.

— Te rog, explică-mi.

Eram sigură că dădeam dovadă de multă răbdare în condiţiile date.

— Aceşti oameni sunt loiali regelui din Mississippi.

Ştiu că am rămas cu gura căscată, dar nu m-am putut stăpâni.

— Iartă-mă, am spus după o pauză lungă, aş putea jura că ai spus... regele? Din Mississippi?

Eric dădu din cap aprobând, fără nici o urmă de zâmbet.

Am privit în jos, încercând să păstrez o figură imobilă. Dar în acea situaţie îmi era imposibil. Puteam să-mi simt gura deschizându-se singură.

— Vorbeşti serios?

Nu m-am putut abţine. Nu ştiu de ce mi se părea chiar distractiv faptul că Mississippi avea un rege — în fond, Louisiana avea o regină — dar

așa era. Mi-am amintit că se presupunea că eu nu știu despre regină. Șah.

Vampirii s-au privit între ei, apoi au aprobat la unison.

— Tu ești regele Louisianei? l-am întrebat pe Eric, amețită de efortul mental de a nu încurca poveștile.

Râdeam atât de tare, încât abia mai puteam sta pe scaun. Probabil că râsul meu avea și o notă isterică.

— Oh, nu, îmi răspunse. Eu sunt șeriful Districtului 5.

Asta chiar că m-a terminat. Îmi curgeau lacrimi pe obraji, iar Chow părea a se simți foarte stânjenit. M-am ridicat și mi-am pregătit la microunde o ciocolată caldă Swiss Miss, apoi am amestecat-o cu o lingură ca să se răcească. M-am calmat treptat în timp ce făceam asta, iar când m-am întors la masă eram aproape serioasă.

— Nu mi-ai zis nimic până acum, am spus în loc de vreo altă explicație. Ați împărțit America în regate, nu-i așa?

Pam și Chow s-au uitat către Eric surprinși, dar el nu i-a privit.

— Da, veni simplu răspunsul lui. Așa stau lucrurile, de când au ajuns vampirii în America. Sigur că, de-a lungul anilor, sistemul s-a schimbat, odată cu populația. În primii două sute de ani nu erau prea mulți vampiri, căci drumul era prea periculos. Era dificil să te descurci pe parcursul călătoriei să ai cantitatea de sânge necesară.

Care provenea, bineînțeles, de la echipaj. Iar cumpărarea Louisianei[1] a făcut diferența.

Bineînțeles că așa a fost. Mi-am înăbușit un alt hohot de râs.

— Și regatele cum sunt împărțite?

— În districte. Erau numite fiefuri, până când am decis că nu eram în pas cu vremea. Câte un șerif controlează fiecare district. După cum știi, noi trăim în Districtul 5 al regatului Louisianei. Stan, cel pe care l-ai vizitat în Dallas, este șeriful Districtului 6 din regatul... Texasului.

Mi l-am imaginat pe Eric în rolul șerifului din Nottingham, iar când asta și-a pierdut amuzamentul, în rolul lui Wyatt Earp[2]. Eram, clar, cu mințile aiurea. Fizic, mă simțeam destul de rău. Mi-am spus că ar fi cazul să mă abțin de la reacțiile provocate de această informație și să mă concentrez asupra problemei imediate.

— Așadar, Bill a fost răpit în timpul zilei?

Toată lumea aprobă.

— La această răpire au asistat niște oameni care trăiesc în regatul Mississippi.

---

[1] *The Louisiana Purchase* a avut loc în 1803, în timpul președinției lui Thomas Jefferson, și a însemnat cumpărarea a 2 100 000 km² de la Franța, la un cost aproximativ de 7 cenți/hectar, în total 15 milioane de dolari, la care s-au adăugat dobânzi, ridicând suma la 27 267 622 $. Suma era echivalentă în 2005 cu 707,6 milioane $, sau 1 800 $/hectar. Teritoriul achiziționat reprezintă cca 23% din SUA.

[2] Wyatt Earp (1848–1929) — justițiar legendar, unul dintre cei mai cunoscuți pistolari ai Vestului sălbatic.

Pur şi simplu, îmi plăcea să spun asta.

— Sunt sub controlul unui rege vampir?

— Russell Edgington. Da, trăiesc în regatul acestuia, dar unii dintre ei îmi dau informații. Pentru un anume preț.

— Regele nu te va lăsa să-i interoghezi?

— Încă nu l-am întrebat. Se prea poate ca Bill să fi fost răpit din ordinul lui.

Asta ridica o nouă serie de întrebări, dar mi-am propus să mă concentrez.

— Cum pot ajunge la ei? Presupunând că şi vreau asta.

— Ne-am gândit la o metodă prin care ai putea afla informații de la oamenii din districtul unde a dispărut Bill, spuse Eric. Nu doar de la oamenii pe care i-am mituit pentru a-mi spune ce se întâmplă acolo, ci şi de la toți oamenii asociați cu Russel. E riscant. Trebuie să-ți spun ceea ce ştiu, pentru ca totul să meargă. Şi e posibil să refuzi. Cineva a încercat deja să te prindă. Aparent, cei care l-au prins pe Bill nu au încă prea multe informații despre tine. Dar, curând, Bill va vorbi. Dacă te vei afla prin preajmă atunci când o va face, vor pune mâna pe tine.

— Nu vor avea nevoie de mine, dacă a cedat deja, am subliniat eu.

— Nu e neapărat adevărat, spuse Pam.

Apoi, iar schimbară între ei acele priviri misterioase.

— Spune-mi toată povestea, am zis.

Am observat că Chow îşi terminase sângele, aşa că m-am ridicat să-i mai dau o sticlă.

— După cum spun oamenii lui Russell Edgington, Betty Jo Pickard, adjuncta lui Edgington, trebuia să zboare ieri către St. Louis. Oamenii numiţi să ducă sicriul la aeroport l-au luat din greşeală pe-al lui Bill, care era identic. Când l-au livrat la hangarul Anubis Airlines, l-au lăsat nepăzit pentru circa zece minute, cât au completat nişte hârtii. În acest timp, pretind ei, cineva a luat sicriul, care era pus pe un cărucior, l-a dus afară din hangar şi l-a urcat într-un camion, cu care a şi plecat.

— Cineva care a putut trece de paza de la Anubis Airlines, am spus cu îndoială în glas.

Anubis Airlines a fost concepută pentru a transporta vampirii în siguranţă, atât în timpul zilei, cât şi noaptea, iar garantarea unei paze perfecte pentru coşciugele vampirilor adormiţi era reclama lor cea mai bună. Fireşte că vampirii nu trebuie să doarmă în coşciuge, dar, cu siguranţă este o metodă uşoară de transport. Au existat câteva „accidente", atunci când vampirii au încercat să zboare cu Delta. Un fanatic a intrat în cală şi a deschis câteva coşciuge cu un topor. Compania Northwest a avut aceeaşi problemă. Să facă economie nu li se mai părea atât de important ne-viilor, care acum zburau aproape exclusiv cu Anubis.

— Cred că cineva s-a amestecat cu oamenii lui Edgington, cineva despre care angajaţii de la Anubis au crezut că este de-al lui Edgington, iar oamenii lui Edgington au crezut că este de la Anubis. Ar fi putut să-l ducă pe Bill afară, când

oamenii lui Edgington au plecat, iar gărzile nu și-au dat seama.

— Cei de la Anubis nu ar fi cerut să vadă niște documente? Ale unui coșciug care pleacă?

— Susțin că le-au văzut, adică pe cele ale lui Betty Jo Pickard. Călătorea spre Missouri ca să negocieze un acord comercial cu vampirii din St. Louis.

Am avut un moment de pauză, în care m-am gândit ce naiba de comerț voiau vampirii din Mississippi să le propună celor din Missouri, apoi am decis că nu vreau să știu.

— S-a creat și o oarecare stare de panică în momentul acela, adăugă Pam. A izbucnit un incendiu sub coada unui alt avion Anubis, iar atenția paznicilor a fost distrasă.

— Oh! Un accident intenționat.

— Cred că da, interveni Chow.

— Și de ce ar vrea cineva să-l răpească pe Bill? am întrebat.

Mi-era teamă că știam. Speram să-mi spună altceva. Mulțumesc, Doamne, că Bill era pregătit pentru acest moment.

— Bill lucra la un proiect puțin mai special, spuse Eric, pândindu-mi expresia feței. Știi ceva despre asta?

Mai mult decât îmi doream. Mai puțin decât era cazul.

— Ce proiect? am întrebat.

Îmi petrecusem întreaga viață blocându-mi gândurile, iar acum am apelat la această capacitate. O viață depindea de sinceritatea mea.

Privirea lui Eric s-a îndreptat către Pam şi Chow. Amândoi i-au făcut un semn abia perceptibil. Apoi s-a concentrat din nou asupra mea:

— Cam greu să te credem, Sookie.

— Cum adică? am întrebat cu voce furioasă.

Dacă eşti în dubiu, atacă.

— Când i se întâmplă unuia dintre voi să-şi dezvăluie gândurile unui om? Iar Bill este categoric unul dintre voi.

Iar şi-au aruncat acea privire.

— Speri că te vom crede că Bill nu ţi-a spus la ce lucra?

— Da, aşa cred, pentru că nu mi-a spus.

Oricum îmi dădusem seama de tot aproape singură.

— Iată ce voi face, spuse Eric în cele din urmă.

Mă privi peste masă, cu ochii săi albaştri, reci ca marmura şi la fel de duri. Gata cu vampirul amabil.

— Nu pot să spun dacă minţi sau nu, ceea ce este remarcabil. Pentru binele tău, sper că îmi spui adevărul. Te-aş putea tortura până mi-ai spune adevărul, sau până aş fi sigur că mi-ai spus adevărul încă de la început.

Of, Doamne! Am inspirat adânc, am expirat şi am încercat să mă gândesc la cea mai potrivită rugăciune. *Doamne, nu mă lăsa să ţip prea tare* — era prea puţin şi prea negativist. Oricum nu era nimeni să mă audă în afara vampirilor, indiferent cât de tare aş fi strigat. Când va veni momentul, aş vrea pur şi simplu să-l las să mă sfâşie.

— Dar, continuă Eric gânditor, asta ar putea să te deterioreze prea tare pentru cealaltă parte a

planului meu. Și chiar nu e important dacă știi cu ce se ocupa Bill pe la spatele nostru.

Pe la spatele lor? *Rahat.* Acum știam pe cine să dau vina pentru necazul în care mă aflam. Pe dragul meu Bill Compton.

— Ai obținut o reacție, observă Pam.

— Dar nu cea pe care o așteptam, spuse Eric încet.

— Ideea torturii nu prea îmi surâde.

Aveam atâtea necazuri, încât nici nu puteam să le înțeleg; și eram atât de stresată, încât simțeam clar cum capul îmi plutește undeva deasupra corpului.

— Și mi-e dor de Bill.

Chiar dacă în acest moment i-aș trage câteva șuturi, chiar mi-e dor de el. Iar dacă aș putea să am o conversație de zece minute cu el, probabil că aș fi mult mai bine pregătită să înfrunt următoarele zile. Lacrimi mi se prelingeau pe obraji. Dar ei mai aveau multe să-mi spună; mai aveam multe de ascultat, indiferent dacă aveam chef sau nu.

— Mă aștept să-mi spuneți de ce a mințit cu privire la călătoria asta, dacă știți. Pam a spus ceva de vești rele.

Eric o privi pe Pam, iar în privirea lui nu era nici urmă de iubire.

— Iar dă apă la șoareci, observă Pam, pe un ton ușor jenat. Cred că înainte să plece în Mississippi ar trebui să știe adevărul. În plus, dacă păstra vreun secret, asta o va...

O va face să toarne tot? O va face să nu-i mai fie loială lui Bill? O va face să realizeze că trebuie să ne spună?

Era clar că Chow şi Eric credeau că nu trebuie să ştiu şi că erau foarte supăraţi pe Pam că îmi dăduse indicii, pe care se presupune că nu le ştiam, că ceva nu era în regulă între Bill şi mine. Amândoi au privit-o pe Pam foarte concentraţi, apoi Eric dădu scurt din cap.

— Tu şi cu Chow aşteptaţi afară, spuse Eric către Pam.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, apoi ieşiră, lăsându-şi sticlele de sânge goale pe masă. Nici măcar un mulţumesc pentru trataţie. Nici măcar nu au clătit sticlele. Capul îmi devenea din ce în ce mai uşor, pe măsură ce observam lipsa manierelor la vampiri. Mi-am simţit pleoapele tremurând şi mi-a trecut prin minte că eram pe punctul să leşin. Nu sunt genul de tipă fragilă, care-şi dă ochii peste cap la cel mai mic lucru, dar simţeam că acum totul se justifica. În plus, mi-am dat seama că nu mai mâncasem de peste douăzeci şi patru de ore.

— Să nu cumva să..., spuse Eric.

Părea foarte hotărât. Am încercat să mă concentrez asupra vocii lui şi l-am privit.

Am dat din cap, ca să-i arăt că mă străduiam.

Eric se mută pe aceeaşi parte a mesei cu mine, întoarse scaunul pe care stătuse Pam, până când ajunse cu faţa la mine, foarte aproape. Se aşeză, apoi se apleacă spre mine, mâna lui albă îmi acoperi ambele mâini, pe care încă le ţineam încrucişate în poală. Dacă închidea palma, ar fi putut

să-mi sfărâme toate degetele și nu aș mai fi lucrat niciodată pe post de chelneriță.

— Nu-mi place să văd că ți-e frică de mine, spuse, cu fața mult prea apropiată de a mea.

Puteam să-i simt mirosul parfumului — Ulysse, cred.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune față de tine.

Întotdeauna a vrut să facă sex cu mine.

— Plus că vreau să fac sex cu tine.

A zâmbit, dar în acel moment asta nu avu nici un efect asupra mea.

— Când ne sărutăm este... foarte excitant.

Ne sărutaserăm ca sarcină de serviciu, ca să zic așa, nu de plăcere. Dar fusese excitant. Cum ar fi putut să nu fie? Era un tip superb și avusese câteva sute de ani la dispoziție ca să-și îmbunătățească tehnica.

Eric se apropie din ce în ce mai mult. Nu eram sigură dacă vrea să mă muște sau să mă sărute. Îi ieșiseră colții. Era furios, sau excitat, sau înfometat, sau toate trei la un loc. Vampirii tineri au tendința să sâsâie când vorbesc, până se obișnuiesc cu colții; nu era cazul lui Eric, doar avusese secole să-și pună la punct și tehnica asta.

— Nu știu cum, dar planul cu tortura nu m-a făcut deloc să mă simt sexy, i-am spus.

— A avut efect asupra lui Chow, îmi șopti Eric în ureche.

Nu tremuram, dar ar fi trebuit.

— Ai putea să încetezi cu asta? l-am întrebat. Ai de gând să mă torturezi sau nu?

— Eşti prietenul sau duşmanul meu? Vrei să-l găseşti pe Bill sau îl laşi să putrezească?

Eric râse. Râsul său era scurt şi lipsit de veselie, dar era mai bine decât să se apropie în continuare de mine, cel puţin pentru moment.

— Sookie, eşti grozavă, spuse, dar nu ca şi cum ar fi găsit chestia asta drăguţă. Nu te voi tortura. Dintr-un singur motiv: nu vreau să-ţi distrug pielea asta minunată; într-o bună zi o voi vedea pe toată.

Speram că încă voi mai fi în viaţă când se va întâmpla asta.

— Nu te vei teme mereu de mine, continuă, ca şi cum ar fi ştiut cu siguranţă ce se va întâmpla în viitor. Şi nu-i vei fi mereu atât de devotată lui Bill cum îi eşti astăzi. E ceva ce trebuie să-ţi spun.

Iată ce mă speria. Şi-a împletit degetele reci cu ale mele şi, fără să vreau, i-am strâns mâna foarte tare. Nu-mi venea în minte nimic de spus, sau nimic prea limpede. L-am privit în ochi.

— Bill a fost convocat în Mississippi, spuse Eric, de către un vampir — o femeie — pe care l-a cunoscut cu ani în urmă. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama că vampirii nu se unesc cu alţi vampiri pentru ceva mai mult decât o aventură de o noapte. Nu facem asta, pentru că unirea şi împărţirea sângelui ne dă puteri unul asupra celuilalt pentru totdeauna. Acest vampir...

— Numele ei, am spus.

— Lorena, răspunse cu reţinere.

Sau poate că voia să-mi spună totul, iar reținerea era doar pentru spectacol. Cine naiba poate ști, când vine vorba de un vampir.

Așteptă să vadă dacă voi spune ceva, dar nu am spus nimic.

— Ea era în Mississippi. Nu știu dacă în mod obișnuit trăiește acolo sau dacă s-a dus ca să-l prindă pe Bill. Ea a trăit în Seattle mulți ani. Știu asta, pentru că ea și Bill au trăit împreună acolo mulți ani.

M-am întrebat de ce alesese Seattle ca destinație fictivă. Nu e ceva apărut din neant.

— Dar, indiferent de intenția ei de a-l întâlni acolo... de scuza pe care a folosit-o pentru a nu veni încoace... poate că el era doar grijuliu față de tine...

În acel moment, îmi doream să mor. Am inspirat adânc și am privit în jos către mâinile noastre unite. Era prea umilitor ca să-l privesc în ochi.

— Era — a devenit brusc — subjugat de ea, din nou. După câteva nopți, a sunat-o pe Pam, ca să-i spună că se va întoarce acasă mai devreme fără să-ți spună, pentru a putea să-ți aranjeze viitorul, înainte de a te vedea din nou.

— Viitorul? am bolborosit eu.

— Bill voia să facă un aranjament financiar în favoarea ta.

Șocul m-a făcut să mă pierd.

— Mă pensionează, am spus slab.

Indiferent cât de bine intenționat ar fi fost Bill, nu mi-ar fi putut niciodată aduce o ofensă mai mare. Câtă vreme a făcut parte din viața

mea, nu i-a trecut niciodată prin cap să mă întrebe cum stau cu finanțele — deși abia a așteptat să-i ajute pe descendenții lui, cei din familia Bellefleur.

Dar când era pe cale să iasă din viața mea și se simțea vinovat, milos față de mine, fata cea jalnică, a început să se îngrijoreze.

— Voia..., începu Eric, apoi se opri și se uită de aproape la fața mea. Ei, lasă asta pentru moment, nu ți-aș fi spus nimic din toate astea, dacă nu ar fi intervenit Pam. Te-aș fi trimis acolo nevinovată, căci nu aș fi rostit cuvinte care să te rănească. Și nu m-aș fi justificat așa cum o voi face.

M-am forțat să-l ascult. M-am agățat de mâna lui Eric ca și cum ar fi fost o ancoră de salvare.

— Ceea ce voi face — și tu trebuie să înțelegi asta, Sookie — este pentru că pielea mea depinde de asta...

L-am privit în ochi, iar el a putut vedea surpriza mea.

— Da, slujba mea, poate chiar viața mea, Sookie, nu doar a ta și a lui Bill. Îți voi trimite mâine o persoană de contact. Trăiește în Shreveport, dar are și un al doilea apartament în Jackson. Are prieteni în comunitatea supranaturală de acolo, vampiri, teriantropi și vârcolaci. Prin acest tip, îi poți întâlni pe o parte din ei și pe angajații lor, oameni.

Nu eram cu toate mințile acasă, dar am simțit că înțeleg, când mi-am repetat cele auzite, așa că am aprobat. Degetele lui le mângâiau pe ale mele încontinuu.

— Acest bărbat este un vârcolac, spuse Eric nepăsător, așa că e un gunoi. Dar e mai de încredere decât mulți alții și îmi este dator.

Am înmagazinat și această informație, apoi am dat din cap afirmativ. Degetele lungi ale lui Eric păreau aproape calde.

— Te va scoate în oraș, veți ieși în lume, în comunitatea vampirilor din Jackson, așa că vei putea citi gândurile angajaților umani. Știu că e puțin la nimereală, dar dacă e ceva de descoperit, dacă Russell Edgington l-a răpit pe Bill, poți afla măcar un indiciu. Bărbatul care a încercat să te răpească era din Jackson, așa cum indicau chitanțele din mașina lui, și era vârcolac, după capul de lup de pe vesta sa. Nu știu de ce au venit după tine. Dar cred că asta înseamnă că Bill trăiește și că voiau să te folosească pentru a-l șantaja.

— Pentru asta cred că ar fi trebuit să o răpească pe *Lorena*, am spus.

Eric m-a privit admirativ.

— Poate că o au deja. Dar poate că Bill a realizat că Lorena este cea care l-a trădat. Nu ar fi fost răpit, dacă ea nu ar fi deconspirat secretul pe care el i-l spusese.

M-am gândit la asta și am dat din nou din cap.

— O altă problemă este de ce s-a aflat ea acolo, continuă Eric. Cred că aș fi știut dacă ar fi fost un membru obișnuit al grupului din Mississippi. Dar mă voi gândi la asta în timpul meu liber.

Din expresia feței sale se vedea deja că Eric se gândise mult timp la întrebarea asta.

— Dacă planul nu reușește în trei zile, Sookie, va trebui să răpim un vampir din Mississippi. Asta va declanșa cu siguranță un război, iar un război — chiar și cu Mississippi — va costa vieți și bani. Iar la sfârșit, oricum îl vor ucide pe Bill.

OK, întreaga lume depindea de mine. Mulțumesc, Eric. Aveam nevoie de mai multe responsabilități și stres.

— Dar, dacă îl au pe Bill — dacă mai trăiește —, îl vom aduce înapoi. Și veți fi din nou împreună, dacă asta e ceea ce îți dorești.

Un mare *dacă*.

— Ca să-ți răspund la întrebare: sunt prietenul tău și asta va dura câtă vreme prietenia noastră nu-mi va pune viața în pericol. Sau nu va periclita viitorul districtului meu.

OK, asta stabilea limitele. I-am apreciat onestitatea.

— Adică, atâta vreme cât va fi convenabil pentru tine, vrei să spui, am zis cu calm, deși era o afirmație nedreaptă și incorectă.

Oricum, mi s-a părut ciudat că această caracterizare părea să-l deranjeze.

— Lasă-mă să te întreb ceva, Eric.

A ridicat din sprâncene, pentru a-mi da de înțeles că aștepta. Își plimba mâinile în sus și-n jos pe brațele mele, absent, ca și cum nu s-ar fi gândit la ceea ce făcea. Mișcarea lui îmi amintea de o persoană încălzindu-și mâinile la foc.

— Dacă înțeleg bine, Bill lucra la un proiect pentru...

Am simțit un hohot nestăvilit de râs încercându-mă, dar l-am înăbușit.

— ...pentru regina Louisianei, am încheiat. Dar nu știai despre asta. Corect?

Eric m-a privit îndelung, gândindu-se ce să-mi răspundă.

— Mi-a spus că are ceva de lucru pentru Bill, dar nu despre ce era vorba sau de ce trebuia el să fie cel care o face, sau când va termina.

O astfel de cooptare a unui subaltern ar supăra orice șef. Mai ales dacă acesta nici măcar nu ar ști despre ce este vorba.

— Și de ce nu-l caută regina pe Bill? am întrebat, păstrând un ton cât se poate de neutru.

— Nu știe că a dispărut.

— De ce?

— Pentru că nu i-am spus.

Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să răspundă.

— De ce nu?

— Pentru că ne-ar fi pedepsit.

— De ce?

Începeam să mă simt ca un copil de doi ani.

— Pentru că am lăsat să i se întâmple ceva lui Bill, în timp ce se ocupa de un proiect special pentru ea.

— Și care ar fi pedeapsa?

— Oh, în cazul ei, e greu de spus.

Râse înăbușit.

— Ceva foarte neplăcut.

Eric era și mai aproape de mine, cu fața aproape atingându-mi părul. Îmi inspira delicat

parfumul. Vampirii se bazează mai mult pe miros şi auz, decât pe văz, cu toate că vederea lor este cât se poate de bună. Eric băuse din sângele meu, aşa că putea spune mai multe despre emoţiile mele decât un vampir care nu o făcuse. Toţi sugătorii de sânge studiază sistemul emoţional, căci toţi prădătorii eficienţi cunosc obiceiurile prăzii lor.

Eric îşi mângâie obrazul de al meu. Se comporta ca o pisică, bucuroasă de atingere.

— Eric.

Îmi dăduse mai multe informaţii decât îşi imagina.

— Mmm?

— Serios, ce ar face regina, dacă nu i-l poţi găsi pe Bill la data la care trebuie să fie gata proiectul ei?

Întrebarea mea obţinu rezultatul scontat. Eric se depărtă şi privi în jos spre mine, cu privirea sa mai albastră şi mai dură decât a mea şi mai îngheţată decât Arctica.

— Sookie, chiar nu vrei să ştii, spuse. Ar fi suficient să-i facem treaba. Prezenţa lui Bill ar fi un bonus.

I-am întors o privire aproape la fel de rece ca şi a lui.

— Eu ce voi primi în schimb, că fac asta pentru voi? am întrebat.

Eric reuşi să pară în acelaşi timp şi încântat, şi surprins.

— Dacă Pam nu ţi-ar fi spus despre Bill, era suficient ca el să se întoarcă în siguranţă, iar tu te-ai fi repezit să ne ajuţi, îmi aminti Eric.

— Dar am aflat despre Lorena.

— Și știind, ești de acord să faci asta pentru noi?

— Da, cu o singură condiție.

Eric deveni prevăzător.

— Și care ar fi asta? întrebă.

— Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să o elimini.

Mă privi cu uimire, cel puțin o secundă, înainte să izbucnească în râs.

— Ar trebui să plătesc o amendă uriașă, spuse când se opri din hohotit. Și ar trebui să duc la îndeplinire treaba asta, ceea ce e mai ușor de zis decât de făcut. Are trei sute de ani.

— Mi-ai spus că ceea ce ți se va întâmpla, dacă toate astea ies la iveală, ar fi oribil, i-am amintit.

— Adevărat.

— Mi-ai spus că ai nevoie disperată ca eu să fac asta pentru tine.

— Adevărat.

— Asta e ce îmi doresc în schimb.

— Ai fi un vampir adevărat, Sookie, spuse Eric într-un final. Bine. S-a făcut. Dacă pățești ceva, nu va mai face niciodată sex cu Bill.

— A, nu asta e problema.

— Nu?

Eric părea foarte sceptic.

— Problema e că l-a trădat.

Privirea albastră a lui Eric o prinse pe a mea.

— Spune-mi, Sookie, mi-ai cere asta dacă ar fi o ființă umană?

Gura sa mare, cu buze subţiri, care de obicei avea un aer amuzat, era acum doar o linie, indicând seriozitatea.

— Dacă ar fi fost o fiinţă umană, m-aş fi ocupat chiar eu de asta, am spus, ridicându-mă ca să-l conduc către uşă.

După ce Eric a plecat, m-am sprijinit de uşă şi mi-am lipit obrazul de lemnul ei. Oare chiar am vorbit serios, când i-am spus asta? M-am întrebat îndelung dacă eram cu adevărat o persoană civilizată, deşi făceam tot posibilul să fie aşa. Ştiam că, atunci când spusesem că voi avea grijă de Lorena, vorbisem serios. Întotdeauna a existat ceva sălbatic în interiorul meu, pe care l-am controlat mereu. Bunica mea nu m-a crescut ca să ajung o criminală.

Cât m-am târât de-a lungul holului spre dormitorul meu, am realizat că agresivitatea mea ieşea din ce în ce mai des la suprafaţă în ultima vreme. Cam de când începusem să-i cunosc pe vampiri.

Dar, gata cu introspecţia pentru seara aceasta. Mă voi gândi la lucrurile astea mâine.

Capitolul 4

DIN MOMENT CE PĂREA că va trebui să plec din oraş, aveam rufe de spălat, mâncare din frigider de aruncat. Nu mi-era somn, după ce stătusem atâta în pat ziua trecută şi toată noaptea, aşa că mi-am scos valiza, am deschis-o şi am înghesuit câteva haine în maşina de spălat din veranda friguroasă. Nu voiam să mă mai gândesc la caracterul meu. Aveam destule alte lucruri la care să cuget.

Eric adoptase o abordare foarte directă ca să mă convingă să-i îndeplinesc voia. Mă bombardase cu o groază de motive pentru ca eu să îndeplinesc ceea ce îşi dorea: intimidare, ameninţare, seducţie, dorinţa de a-l revedea pe Bill, dorinţa ca el (şi Pam şi Chow) să-şi păstreze viaţa şi bunăstarea, ca să nu mai spun de propria mea viaţă. „Te-aş putea tortura, dar vreau să fac sex

cu tine; am nevoie de Bill, dar sunt furios pe el că m-a decepționat; trebuie să rămân în termeni amicali cu Russell Edgington, dar trebuie să-l scap pe Bill din mâinile lui; Bill este supusul meu, dar lucrează mai mult pentru șeful meu."

Ai naibii vampiri. Ăsta este unul dintre motivele pentru care mă bucur, iar farmecul lor nu mă afectează. Este una dintre puținele chestii pozitive pe care mi le oferă abilitățile mele telepatice. Din nefericire, oamenii cu calități psihice sunt foarte atrăgători pentru ne-vii.

Cu siguranță, nu puteam prevedea asta când începusem relația cu Bill. Bill devenise pentru mine aproape la fel de necesar ca și apa, și nu neapărat din cauza sentimentelor puternice pe care le aveam pentru el, sau pentru plăcerea mea fizică atunci când făceam dragoste. Bill era singura mea asigurare că nu aveam să fiu anexată de un alt vampir împotriva voinței mele.

După ce am băgat la mașină și la uscător mai multe rânduri de rufe, pe care apoi le-am împăturit, m-am simțit mult mai relaxată. Aproape că îmi terminasem bagajul și am pus în el două romane de dragoste și unul polițist, pentru cazul în care voi avea ceva timp la dispoziție ca să citesc. Sunt o autodidactă, care își ia informațiile din cărți.

M-am întins și am căscat. Există o anumită liniște mentală pe care ți-o oferă stabilirea unui plan, în plus somnul neliniștit din noaptea și ziua trecută nu-mi oferise atâta energie pe cât credeam. Poate că voi reuși să adorm repede.

Poate că voi reuși să-l găsesc pe Bill și fără ajutorul vampirilor, m-am gândit în timp ce m-am spălat pe dinți și m-am băgat în pat. Dar să-l ajut să evadeze cu succes din închisoarea în care se afla era cu totul altă poveste. Apoi va trebui să mă decid ce se va întâmpla cu relația noastră.

M-am trezit pe la patru dimineața cu sentimentul ciudat că aveam o idee pe care nu o puteam prinde. Cândva, în timpul nopții, am avut un gând — era genul acela de idee care nu-ți dă pace, așteptând să iasă la lumină.

Bineînțeles, după un minut, ideea a revenit. Dar dacă Bill nu a fost răpit, ci a dezertat? Dacă a devenit atât de îndrăgostit sau dependent de Lorena, încât a decis să-i părăsească pe vampirii din Louisiana și să se alăture grupului din Mississippi? Imediat, am început să mă îndoiesc că acesta fusese planul lui Bill; ar fi fost foarte elaborat, trebuind să includă scurgerea de informații către Eric despre răpirea lui Bill, confirmarea prezenței Lorenei în Mississippi. Cu siguranță că existau și metode mai puțin dramatice și mai simple să dispară.

M-am întrebat dacă Eric, Chow și Pam scotoceau chiar acum prin casa lui Bill, care se afla dincolo de cimitir. Nu aveau cum să găsească ceea ce căutau. Poate că se vor întoarce aici. Nu ar mai fi trebuit să-l recupereze pe Bill dacă ar fi găsit documentele pe care regina și le dorea atât de tare. Am adormit cu impresia că l-am auzit pe Chow râzând afară.

Nici chiar faptul că ştiam că Bill mă trădase nu m-a împiedicat să-l caut în vis. Probabil că m-am răsucit în pat de câteva ori, încercând să văd dacă se vârâse lângă mine, aşa cum făcea deseori. Şi, de fiecare dată, cealaltă parte a patului era goală şi rece.

Oricum, era mai bine aşa decât să-l găsesc pe Eric acolo.

La prima geană de lumină eram în picioare şi făceam duş. Mi-am pregătit şi o ceaşcă de cafea, după care am auzit pe cineva bătând la uşă.

— Cine este? am întrebat stând într-o parte a uşii.

— Eric m-a trimis, spuse o voce morocănoasă.

Am deschis uşa şi am privit în sus, apoi a trebuit să ridic şi mai mult privirea.

Era uriaş. Avea ochi verzi. Părul ciufulit era ondulat, des şi negru ca smoala. Creierul îi bâzâia, pulsând de energie; o amprentă cam sângeroasă. Vârcolac.

— Intră. Vrei o cafea?

Indiferent la ce s-ar fi aşteptat, nu era ceea ce vedea.

— Sigur că da, drăguţo. Ai cumva şi nişte ouă? Nişte cârnaţi?

— Am.

L-am condus către bucătărie

— Sunt Sookie Stackhouse, i-am spus peste umăr.

M-am aplecat să scot ouăle din frigider.

— Tu cine eşti? am continuat.

— Alcide, răspunse, pronunțând *Al-see*, cu un *d* abia auzit. Alcide Herveaux.

Mă privi nemișcat, în timp ce luam tigaia — tigaia veche, din fontă înnegrită a bunicii mele. O primise când se măritase, și o pusese pe foc, așa cum ar fi făcut orice femeie care valorează ceva. Acum era în forma perfectă. Am aprins ochiul mașinii de gătit cu gaz. Am prăjit întâi cârnatul (pentru grăsime), l-am scos pe un șervețel de hârtie pus pe o farfurie, și l-am băgat în cuptor ca să stea cald. După ce l-am întrebat pe Alcide cum vrea ouăle, le-am bătut și le-am prăjit rapid, apoi le-am așezat pe farfuria caldă. A deschis din prima sertarul corect pentru a scoate tacâmurile, apoi și-a turnat suc și cafea, după ce i-am arătat în care dulap se găseau cănile. Mi-a umplut și mie cana, dacă tot se ocupa cu asta.

A mâncat civilizat. Și nu a lăsat nimic în farfurie.

Mi-am vârât mâinile în apa fierbinte, cu detergent, ca să spăl cele câteva vase. Ultima spălată a fost tigaia, am șters-o și am frecat-o cu niște Crisco[1], uitându-mă din când în când pe furiș către oaspetele meu. Bucătăria avea un miros plăcut, de mic dejun și de apă cu detergent. Era un moment deosebit de liniștit.

Era oricum, mai puțin așa cum mă așteptasem să fie atunci când Eric îmi spusese că cineva care

---

[1] Crisco (*crystallized cottonseed oil*) — derivat vegetal de tipul margarinei, care poate fi folosit pentru gătit, dar cu anumite proprietăți datorită cărora i se pot găsi și alte întrebuințări, de exemplu ca lubrifiant.

îi datora o favoare îmi va servi drept bilet de intrare în cercul vampirilor din Mississippi. În timp ce priveam pe fereastră peisajul aproape îngheţat, am realizat că aşa îmi imaginasem viitorul, în cele câteva ocazii în care îmi permisesem să-mi imaginez că împărţeam casa cu un bărbat.

Acesta era modul în care se presupune că se desfăşura viaţa pentru oamenii obişnuiţi. Se făcea dimineaţă, ora la care trebuia să te scoli şi să mergi la muncă, ora la care o femeie trebuia să pregătească micul dejun pentru bărbatul ei, dacă el trebuia să plece să câştige pâinea zilnică. Acest bărbat solid şi grosolan mânca mâncare adevărată. Cu siguranţă era proprietarul unei camionete, care acum era parcată în faţa casei mele.

Desigur că era vârcolac. Dar un vârcolac poate duce o viaţă mult mai apropiată de cea umană decât un vampir.

Pe de altă parte, erau o groază de lucruri pe care nu le ştiam despre vârcolaci.

Şi-a terminat mâncarea, a spălat farfuria, a şters-o, în timp ce eu curăţam masa. Lucrurile se desfăşurau atât de natural, încât parcă le-am fi plănuit dinainte. Dispăru în baie un minut, în timp ce eu îmi revizuiam mental lista cu treburile pe care le aveam de făcut înainte să plec. Trebuia să vorbesc cu Sam, ăsta era cel mai important lucru. Pe fratele meu îl sunasem cu o seară înainte, ca să-i spun că plec pentru câteva zile. Liz era acasă la el, aşa că Jason nu avusese prea mult timp să se gândească la plecarea mea. Fusese de acord să-mi ridice corespondenţa.

Alcide se așeză de cealaltă parte a mesei, în fața mea. Încercam să mă gândesc despre ce anume ar trebui să discutăm în ceea ce privește sarcina noastră comună; despre posibilele zone sensibile pe care ar trebui să le evit. Poate că și el se gândea la aceleași lucruri. Nu reușesc să citesc foarte clar mintea vârcolacilor, de orice fel ar fi ei; sunt creaturi supranaturale. Pot să interpretez cu destulă precizie stările de spirit și, din când în când, să prind câte o idee clară. Așadar, aceste ființe aproape umane erau mult mai puțin opace pentru mine decât vampirii. Deși am înțeles că există un grup de vârcolaci care vor să schimbe lucrurile, existența lor era totuși secretă. Până când se lămureau cum funcționa pentru vampiri publicitatea pe care și-o făcuseră, ființele supranaturale de tip dual își păzeau cu ferocitate intimitatea.

Vârcolacii puri erau durii lumii celor care se metamorfozează. Ei sunt duali prin definiție, dar sunt singurii care au societatea lor separată și care nu permit nimănui să fie numit vârcolac pur și simplu, în prezența lor. Alcide Herveaux părea foarte dur. Era mare cât un munte, cu niște bicepși care pentru mine ar fi putut servi drept bare de tracțiune. Dacă plănuia să iasă în oraș în acea seară, trebuia să se mai radă o dată. S-ar fi încadrat perfect în peisajul unui șantier de construcții sau al unui doc.

Era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului.

— Cu ce te au la mână de faci asta? l-am întrebat.

— Tatăl meu are datorii la cărți către ei.

Își puse mâinile uriașe pe masă.

— Ştiai că au un cazinou în Shreveport?

— Sigur că da.

Era o distracţie populară pentru cei din zonă să meargă la Shreveport sau Tunica (în statul Mississippi, ceva mai jos de Memphis), să închirieze o cameră pentru două nopţi, să joace la jocurile mecanice, să vadă un spectacol sau două şi să mănânce cât puteau la bufetul suedez.

— Tata a adunat prea multe datorii. Are o companie de pază — eu lucrez pentru el —, dar îi plac jocurile de noroc.

Ochii săi verzi ardeau de furie.

— A jucat prea mult la cazinou în Louisiana, iar vampirii au poliţa lui, le este dator. Dacă îi cer să achite datoria, compania noastră se va duce de râpă.

Se pare că şi vârcolacii îi respectă pe vampiri cam cât îi respectă şi aceştia pe ei.

— Aşadar, ca să răscumpăr poliţa, trebuie să te ajut să te învârţi printre vampirii din Jackson.

Se lăsă pe spate în scaun şi mă privi în ochi.

— Nu e prea greu să mergi cu o fată drăguţă în Jackson şi să o scoţi prin baruri. Acum, că te-am întâlnit, mă bucur că o voi face, că-l voi scăpa pe tatăl meu de datorie. Dar de ce naiba vrei tu să faci asta? Arăţi ca o femeie normală, nu ca una dintre nenorocitele alea dezaxate care vor să stea în preajma vampirilor.

Era o conversaţie plăcut de directă, după discuţia mea cu vampirii.

— Ies cu un singur vampir şi asta a fost alegerea mea, am spus cu amărăciune. Bill, iubi..., nici măcar nu ştiu dacă mai este iubitul meu. Se

pare că vampirii din Jackson l-au răpit. Cineva a încercat să mă răpească și pe mine aseară.

Mi s-a părut cinstit să-i spun.

— Din moment ce atacatorul meu nu-mi știa numele, ci doar că lucrez la Merlotte's, probabil că voi fi în siguranță în Jackson, dacă nimeni nu-și dă seama că eu sunt cea cu care iese Bill. Trebuie să-ți spun că bărbatul care a încercat să mă răpească era vârcolac. Avea o plăcuță de înmatriculare din Hinds County.

Jackson se afla în Hinds County.

— Purta o vestă cu însemnele vreunei găști? mă întrebă Alcide.

Am dat din cap afirmativ. Alcide părea îngrijorat, ceea ce era bine. Nu era o situație oarecare, fără importanță, și era un semn bun că și el o privea ca atare.

— Există o gașcă mică în Jackson, e alcătuită din vârcolaci. Câțiva dintre vârcolacii mai mari, cei care se transformă în pantere, urși, sunt un fel de sateliți pe lângă această gașcă. Fac destul de des diverse treburi pentru vampiri.

— Acum sunt cu unul mai puțini, am spus.

După un moment în care a digerat această informație, noul meu partener mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Și ce va face o puicuță ca tine împotriva vampirilor din Jackson? Ești specialistă în arte marțiale? Ești un țintaș de elită? Ai fost în armată?

Am zâmbit.

— Nu. N-ai auzit de mine?

— Ești celebră?

— Se pare că nu.

Eram bucuroasă că nu avea idei preconcepute despre mine.

— Cred că o să te las să descoperi ce pot face.

— Câtă vreme promiți că nu te transformi într-un șarpe.

Se ridică.

— Nu ești bărbat, nu-i așa?

Acest gând îl făcu să se uite la mine cu teamă.

— Nu, Alcide. Sunt femeie.

Am încercat să fac afirmația să sune cât mai prozaic, dar era destul de greu.

— Eram gata să pun pariu.

Rânji.

— Dacă nu ești vreun fel de femei fantastică, ce vei face ca să-ți găsești bărbatul?

— O să-l sun pe Eric, el este...

Brusc am realizat că poate nu era o idee așa de bună să dezvălui secretele vampirilor.

— Eric este șeful lui Bill. El va decide ce avem de făcut.

Alcide mă privi cu scepticism.

— Nu am încredere în Eric. Nu am încredere în nici unul dintre ei. Probabil te va trage pe sfoară.

— Cum?

— Îl poate folosi pe bărbatul tău ca momeală. Le poate cere o compensație, din moment ce au unul dintre oamenii lui. Se poate folosi de răpirea tipului tău ca scuză pentru declanșarea unui război, caz în care el va fi executat rapid.

Nu mă gândisem atât de departe.

— Bill știe anumite lucruri, am spus. Importante.

— Bun, asta ar putea să-l țină în viață.

Apoi îmi văzu expresia și o umbră de tristețe trecu peste chipul lui.

— Sookie, îmi pare rău. Uneori vorbesc înainte să gândesc. Îl vom recupera, deși mi-e greață să mă gândesc la o femeie ca tine cu unul dintre sugătorii ăștia de sânge.

Era dureros, dar în același timp încurajator.

— Mulțumesc, am spus, încercând să zâmbesc. Cât despre tine, ai un plan ca să mă prezinți vampirilor?

— Am. În Jackson e un club de noapte, aproape de clădirea primăriei. Este deschis exclusiv pentru ființele supranaturale și pentru partenerii lor. Fără turiști. Vampirii nu-l pot face profitabil folosindu-l doar ei și, cum este locul lor preferat de întâlnire, ne lasă și pe noi, cei mai de jos, să ne distrăm.

Rânji. Avea dinți perfecți: albi și tăioși.

— Nu va părea ciudat dacă mergem acolo. Mă opresc mereu la el când ajung în Jackson. Va trebui să te comporți ca și cum ai fi partenera mea.

Mă privi jenat.

— Mai bine să te avertizez. Se pare că ești genul care preferă jeanșii, ca și mine, dar în clubul ăsta trebuie să fii îmbrăcat mai elegant.

Se temea că nu am haine elegante în dulap; puteam să citesc asta clar pe fața lui. Și nu voia să fiu umilită dacă apăream cu hainele nepotrivite. Ce bărbat grozav!

— Prietena ta nu va fi prea încântată, am spus, căutând să aflu mai multe informații.

— De fapt, ea chiar trăieşte în Jackson. Dar ne-am despărţit acum câteva luni. Acum se întâlneşte cu un alt vârcolac. Guy se transformă într-o afurisită de bufniţă.

Era cumva *nebună*? Fireşte, povestea trebuia să fie mai lungă. Şi, desigur, intra la categoria „nu-i treaba ta".

Aşa că, fără să mai comentez, m-am dus în dormitor să-mi împachetez cele două rochii elegante împreună cu accesoriile lor. Amândouă erau cumpărate de la Tara's Togs, magazin a cărui şefă şi, mai nou, proprietar era prietena mea Tara Thornton. Tara mă chema când erau reduceri. De fapt, Bill deţinea clădirea în care se afla magazinul şi le spusese tuturor comercianţilor să-mi deschidă o linie de credit pe care o va acoperi el. Până acum, rezistasem tentaţiei de a profita de ea. Mă rog, cu excepţia momentelor în care trebuia să înlocuiesc haine pe care chiar Bill le sfâşiase în momentele noastre de pasiune.

Eram foarte mândră de ambele rochii, căci nu mai avusesem nimic asemănător, şi am închis sacul pentru haine zâmbind.

Alcide băgă capul pe uşa dormitorului, ca să mă întrebe dacă sunt gata. Privi aprobator spre patul acoperit cu o cuvertură galben cu crem, din acelaşi material cu draperiile.

— Trebuie să-mi sun şeful, apoi putem pleca.

M-am aşezat pe marginea patului şi am ridicat receptorul. Alcide se sprijini de perete lângă uşa dulapului în timp ce eu formam numărul de-acasă al lui Sam. Mi-a răspuns cu o voce

somnoroasă și mi-am cerut scuze că l-am sunat atât de devreme.

— Ce s-a întâmplat, Sookie? mă întrebă, obosit.

— Trebuie să plec vreo câteva zile, am spus. Îmi pare rău că nu te-am anunțat mai devreme, dar am sunat-o pe Sue Jennings aseară, să văd dacă-mi poate ține locul. A spus că da, așa că se va ocupa ea de tura mea.

— Unde pleci?

— Trebuie să merg în Mississippi. La Jackson.

— Ai vorbit cu cineva să-ți ridice corespondența?

— Cu fratele meu. Mulțumesc de grijă.

— Ai flori de udat?

— Nici una care să nu supraviețuiască până mă întorc.

— OK. Pleci singură?

— Nu.

A răspuns cu o ezitare.

— Cu Bill?

— Nu, el încă nu a apărut.

— Ai probleme?

— Sunt bine, am mințit.

— Spune-i că mergi cu un tip, mormăi Alcide, în timp ce eu îl priveam exasperată.

Se sprijinea de perete și ocupa o suprafață incredibil de mare din el.

— E cineva cu tine?

Poți spune orice despre Sam, dar nu că nu se prinde repede.

— Da, Alcide Herveaux, am spus, gândindu-mă că ar putea fi o mișcare inteligentă să

anunț pe cineva căruia îi păsa de mine că plec din zonă cu tipul ăsta.

Prima impresie poate fi falsă, iar Alcide trebuia să știe că era cineva care îl putea trage la răspundere.

— Aha, spuse Sam.

Numele părea să-i fie familiar.

— Dă-mi-l să vorbesc cu el.

— De ce?

Puteam suporta o groază de gesturi grijulii, dar deja eram copleșită până peste urechi.

— Dă-i naibii telefonul ăla.

Sam nu prea vorbește urât, așa că m-am strâmbat ca să se vadă ce părere aveam despre asta și i-am dat telefonul lui Alcide. M-am dus în sufragerie și am privit pe fereastră. Da. Un Dodge Ram, având cabină dublă. Puteam pune pariu că avea toate dotările.

Mi-am tras valiza pe roți și am pus husa cu haine pe un scaun lângă ușă, așa că nu mai trebuia decât să-mi îmbrac jacheta groasă. Eram bucuroasă că Alcide mă avertizase cu privire la regulile vestimentare ale barului, căci eu nu m-aș fi gândit niciodată să-mi pun în bagaje și ceva elegant. Vampiri idioți. Reguli idioate.

Eram Supărată, cu majusculă.

Am pornit pe hol înapoi, revizuind mental conținutul valizei mele, timp în care cei doi vârcolaci aveau (probabil) o discuție „ca între bărbați". Am aruncat o privire în dormitor, ca să văd că Alcide, cu telefonul la ureche, se sprijinea de marginea patului pe care stătusem eu. Părea ciudat de acasă acolo.

M-am întors agitată în sufragerie și m-am mai uitat pe fereastră. Poate că cei doi vorbeau despre treburile lor de vârcolaci. Cu toate că, pentru Alcide, Sam (care în general se transforma într-un collie, deși putea să se transforme și în altceva) intra la categoria ușoară, măcar făceau parte din aceeași „familie". Pe de altă parte, Sam era probabil suspicios față de Alcide: vârcolacii puri aveau o reputație cam proastă.

Alcide venea pe hol, tropăind cu bocancii lui de protecție.

— I-am promis că voi avea grijă de tine. Acum să sperăm că voi și reuși.

Era serios.

Eram hotărâtă să nu mă ambalez, dar auzind ultima afirmație atât de realistă, am simțit că îmi pierd respirația, ca și cum aș fi fost lovită în plex. În relația complexă dintre vampiri, vârcolaci și oameni erau destule lucruri care puteau merge rău. În fond, planul meu era destul de slab, la fel ca și puterea vampirilor asupra lui Alcide. Poate că Bill nu fusese luat împotriva voinței sale, poate că era fericit să fie ținut captiv de rege, atâta vreme cât Lorena, femeia-vampir, era și ea acolo. Ar putea fi chiar furios că mergeam să-l caut.

Poate era mort.

Am încuiat ușa în urma mea și am pornit spre mașină, în timp ce Alcide îmi punea bagajele în cabina dublă a camionetei.

Exteriorul camionetei strălucea, dar interiorul arăta clar că era vorba despre mașina unui bărbat a cărui muncă impunea călătorii dese: o cască de protecție, facturi, devize, cărți de vizită, bocanci,

o trusă de prim-ajutor. Cel puțin nu existau resturi de mâncare. În timp ce ne zdruncinam pe aleea mea desfundată, am luat un teanc de broșuri prinse cu o bandă de hârtie. Pe prima pagină scria: „Herveaux și fiul, AAA[1], Protecție și pază." Am scos una din teanc și am studiat-o cu atenție, câtă vreme Alcide a condus scurta distanță, până la Autostrada interstatală 20, ca s-o ia către est spre Monroe, Vicksburg, pentru a ajunge la Jackson.

Am descoperit că familia Herveaux, tatăl și fiul, dețineau o companie de pază și protecție, cu licență, în două state, cu filiale în Jackson, Monroe, Shreveport și Baton Rouge. Sediul central era, după cum îmi spusese Alcide, în Shreveport. În interiorul pliantului era fotografia celor doi bărbați, iar Herveaux tatăl era la fel de impresionant ca și fiul (într-un mod mai matur).

— Și tatăl tău e vârcolac? am întrebat după ce am digerat informația și am ajuns la concluzia că familia Herveaux era înstărită, dacă nu chiar foarte bogată.

Munciseră din greu ca să ajungă unde erau; și vor continua să muncească din greu, dacă bătrânul Herveaux nu-și controla pasiunea pentru jocuri de noroc.

— Amândoi părinții mei sunt, spuse Alcide, după un moment.

— Oh, scuză-mă.

Nu eram prea sigură pentru ce-mi ceream iertare, dar mi se părea mai sigur să o fac decât să nu o fac.

---

[1] AAA, calificativul maxim acordat unei corporații în SUA.

— Este singura modalitate de a avea un copil vârcolac, adăugă.

Nu-mi dădeam seama dacă îmi explica din politețe sau pentru că voia să știu asta.

— Și atunci cum se face că America nu e plină de vârcolaci? am întrebat.

— Trebuie ca ambii părinți să fie vârcolaci, pentru a avea un copil vârcolac, ceea ce nu e întotdeauna posibil. Și fiecare cuplu poate avea doar un singur copil de acest fel. Mortalitatea infantilă e și ea mare.

— Așadar, dacă te căsătorești cu un alt vârcolac veți avea un bebeluș vârcolac?

— Starea se manifestă odată cu pubertatea.

— Oh, asta-i chiar neplăcut! De parcă a fi adolescent nu e deja destul de complicat.

Zâmbi, dar nu către mine, ci privind la drum.

— Da, asta complică lucrurile.

— Deci, fosta ta parteneră... e teriantrop?

— Da, în mod normal, nu ies cu teriantropi, dar mi-am imaginat că în cazul ei va fi diferit. Vârcolacii și teriantropii sunt puternic atrași unii de ceilalți. Instincte animalice, probabil, spuse Alcide, încercând să glumească.

Șeful meu, și el teriantrop, era cât se poate de bucuros să lege prietenii cu alți teriantropi din zonă. Ieșise de câteva ori cu o menadă (că „îi dăduse întâlnire" ar fi fost o expresie foarte drăguță pentru relația lor), dar ea plecase. Acum, Sam spera să găsească un alt teriantrop compatibil. Se simțea mai confortabil alături de o ființă umană ciudată, ca mine, sau de cele asemeni lui, decât la întâlnirile cu femei obișnuite. Când îmi spusese

asta, intenționase să fie un compliment, sau poate doar o simplă afirmație, însă mă rănise puțin, deși eu fusesem „anormală" încă de când eram foarte mică.

Telepatia nu așteaptă pubertatea.

— Cum așa? l-am întrebat direct. De ce ai crezut că va fi altfel?

— Îmi spusese că nu poate avea copii. Am aflat că, de fapt, lua anticoncepționale. E o diferență. Nu pot trece peste asta. Chiar și un teriantrop și un vârcolac pot avea copii care să se transforme când e lună plină, deși doar copiii unor parteneri de același fel — amândoi vârcolaci sau amândoi teriantropi — se pot transforma la dorință.

Destulă informație de prelucrat.

— Așadar, de obicei te întâlnești cu fete obișnuite. Nu îți este greu? Să păstrezi secret un element atât de..., ăăă, important în viața ta?

— Da, admise. E greu să ieși cu fete obișnuite, dar trebuie să mă întâlnesc și eu cu cineva.

Se simțea o urmă de disperare în vocea sa profundă.

Am făcut o pauză după această remarcă, am închis ochii și am numărat până la zece. Îmi lipsea Bill în cel mai organic și mai neașteptat mod. Primul indiciu pentru cât îmi lipsea fusese spasmul din stomac pe care îl simțisem când mă uitasem săptămâna trecută la caseta cu *Ultimul mohican* și îl văzusem pe Daniel Day-Lewis alergând prin pădure. Dacă i-aș fi putut apărea în față de după un copac, înainte să o vadă pe Madeleine Stowe...

Trebuia să fiu atentă.

— Deci, dacă muști pe cineva, nu se va transforma în vârcolac? am decis să schimb direcția gândurilor.

Apoi mi-am amintit de ultima oară când Bill mă mușcase și am simțit un val fierbinte prin... oh, *la naiba.*

— Așa obții un om-lup. Ca ăia din filme. Bieții de ei mor însă destul de repede. Iar caracteristica nu este transmisă dacă fac copii atunci când sunt în forma umană, iar dacă îi fac în timp ce sunt transformați, sarcina nu va fi dusă până la capăt.

— Ce interesant!

Nu am știut ce altceva să spun.

— Există însă și elementul supranatural, ca și în cazul vampirilor, spuse Alcide, tot fără să se uite în direcția mea. Legătura dintre genetică și elementele supranaturale e partea pe care nimeni nu o poate înțelege. Noi nu putem spune lumii că existăm, așa cum au făcut vampirii. Am fi închiși în grădini zoologice, sterilizați, închiși în ghetouri, pentru că noi suntem uneori animale. În schimb, vampirii au devenit fascinanți și bogați când au ieșit la lumină.

Părea destul de amărât.

— Și cum de-mi spui mie toate astea așa, pur și simplu? Mai ales că e un secret așa de mare?

Îmi oferise în cinci minute mai multă informație decât îmi dăduse Bill în luni întregi.

— Dacă tot vom petrece câteva zile împreună, viața mea va fi mult mai simplă dacă știi despre ce este vorba. Mi se pare că ai și tu problemele tale și se pare că vampirii au ceva putere și

asupra ta. Nu cred că mă vei da de gol. Iar dacă se va întâmpla ce e mai rău și se va dovedi că m-am înșelat asupra ta, îl voi ruga pe Eric să-ți facă o vizită și să-ți șteargă memoria.

Clătină din cap, vizibil iritat.

— Chiar nu știu de ce am făcut-o. Parcă ne-am cunoaște deja de multă vreme.

N-am găsit un răspuns la asta, dar trebuia să spun ceva. Liniștea ar fi dat o importanță mult prea mare ultimei lui afirmații.

— Îmi pare rău că tatăl tău are datorii către vampiri. Dar eu trebuie să-l găsesc pe Bill. Dacă acesta este unicul mod de a o face, atunci asta trebuie să fac. Îi datorez măcar atât, chiar dacă...

Vocea mea începu să tremure. Nu voiam să termin fraza. Toate finalurile posibile ar fi fost prea triste, prea definitive.

A ridicat din umeri, ceea ce, fiind vorba de Alcide Herveaux, era o mișcare amplă.

— Să mergi cu o fată drăguță într-un bar nu e mare lucru, mă asigură din nou, încercând să-mi ridice moralul.

În locul lui, poate că nu aș fi fost la fel de generoasă.

— Tatăl tău a fost mereu un împătimit al jocurilor de noroc?

— Doar de când a murit mama, spuse Alcide, după o lungă pauză.

— Îmi pare rău.

Nu l-am privit, gândindu-mă că poate avea nevoie de un moment de intimitate.

— Eu mi-am pierdut ambii părinți, am încercat o tentativă de consolare.

— S-a întâmplat demult?

— Pe când aveam șapte ani.

— Cine a avut grijă de tine?

— Bunica este cea care ne-a crescut pe mine și pe fratele meu.

— Mai trăiește?

— Nu. A murit anul ăsta. A fost omorâtă.

— Dur.

Vorbea la modul propriu.

— Da.

Mai aveam doar o întrebare.

— Ambii părinți ți-au explicat ce urma să ți se întâmple?

— Nu. Bunicul meu mi-a spus când aveam treisprezece ani. Observase semnele. Nu știu cum reușesc vârcolacii orfani să depășească momentul.

— Trebuie să fie cu adevărat dificil.

— Încercăm să fim la curent cu toți vârcolacii care se înmulțesc în zonă, astfel încât nimeni să nu pățească nimic.

Chiar și un avertisment la mâna a doua și tot era mai bun decât nici unul. Oricum, așa ceva era probabil o traumă majoră în viața oricui.

Ne-am oprit la Vicksburg să luăm benzină. M-am oferit să plătesc plinul, dar Alcide mi-a spus hotărât că putea fi dedus din contabilitate drept cheltuială de serviciu, mai ales că oricum mergea să se întâlnească și cu niște clienți. A refuzat și oferta mea de a umple eu rezervorul. A acceptat însă cafeaua pe care i-am adus-o, dar cu atâtea mulțumiri, de parcă i-aș fi oferit un costum nou. Era o zi rece, dar însorită, și am făcut o plimbare vioaie în jurul complexului ca să-mi

dezmorțesc picioarele înainte de a mă urca în cabina camionetei.

Văzând semnele care indicau locul bătăliei, mi-am amintit de una dintre cele mai solicitante zile ale vieții mele de adult. M-am trezit povestindu-i lui Alcide despre clubul favorit al bunicii mele, Descendenții Morților Glorioși, și despre excursia pe care o făcuseră pe câmpul de luptă[1] în urmă cu doi ani. Eu am condus una dintre mașini, Maxine Fortenberry (bunica unuia dintre cei mai buni prieteni ai fratelui meu Jason) pe cealaltă, și am făcut turul complet. Fiecare dintre Descendenți adusese un text care vorbea despre asediu, iar după o oprire la muzeu toți erau încărcați cu broșuri și suveniruri. În ciuda eșecului Velda Cannon's Depends, ne-am distrat de minune. Am citit ce scria pe fiecare monument, am luat masa în aer liber lângă *USS Cairo*[2] și am plecat acasă încărcați cu suveniruri și extenuați. Am fost chiar și la cazinoul Insula Capri pentru o oră de căscat gura și au existat câteva tentative la jocurile mecanice. Fusese o zi foarte fericită pentru bunica mea, aproape la fel de

---

[1] Vicksburg National Military Park comemorează campania, asediul și apărarea orașului Vicksburg. Capitularea sa, pe 4 iulie 1863, alături de pierderea portului Hudson, Louisiana, a împărțit Sudul și a oferit Nordului controlul asupra fluviului Mississippi.

[2] *USS Cairo* — una dintre cele șapte nave de război blindate pe care Nordul se baza în lupta sa de a recâștiga controlul asupra cursului inferior al fluviului și de a împărți Confederația în două.

fericită ca și seara în care l-a convins pe Bill să vorbească la întâlnirea Descendenților.

— De ce a vrut ca el să facă asta? mă întrebă Alcide.

Zâmbi la descrierea opririi noastre pentru cină la Cracker Barrel.

— Pentru că a participat și Bill, am spus.

— Și?

După o secundă, continuă:

— Vrei să spui că iubitul tău a participat la *Războiul de Secesiune*?

— Da. Pe atunci era om. Nu a fost transformat decât după război. Avea soție și copii.

Cu greu îi mai puteam spune „iubitul meu", din moment ce era pe cale să mă părăsească pentru altcineva.

— Cine l-a transformat în vampir? întrebă Alcide.

Ajunseserăm în Jackson și mergeam către apartamentul pe care firma sa îl avea în centrul orașului.

— Nu știu, am răspuns. Nu vorbește niciodată despre asta.

— Mi se pare cam ciudat.

De fapt, și mie mi se părea cam ciudat; dar mi-am imaginat că era ceva cu adevărat intim și că Bill îmi va spune la un moment dat, când va dori el să o facă. Știam că relația dintre vampirul mai în vârstă și cel pe care-l transformase e foarte puternică.

— Cred că de fapt nici nu mai e iubitul meu, am admis.

Deși Bill fusese mult mai mult pentru mine.

— Serios?

Am roșit. Nu ar fi trebuit să spun nimic.

— Dar tot trebuie să-l găsesc.

Am păstrat o vreme tăcerea. Ultimul oraș pe care-l vizitasem era Dallasul, nu era greu să-ți dai seama că Jackson nici măcar nu se apropia ca dimensiune de el. (Din punctul meu de vedere, aceasta era o calitate.) Alcide îmi arătă statuia aurită de pe domul municipalității, iar eu am admirat-o cum se cuvine. Am crezut că era un vultur, dar nu eram sigură și mi-era prea rușine să întreb. Aveam nevoie de ochelari? Clădirea spre care ne îndreptam se afla la intersecția străzilor High și State. Nu era o clădire nouă; cărămida fusese inițial maro-aurie, acum era un maro murdar.

— Apartamentele de aici sunt mai mari decât cele din clădirile noi, spuse Alcide. Există un dormitor mai mic pentru oaspeți. Totul ar trebui să fie pregătit pentru sosirea noastră. Folosim serviciul de curățenie al imobilului.

Am aprobat în tăcere. Nu-mi aminteam să fi fost înainte într-un astfel de imobil. Apoi mi-am dat seama că mai fusesem. Era o clădire în formă de U, cu două etaje, și în Bon Temps. Cu siguranță fusesem la cineva în vizită acolo; în ultimii șapte ani, aproape toate persoanele singure din Bon Temps închiriaseră un apartament în clădirea Kingfisher, într-un moment sau altul.

Apartamentul lui Alcide, îmi spusese el, se afla la ultimul etaj, al cincilea. Din stradă aveai o rampă de acces către garajul subteran. La intrarea în acesta se afla o cabină de sticlă, în care stătea

un paznic. Alcide îi arătă un permis din plastic. Paznicul masiv, cu o țigară în colțul gurii, abia se uită la cardul pe care Alcide îl scosese, înainte să apese pe butonul care ridica bariera. Nu eram prea impresionată de pază. Mă simțeam în stare să-l pun chiar și eu la punct pe paznic, iar fratele meu, Jason, probabil că ar fi dat cu el de toți pereții.

Am coborât din camionetă și ne-am recuperat bagajele de pe rudimentara banchetă din spate. Husa cu haine călătorise în bune condiții. Fără să mă întrebe, Alcide îmi luă valijoara. Porni înainte către o zonă centrală a parcării și am văzut ușile strălucitoare ale unui lift. Apăsă pe buton și ușile se deschiseră imediat. Liftul începu să urce, după ce Alcide apăsă pe butonul pe care era scrisă cifra 5. Cel puțin liftul era foarte curat, iar când ușile se deschiseră din nou, am putut vedea că la fel erau și mocheta și holul.

— Voiau să le vândă, așa că am cumpărat apartamentul, spuse Alcide, ca și cum nu ar fi fost mare lucru.

Da, se pare că el și cu tatăl lui făcuseră ceva bani. Erau patru apartamente pe etaj, îmi spusese Alcide.

— Cine sunt vecinii tăi?

— Doi senatori sunt proprietarii apartamentului 501, și sunt sigur că sunt plecați acasă de sărbători, spuse. Doamna Charles Osburgh al III-lea stă la 502, cu infirmiera ei. Doamna Osburgh era în vârstă, senzațională, până anul trecut. Nu cred că mai poate merge. 503 e gol în

acest moment, dacă agentul nu l-a vândut în ultimele două săptămâni.

Descuie ușa de la 504, o deschise și mă invită să intru prima. Am intrat în holul tăcut și călduț, care se deschidea spre stânga mea către o bucătărie, astfel încât privirea putea cuprinde fără obstacole livingul și locul de luat masa. Imediat în dreapta mea era o ușă, care închidea probabil o garderobă, iar ceva mai încolo era alta care dădea într-un mic dormitor, cu un pat dublu. După aceasta mai era o ușă care ducea spre o baie nu foarte mare, cu plăci de faianță alb cu albastru și cu prosoape curate, puse pe suporturile lor.

De cealaltă parte a livingului, către stânga mea, era o ușă care dădea spre un dormitor mai mare. Am aruncat doar o privire fugară în interior, pentru că nu voiam să par prea interesată de spațiul personal al lui Alcide. Patul din această cameră era uriaș. Mă întrebam cât de mult se distrau Alcide și tatăl lui când veneau în oraș.

— Dormitorul principal are propria baie, explică Alcide. Ți-aș oferi cu plăcere camera mai mare, dar telefonul este acolo și aștept câteva apeluri.

— Dormitorul mic este perfect, am spus.

Am tras cu ochiul în jur mai mult, după ce bagajele mele au fost puse în cameră.

Apartamentul era o adevărată simfonie în bej. Covor bej, mobilă bej. Tapetul era de inspirație orientală, cu un model gen bambus și un fundal bej. Era foarte liniștit și foarte curat.

Agățându-mi rochiile în dulap, m-am întrebat câte seri va trebui oare să merg la club. Dacă

erau mai mult de două, însemna să merg la cumpărături. Dar asta era imposibil și cel puțin imprudent pentru bugetul meu. O grijă bine cunoscută apăsa greu pe umerii mei.

Bunica mea nu avusese prea mulți bani să-mi lase. Odihnească-se în pace, mai ales după cheltuielile cu înmormântarea. Casa fusese un dar minunat și neașteptat.

Banii pe care ea i-a folosit ca să ne crească, pe mine și pe Jason, bani care proveneau dintr-un puț de petrol, se terminaseră de mult. Banii pe care îi primisem pentru munca pe care o făcusem pentru vampirii din Dallas se duseseră, în cea mai mare parte, pe cele două rochii, pe impozitele pentru casă și pe tăierea unui copac ale cărui rădăcini slăbiseră în timpul furtunii din iarna trecută, făcându-l să se încline periculos de aproape de casă. O creangă destul de mare se rupsese deja, stricând puțin acoperișul subțire. Din fericire, Jason și Hoyt Fortenberry se pricepeau destul la acoperișuri ca să-l poată repara.

Mi-am amintit de camionul firmei de construcții de acoperișuri pe care-l văzusem pe proprietatea Belle Rive.

M-am așezat brusc pe pat. De unde mai apăruse și asta? Eram chiar atât de jalnică, încât să fiu furioasă că iubitul meu găsise o duzină de moduri diferite de a se asigura că descendenții săi (neprietenoasa și uneori snoaba familie Bellefleur) prosperau, în timp ce eu, iubirea vieții sale de după moarte, mă îngrijoram până la lacrimi din cauza problemelor financiare?

Bineînțeles că eram jalnică.

Ar fi trebuit să-mi fie ruşine.

Însă mai târziu. Mintea mea nu era în stare să adune resentimente.

Că tot mă gândeam la bani (la lipsa lor), m-am întrebat dacă atunci când m-a trimis în misiunea asta, lui Eric i-a trecut prin minte că, din moment ce nu voi merge la muncă, nu voi fi plătită. Din moment ce nu voi fi plătită, nu voi putea plăti electricitatea, sau televiziunea prin cablu, sau telefonul, sau asigurarea maşinii... deşi aveam obligaţia morală să-l găsesc pe Bill indiferent ce se întâmpla în relaţia noastră, nu-i aşa?

M-am lăsat pe spate în pat şi mi-am spus că totul se va rezolva. Ştiam, în adâncul sufletului meu, că tot ceea ce aveam de făcut era să stau faţă în faţă cu Bill – presupunând că îl voi aduce vreodată înapoi — şi să-i explic situaţia în care mă aflam, iar el... el va face ceva.

Dar nu puteam lua, pur şi simplu, bani de la Bill. Dacă am fi fost căsătoriţi, ar fi fost în regulă; un soţ şi soţia lui aveau totul în comun. Dar nu ne puteam căsători. Era ilegal.

Şi, oricum, nu mă ceruse de nevastă.

— Sookie? se auzi o voce din pragul uşii.

Am clipit şi m-am ridicat. Alcide se sprijinea de tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept.

— Eşti bine?

Am dat nesigură din cap.

— Ţi-e dor de el?

Mi-era prea ruşine să povestesc despre problemele mele financiare, care nu erau mai importante decât Bill, fireşte. Ca să simplific lucrurile, am aprobat.

Se așeză lângă mine și-și puse brațul pe după umerii mei. Era atât de cald! Mirosea a detergent Tide și a săpun Irish Spring, și a bărbat. Am închis ochii și am numărat din nou până la zece.

— Ți-e dor de el, spuse ca o confirmare.

Se aplecă spre mine pentru a-mi lua mâna stângă, iar mâna lui dreaptă se strânse în jurul meu.

Nici nu știi cât îmi e de dor de el, m-am gândit.

Se pare că odată ce te-ai obișnuit să ai parte de sex spectaculos în mod regulat, corpul tău capătă o minte proprie (ca să zic așa), mai ales când este privat de această distracție; ca să nu mai vorbim de partea cu îmbrățișările și mângâierile. Corpul meu mă implora să-l trântesc pe Alcide Herveaux în pat ca să-și poată face de cap cu el. *Chiar acum.*

— Mi-e dor de el, dincolo de problemele pe care le avem, am spus, cu o voce stinsă și tremurată.

N-am deschis ochii, pentru că, dacă o făceam, aș fi putut vedea pe fața lui un mic impuls, o urmă de dorință, și n-aș avea nevoie de mai mult.

— Pe la ce oră crezi că ar trebui să mergem la club? am întrebat, privind cu hotărâre în altă parte.

Era atât de *cald*!

În altă parte!

— Vrei să pregătesc cina înainte să plecăm?

Măcar atât puteam face. M-am ridicat de pe pat ca o rachetă; m-am întors către el cu cel mai natural zâmbet pe care l-am putut schița. Pleacă din apropierea lui sau sari pe el.

— Oh, hai să mergem la Mayflower Cafe. Arată ca un local vechi — *este* un local vechi —, dar îți va plăcea. Toată lumea merge acolo, senatori și tâmplari, tot felul de oameni. Nu servesc decât bere, e în regulă?

Am ridicat din umeri și am acceptat. Pentru mine era bine.

— Nu prea beau, i-am spus.

— Nici eu, spuse. Probabil pentru că tatăl meu are prea des tendința de a bea prea mult. Atunci, ia decizii proaste.

Alcide păru să regrete că îmi spusese asta.

— După Mayflower mergem la club, continuă el mai vioi. Se întunecă devreme în perioada asta, dar vampirii nu apar până nu au găsit niște sânge, nu și-au luat partenerele și n-au rezolvat diverse treburi. Putem ajunge acolo pe la zece. Așadar, vom ieși să mâncăm pe la opt, dacă-ți convine.

— Sigur, e foarte bine.

Eram ușor perplexă. Era doar două după-amiază. Apartamentul nu avea nevoie să fie curățat. Nu aveam nici un motiv să gătesc. Dacă voiam să citesc, aveam câteva romane de dragoste în valiză. Dar, în starea actuală, era puțin probabil să-mi fie de vreun folos, pentru... moralul meu.

— Te deranjează dacă mă duc să mă întâlnesc cu niște clienți? mă întrebă.

— Nu, totul e în ordine, am spus, gândindu-mă că era mult mai bine dacă nu se afla în imediata mea apropiere. Vezi-ți de treburile tale. Am de citit și mă pot uita la televizor.

Poate începeam romanul polițist.

— Dacă vrei... nu știu... sora mea, Janice, are un salon de frumusețe câteva străzi mai încolo, în unul din cartierele mai vechi. S-a căsătorit cu un tip de pe-aici. Dacă vrei, te poți duce acolo să te aranjezi.

— Oh, eu... ei bine, asta...

Nu aveam subtilitatea necesară pentru a mă gândi la un refuz plauzibil, când singurul obstacol în fața unui asemenea răsfăț era lipsa de bani.

Brusc, pe chipul său se citi o expresie de înțelegere.

— Dacă treci pe acolo, îi vei oferi lui Janice ocazia să te vadă. În fond, se presupune că ești iubita mea, iar ea n-o suporta pe Debbie. Chiar s-ar bucura s-o vizitezi.

— Ești îngrozitor de drăguț, am spus, încercând să nu las să se vadă cât eram de tulburată și de confuză. Nu mă așteptam la asta.

— Nici tu nu ești ceea ce m-am așteptat, spuse și, înainte să-și vadă de treburi, lăsă lângă telefon numărul surorii sale.

Capitolul 5

JANICE HERVEAUX PHILLIPS (căsătorită de doi ani, având un copil — am aflat cât ai clipi) era exact aşa cum mi-o imaginasem pe sora lui Alcide. Era înaltă, atrăgătoare, directă şi încrezătoare în forţele proprii; şi îşi conducea afacerea cu eficienţă.

Rareori merg într-un salon de frumuseţe. Bunica îşi făcea acasă permanentul, iar eu nu mi-am vopsit niciodată părul şi nici nu am încercat mai mult decât să-i tai vârfurile din când în când. Când i-am mărturisit toate acestea lui Janice, care observase că priveam în jur cu o curiozitate pe care doar un ignorant o poate avea, un zâmbet larg i s-a aşternut pe faţă.

— Atunci ai nevoie de tot tratamentul, spuse cu satisfacţie.

— Nu, nu, nu, am protestat de-a dreptul îngrijorată. Alcide...

— M-a sunat de pe mobil și mi-a spus să-ți ofer tratamentul complet, spuse Janice. Și, sincer, dragă, oricine îl ajută să-și revină după relația cu Debbie este cel mai bun prieten al meu.

Am zâmbit.

— Dar voi plăti, i-am spus.

— Nu, banii tăi nu sunt buni aici, îmi replică. Chiar dacă te vei despărți mâine de Alcide, faptul că îl vei ajuta să treacă de seara asta, și tot va fi suficient.

— Seara asta?

Am început să am din nou senzația copleșitoare că nu știam tot ceea ce ar fi trebuit să știu.

— Se întâmplă să dețin informația că, în seara asta, nenorocita aia își va anunța logodna la clubul ăla la care merg ei, îmi explică Janice.

Bine, de data asta, ce nu știam era destul de important.

— Se căsătorește cu tipul cu care s-a combinat după ce l-a părăsit pe Alcide? (Abia m-am abținut să nu pronunț teriantrop.)

— E rapidă, nu-i așa? Ce are el, și fratele meu nu are?

— Nu-mi pot imagina, am spus cu toată sinceritatea, câștigând un zâmbet rapid din partea lui Janice.

Cu siguranță, fratele ei avea un defect — poate că Alcide vine la cină în lenjeria intimă sau poate se scobește în nas în public.

— Dacă afli, să mă informezi și pe mine. Acum, să continuăm.

Janice privi în jurul ei, într-un mod profesionist.

— Corinne îţi va face pedichiura şi manichiura, iar Jarvis se va ocupa de părul tău. Probabil că îţi baţi mult capul cu el, spuse Janice.

— Nu-i fac nimic. Aşa e de la natură, am mărturisit.

— Nu-l vopseşti?

— Nicidecum.

— Norocoaso, clătină din cap Janice.

Era totuşi o opinie minoritară.

Janice se ocupa personal de o clientă al cărei păr argintiu şi ale cărei bijuterii din aur indicau o stare materială prosperă. În timp ce această doamnă cu faţa de gheaţă mă examina cu indiferenţă, Janice le dădu câteva instrucţiuni angajaţilor ei, apoi se întoarse la doamna Prosperitate.

Nu am fost atât de răsfăţată niciodată în viaţa mea. Totul era nou pentru mine. Corinne (manichiură şi pedichiură), care era rotofeie şi voluptuoasă precum cârnaţii pe care-i gătisem de dimineaţă, îmi coloră unghiile cu ojă roşie, o culoare incandescentă, pentru a se potrivi cu rochia pe care urma să o port în seara aceea. Singurul bărbat din salon, Jarvis, avea degete uşoare şi rapide ca nişte fluturi. Era slab ca o aţă şi vopsit blond platinat, o culoare care nu putea fi naturală. Potopindu-mă cu o avalanşă de vorbe mă spălă pe cap, mă pieptănă şi mă puse sub cască. Eram mai puţin importantă decât doamna Prosperitate, dar am primit la fel de multă atenţie. Aveam la îndemână o revistă *People* ca să citesc, iar Corinne mi-a adus o coca-cola. Era plăcut că existau oameni care să mă oblige să mă relaxez.

Începeam să mă simt oarecum prăjită sub cască, atunci când alarma a indicat sfârșitul operațiunii. Jarvis m-a scos de sub ea și m-a condus din nou să mă așez pe scaunul din fața oglinzii. După ce s-a consultat cu Janice, și-a scos din tocul lui de pe perete ondulatorul și, cu foarte multă grijă, mi-a ondulat părul, lăsând buclele să cadă liber. Arătam grozav. Să arăți grozav te face să te simți minunat. Mă simțeam cu adevărat bine pentru prima dată după plecarea lui Bill.

Janice venea să stea de vorbă cu mine de câte ori i se ivea câte un moment liber. La un moment dat, am uitat că nu sunt cu adevărat iubita lui Alcide, ca să am vreo șansă să devin cumnata lui Janice. Nu mi se întâmpla prea des să fiu asimilată în felul acesta.

Aș fi vrut să-i răsplătesc bunătatea într-un fel, când iată că mi s-a oferit ocazia. Masa lui Jarvis era față în față cu cea a lui Janice, ceea ce însemna că eu stăteam spate în spate cu clienta ei. Lăsată singură de Jarvis, care plecase să aducă o sticlă dintr-un balsam pe care considera că trebuie să-l încerc, am urmărit (în oglindă) cum Janice își scoate cerceii și-i pune pe o farfuriuță de porțelan. Probabil că nu aș fi observat niciodată ce s-a întâmplat după aceea, dacă nu aș fi surprins un gând lacom dinspre mintea doamnei bogate: „Aha!" Janice plecă să aducă un prosop, iar în reflexia clară am putut-o vedea pe clienta cu păr argintiu cum înhață cu îndemânare cerceii și-i îndeasă în buzunarul jachetei, în timp ce Janice era întoarsă cu spatele.

Până când am fost gata, îmi dădusem seama cum trebuie să procedez în continuare.

Aşteptam să-i spun la revedere lui Jarvis, care trebuise să răspundă la telefon; ştiam că vorbeşte cu mama lui după imaginile care-mi veneau din mintea lui. M-am dat jos de pe scaunul din vinilin şi am pornit către doamna cea bogată care scria un cec pentru Janice.

— Scuzaţi-mă, doamnă, am spus cu un zâmbet strălucitor.

Janice părea puţin alarmată, iar doamna elegantă avea un aer arogant. Era o clientă care cheltuia mulţi bani aici şi Janice nu ar fi vrut să o piardă.

— Aveţi o pată de gel pe jachetă. Dacă vă veţi dezbrăca o clipă, mă voi ocupa de ea.

Cu greu m-ar fi putut refuza. Am apucat de umerii jachetei şi am tras uşor, iar ea din reflex m-a ajutat să-i dau jos jacheta în carouri roşii şi verzi. Am dus-o în spatele paravanului care delimita zona de spălat pe cap şi am frecat cu apă un loc perfect curat, pentru ca totul să fie verosimil (un cuvânt grozav de la rubrica „Un cuvânt pe zi" din calendar). Bineînţeles că am scos şi cerceii din buzunar şi i-am pus în buzunarul meu.

— Iat-o, e ca nouă!

I-am zâmbit şi am ajutat-o să se îmbrace.

— Mulţumesc, Sookie, spuse Janice puţin cam prea entuziasmată.

Suspecta ea că ceva nu era în regulă.

— Cu plăcere!

Mi-am păstrat zâmbetul.

— Da, sigur, spuse doamna elegantă, oarecum confuză. Ne vedem săptămâna viitoare, Janice.

Porni spre ușă făcând zgomot cu tocurile cui, fără să se uite în urmă. Când ieși din raza privirilor noastre, am băgat mâna în buzunar și am întins-o apoi spre Janice. Își desfăcu palma în dreptul mâinii mele și am dat drumul cerceilor în mâna ei.

— O, Doamne, spuse Janice arătând brusc cu cinci ani mai în vârstă. Am uitat și am lăsat ceva la îndemâna ei.

— Face asta tot timpul?

— Da. De asta noi suntem al cincilea salon a cărui clientă a fost în ultimii zece ani. Ceilalți au suportat-o o perioadă dar, în cele din urmă, a făcut ceva care a pus capac. E atât de bogată și atât de educată și a fost crescută cum se cuvine. Nu știu de ce face lucruri de genul ăsta.

Am ridicat amândouă din umeri, fără a reuși să înțelegem acțiunile acestei femei pline de bani. A fost un moment în care am fost amândouă pe aceeași lungime de undă.

— Sper că nu o vei pierde de clientă. Am încercat să dau dovadă de tact.

— Chiar apreciez asta. Dar, oricum, mi-ar fi părut mai rău să pierd cerceii ăștia decât să o pierd pe ea de clientă. I-am primit de la soțul meu. După un timp mă strâng și nici măcar nu realizez când îi dau jos.

Mi se mulțumise mai mult decât suficient. Mi-am îmbrăcat haina.

— E timpul să plec. Mi-a plăcut mult tratamentul pe care l-am făcut.

— Mulţumeşte-i fratelui meu, spuse Janice, regăsindu-şi zâmbetul larg. Şi, oricum, tocmai ai plătit pentru el, zise arătându-mi cerceii.

Am zâmbit şi eu părăsind căldura şi prietenia pe care mi le oferise salonul, dar starea de bine nu a durat prea mult. Afară, temperatura scăzuse, iar cerul devenea tot mai întunecat cu fiecare minut care trecea. Am parcurs pe jos, rapid, drumul până la apartament. După o cursă neplăcută cu un lift dărăpănat, am fost fericită să folosesc cheia pe care mi-o dăduse Alcide şi să intru la căldură. Am aprins lumina şi am pornit televizorul pentru a avea companie, apoi m-am aşezat pe canapea, ca să mă gândesc la plăcerile după-amiezii. După ce m-am dezgheţat, am realizat că probabil Alcide oprise căldura. Cu toate că, spre deosebire de afară, înăuntru era plăcut, în apartament era mai degrabă rece.

Sunetul cheii în broască mă scoase din reverie, iar Alcide apăru cu o mapă plină de hârtii. Părea obosit şi preocupat, dar faţa i se relaxă atunci când mă văzu.

— Janice m-a sunat să mă anunţe că ajungi, spuse.

Vocea îi devenea tot mai prietenoasă pe măsură ce vorbea.

— M-a rugat să-ţi mulţumesc din nou.

Am ridicat din umeri.

— Şi eu sunt încântată de părul meu şi de noile mele unghii, am spus. Nu am mai făcut niciodată asta.

— Nu ai mai fost până acum într-un salon de frumusețe?

— Bunica mea mergea, din când în când. Iar eu am fost și mi-am tăiat vârfurile o singură dată.

Mă privi cu uimire, de parcă îi spusesem că nu mai văzusem niciodată o baie cu apă curentă.

Ca să-mi maschez jena, i-am arătat unghiile ca să le poată admira. Nu am vrut unele foarte lungi, iar acestea erau cele mai scurte pe care o lăsase conștiința pe Corinne să mi le facă, după cum singură mi-a spus.

— Se asortează cu unghiile de la picioare.

— Ia să vedem, îmi zise.

Mi-am dezlegat șireturile pantofilor sport și mi-am scos șosetele. Am ridicat picioarele.

— Nu-i așa că sunt drăguțe? am întrebat.

Se uită destul de ciudat la mine.

— Arată grozav, zise repede.

Am privit spre ceasul de pe televizor.

— Cred că e timpul să ne pregătim, am spus, încercând să-mi dau seama cum aș putea face baie fără să-mi stric unghiile și coafura.

M-am gândit la ce spusese Janice despre Debbie.

— Ești gata să te pui la patru ace?

— Bineînțeles, mi-a răspuns amuzat.

— Pentru că eu am s-o fac de-adevăratelea.

Deveni interesat.

— Adică...?

— Ai răbdare și-o să vezi.

Era un tip drăguț, cu o familie simpatică și îmi făcea o favoare deosebită. Bine, fusese constrâns

să o facă. Dar era, oricum, foarte amabil cu mine, indiferent de circumstanțe.

Am ieșit din camera mea o oră mai târziu. Alcide era în bucătărie și își turna un pahar de cola. Privindu-mă, a reușit să facă paharul să dea pe dinafară.

Era cu adevărat un compliment.

M-a privit tot timpul cât a șters masa cu un șervețel de hârtie. M-am învârtit încet, pe loc.

Aveam o rochie roșie — roșu țipător, roșu ca focul. Probabil că urma să înghet toată seara, pentru că rochia îmi lăsa umerii goi, deși avea mâneci care se puneau separat. Avea fermoar la spate și era ușor evazată în partea de jos, adică imediat sub șolduri, atât cât era. Bunica mea s-ar fi aruncat pe pragul ușii ca să mă împiedice să ies din casă în rochia asta. O iubeam. Am luat-o de la o lichidare de stoc de la Tara's Togs; suspectam chiar că Tara o pusese deoparte pentru mine. Acționând dintr-un impuls puternic și deloc înțelept, îmi cumpărasem și pantofi și ruj să se asorteze cu ea. Și acum se asortau și unghiile, mulțumită lui Janice! Aveam un șal de mătase gri cu negru, cu franjuri la capete, pe care să-l pun pe umeri și o geantă mică-mititică, asortată cu pantofii. Geanta era ornată cu mărgele.

— Mai răsucește-te o dată, sugeră Alcide cu glas răgușit.

El purta un costum clasic, închis la culoare, cămașă albă și cravată verde cu model, care se asorta cu ochii. Aparent nimic nu-i putea îmblânzi părul. Poate că el ar fi trebuit să meargă la

salonul lui Janice, în locul meu. Era frumos și dur, deși „atrăgător" e un termen mai potrivit decât „frumos".

M-am rotit încet. Eram suficient de încrezătoare ca să nu ridic sprâncenele întrebător în timp ce-mi terminam răsucirea.

— Arăți *apetisant,* spuse cu sinceritate.

Am oftat, realizând atunci că-mi ținusem respirația.

— Mulțumesc, am spus încercând să nu zâmbesc ca o idioată.

Mi-a luat ceva până să urc în camioneta lui Alcide. Totul era cam dificil ținând cont de scurtimea rochiei și de înălțimea tocurilor, dar cu un ajutor din partea lui am reușit.

Destinația noastră era un local mic aflat la intersecția dintre străzile Capitol și Roach. Nu părea impresionant văzut de-afară, dar Mayflower Cafe era cu adevărat un loc interesant, așa cum promisese Alcide. Unii dintre oamenii împrăștiați prin încăperea cu pardoseala ca o tablă de șah erau puși la patru ace, cum eram și noi. Alții purtau blugi și tricouri. Unii dintre ei își aduseseră propriul vin sau sticlă de tărie. Eram bucuroasă că noi nu beam; Alcide își comandase o singură bere. Eu, ceai cu gheață. Mâncarea era cu adevărat bună, dar nu extravagantă. Cina a fost lungă, dar interesantă. Multe persoane îl cunoșteau pe Alcide și s-au perindat pe la masă ca să-l salute și să afle cine eram eu. Unii dintre vizitatori erau implicați în administrația statală, alții lucrau în domeniul imobiliar, ca Alcide, iar alții păreau a fi prieteni de-ai tatălui său. Câțiva

dintre ei nu ţineau deloc la litera legii; chiar dacă am trăit mereu în Bon Temps, pot recunoaşte un gangster dacă-i văd gândurile. Nu spun că se gândeau să omoare pe cineva, sau să mituiască senatori sau lucruri de genul acesta. Gândurile lor erau lacome — se refereau la bani, la mine şi, într-un caz, la Alcide (lucru de care el nu-şi dădea seama, puteam spune).

Dar, mai mult decât orice, aceşti oameni — toţi, fără excepţie — erau avizi de putere. Cred că, în capitala statului, dorinţa de putere nu avea cum să lipsească, chiar şi într-un stat atât de sărac, cum era Mississippi.

Femeile care-i însoţeau pe cei mai lacomi dintre bărbaţi erau aproape toate aranjate şi extrem de costisitor îmbrăcate. Pentru această seară, le puteam face concurenţă, aşa că am ţinut fruntea sus. Una dintre ele se gândea că arătam ca o târfă de lux, dar am decis că asta era un compliment, măcar pentru seara asta. Cel puţin se gândea că sunt scumpă. Una dintre femei, director de bancă, o cunoştea pe Debbie, fosta prietenă a lui Alcide şi m-a examinat din cap până-n picioare, gândindu-se că aceasta va dori o descriere detaliată.

Bineînţeles că nici unul dintre cei care ne înconjurau nu ştia nimic despre mine. Era minunat să mă aflu printre oameni care nu aveau nici cea mai mică idee despre educaţia şi cunoştinţele mele, ocupaţia sau calităţile mele. Hotărâtă să mă bucur de acest sentiment, am încercat să nu vorbesc dacă nu eram întrebată, să nu îmi pătez minunata rochie cu mâncare, să mă comport

conform codului bunelor maniere, atât la masă, cât și în societate. În timp ce mă simțeam bine, mi-am imaginat că ar fi păcat dacă l-aș pune pe Alcide în vreo situație neplăcută, din moment ce relația noastră era atât de scurtă.

Alcide apucă nota de plată înainte ca eu să pot ajunge la ea, și se încruntă la mine când am deschis gura să protestez. În cele din urmă, mi-am dat acceptul, cu o mișcare scurtă din cap. După această luptă tăcută, m-am bucurat să observ că Alcide a lăsat un bacșiș generos. Asta l-a ridicat în ochii mei. Ca să recunosc adevărul, deja aveam o părere mult prea bună despre el. Eram la pândă să descopăr ceva negativ despre persoana lui. Când ne-am întors la camionetă — de data aceasta am avut nevoie de și mai mult ajutor ca să urc și sunt sigură că s-a bucurat de asta —, eram amândoi tăcuți și gânditori.

— N-ai vorbit prea mult în timpul cinei, spuse. Nu te-ai simțit bine?

— Ba da, m-am simțit bine. Doar că nu mi s-a părut că e momentul potrivit să-ncep să-mi împărtășesc opiniile.

— Cum ți s-a părut Jack O'Malley?

O'Malley era un bărbat de șaizeci de ani, cu sprâncene dese de culoarea oțelului, care a stat de vorbă cu Alcide cel puțin cinci minute, în tot acest timp trăgând cu coada ochiului spre sânii mei.

— După părerea mea, plănuiește să te fraierească zdravăn.

Am avut noroc că nu pornise încă mașina. Alcide aprinse becul din plafonieră și mă privi. Era furios.

— Despre ce vorbești? mă întrebă.

— Va licita mai puțin decât tine la următoarea lucrare, pentru că a mituit-o pe una dintre femeile acelea care lucrează pentru tine — Thomasina nu-știu-cum — ca să-i spună care va fi oferta ta. Și apoi...

— Ce?

M-am bucurat că era foarte cald în mașină. Când vârcolacii se înfurie, simți asta în aerul care te înconjoară. Sperasem că nu va trebui să mă justific în fața lui Alcide. Era așa de bine să nu știe nimeni!

— Ce... ești tu? întrebă el, ca să fie sigur că l-am înțeles.

— Telepat, am răspuns, mai mult mormăind.

Se lăsă o lungă tăcere, în timp ce Alcide digera informația.

— Ai auzit și *ceva* de bine? mă întrebă într-un final.

— Sigur. Doamna O'Malley vrea să ți-o tragă, i-am spus veselă.

A trebuit să-mi amintesc să nu-mi bag mâinile în păr.

— Și asta e bine?

— Prin comparație, da. Mai bine să ți-o tragă ea fizic, decât el financiar.

Doamna O'Malley era cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât domnul O'Malley și era cea mai dichisită persoană pe care o văzusem vreodată. Puteam să pun pariu că-și peria sprâncenele de o sută de ori în fiecare seară.

Clătină din cap. Nu aveam o imagine clară a gândurilor sale.

— Îmi citești și mie gândurile?

Aha!

— Teriantropii nu sunt așa de ușor de citit, am spus. Nu pot prinde o linie clară a gândului, mai degrabă o stare de spirit, intenții, ceva de genul ăsta. Cred că dacă îmi transmiți intenționat un mesaj, îl recepționez. Vrei să încerci? Gândește-te la ceva și transmite-mi.

Farfuriile pe care le folosesc în apartament au pe margine trandafiri galbeni.

— Nu i-aș numi trandafiri, am spus cu îndoială. Sunt mai degrabă cârciumărese, dacă vrei să știi părerea mea.

Îi simțeam reținerea și nevoia de a fi precaut. Am oftat. Mereu se întâmpla același lucru. Mă simțeam cumva rănită, pentru că-mi plăcea persoana lui.

— Totuși, gândurile tale sunt prea confuze ca să le pot citi pur și simplu. Nu pot face asta în mod constant când vine vorba de vârcolaci și teriantropi. (Câțiva supra erau chiar ușor de citit, dar nu mi s-a părut necesar să menționez asta.)

— Slavă Domnului!

— Ei? am spus pe un ton glumeț, încercând să destind atmosfera. Ce ți-e teamă că voi afla?

Alcide chiar rânji înainte să stingă becul din plafonieră și să scoată mașina din parcare.

— Nu contează, spuse aproape absent. Nu contează. Așadar, ceea ce vei face tu în seara asta va fi să citești gândurile pentru a afla indicii despre locul unde se află vampirul tău?

— Așa este. Nu pot citi gândurile vampirilor, ei nu par a emite nici un fel de unde cerebrale.

Așa consider eu. Nu știu cum fac asta sau dacă există vreo explicație științifică.

Nu se putea spune că mințeam: într-adevăr, mințile ne-viilor erau de nepătruns — cu excepția unor fracțiuni de secundă, din când în când (care nu prea se puteau lua în considerare și despre care nu trebuia să afle nimeni). Dacă vampirii ar fi bănuit că aș putea să le citesc gândurile, nici măcar Bill nu m-ar fi putut salva. Presupunând că ar fi vrut.

De fiecare dată când uit o clipă că relația noastră s-a schimbat radical, mă doare al naibii când îmi amintesc.

— Și care este planul tău?

— Ținta mea o constituie ființele umane, partenerii sau cei care îi servesc pe vampirii locali. De fapt, răpitorii erau oameni. A fost răpit în timpul zilei. Cel puțin asta i-au spus lui Eric.

— Ar fi trebuit să te întreb mai devreme, spuse, mai mult pentru sine. Pentru cazul în care aud ceva, în mod normal — cu urechile mele — poate ar trebui să-mi povestești despre circumstanțe.

În timp ce mergeam pe lângă ceea ce, Alcide îmi explică, era vechea gară, i-am povestit totul pe scurt. Am zărit o plăcuță pe care era trecut numele unei străzi, Amite, în timp ce ne îndreptam către o zonă acoperită, pustie, din centrul comercial al orașului Jackson. Zona de sub acoperiș era luminată rece și strălucitor. Cumva, lungimea trotuarului părea de rău augur, dătătoare de fiori, mai ales pentru că restul străzii era în întuneric. M-a cuprins o stare de neliniște.

Am simțit nevoia profundă de a mă opri la marginea acelui trotuar.

Era un sentiment stupid, mi-am spus. Era doar o suprafață de ciment. Nu se vedea nici o fiară la orizont. După ce programul se termina la ora cinci, zona comercială din Jackson nu era chiar aglomerată nici măcar în circumstanțe obișnuite. Eram gata să pariez că majoritatea trotuarelor din întregul stat Mississippi erau goale, în această noapte de decembrie.

Dar acolo exista ceva de rău augur în aer, o vigilență amestecată cu o doză de răutate. Ochii ce ne observau erau invizibili; dar ne observau oricum. Când Alcide a coborât din camionetă și a venit să mă ajute să cobor, am observat că lăsase cheile în contact. Am scos picioarele din mașină și mi-am pus mâinile pe umerii lui, cu eșarfa mea lungă de mătase înfășurată bine în jurul meu, cu capetele atârnând în spate, cu franjurii tremurând în aerul rece. M-am săltat în timp ce el mă ridica și am ajuns pe trotuar.

Atunci, camioneta a pornit singură.

L-am privit pe Alcide dintr-o parte, ca să văd dacă asta îl surprinde, dar arăta ca și cum i s-ar fi părut ceva normal.

— Vehiculele parcate în fața localului ar atrage atenția oamenilor, îmi spuse.

— Pot intra? Adică oamenii obișnuiți? am întrebat, arătând cu capul spre unica ușă, din metal.

Arăta respingătoare, atât cât putea o ușă să arate. Nu era nici un nume pe ea și, de fapt, nici pe clădire. Nu erau nici decorațiuni de

Crăciun. (Cum este şi normal, vampirii nu ţin sărbătorile, cu excepţia celei de Halloween. Aceasta este vechea festivitate Samhain[1], decorată cu podoabe pe care vampirii le găsesc pe placul lor. Aşadar, Halloween-ul este marele favorit şi se celebrează în comunitatea vampirilor de pe tot mapamondul.)

— Ba da, dacă vor să plătească o consumaţie obligatorie de 20 de dolari, pentru a bea cele mai proaste băuturi pe o rază de cinci state. Servite de cei mai neciopliţi chelneri. Foarte încet.

Am încercat să-mi temperez zâmbetul. Nu era genul prea vesel.

— Şi dacă rezistă?

— Nu există spectacol, nimeni nu vorbeşte cu ei şi dacă rezistă prea mult se pot trezi afară pe trotuar, urcându-se în maşină, fără nici o amintire despre cum au ajuns acolo.

Apucă mânerul uşii şi o deschise. Groaza care umplea aerul nu părea să-l afecteze pe Alcide.

Am intrat într-un hol mic, blocat de o altă uşă la o distanţă de circa patru picioare[2] de prima. Aici, din nou, mi-am dat seama că eram urmăriţi, cu toate că nu am putut vedea nicăieri vreo cameră de luat vederi sau vreun vizor.

— Cum se numeşte locul ăsta? am şoptit.

---

[1] Festivitate ţinută la 1 noiembrie de către vechii celţi, marcând astfel venirea iernii şi Anul Nou.

[2] Unitate de măsură anglo-saxonă egală cu aprox. 30,48 cm.

— Vampirul care-l deține îi zice Josephine's, spuse, la fel de încet. Vârcolacii îi spun Clubul Morților.

Mi-a venit să râd, dar tocmai atunci se deschise ușa interioară.

Portarul era un goblin[1].

Nu mai văzusem unul până atunci, dar cuvântul goblin îmi apăru brusc în minte, ca și cum aș fi avut un dicționar al ființelor supranaturale în interiorul ochilor mei. Era scund și arăta foarte iritabil, cu o față noduroasă și mâini mari. Ochii săi erau plini de foc și răutate. Privi în sus la noi, de parcă ultimul lucru de care avea nevoie erau niște clienți.

De ce o persoană obișnuită ar intra la Josephine's, judecând după efectul cumulat al trotuarului bântuit, al vehiculului care dispărea și goblinul de la ușă... ei bine, bănuiesc că unii oameni s-au născut pentru a-și căuta moartea cu orice preț.

— Domnule Herveaux, spuse goblinul încet, cu o voce mârâită. Ne bucurăm că ați revenit. Partenera dvs. este...?

— Domnișoara Stackhouse, spuse Alcide. Sookie, ți-l prezint pe domnul Hob.

Goblinul mă examină cu ochi arzători. Părea ușor tulburat, ca și cum nu m-ar fi putut încadra într-o categorie; dar, după o secundă, se dădu într-o parte ca să ne lase să trecem.

---

[2] Creatură supranaturală cu aspect grotesc, cu atitudine ostilă față de oameni.

Josephine's nu era foarte aglomerat. Bineînțeles, era oarecum devreme pentru clienții săi. Dincolo de acumularea de supranatural, încăperea vastă semăna dezamăgitor de mult cu orice alt bar. Zona de servire era în mijlocul încăperii, un bar mare, pătrat, cu o tejghea mobilă, care să permită accesul personalului. M-am întrebat dacă patronul urmărea *Cheers*[1] în reluare. Paharele atârnau pe suporturi speciale, erau plante artificiale și muzică în surdină și lumină discretă. De jur-împrejurul barului erau împrăștiate scaune lustruite. La stânga barului era un mic ring de dans, iar dincolo de acesta se afla o scenă minusculă pentru orchestră sau disc-jockey. Pe celelalte trei laturi ale barului se vedeau obișnuitele mese mici, dintre care cam jumătate erau ocupate.

Apoi, am zărit lipite pe zid niște afișe care conțineau reguli, — reguli destinate obișnuiților barului, pe care aceștia le-ar fi înțeles, dar nu și turiștii ocazionali. „Nici o transformare în clădire sau dependințe", spunea sever una dintre ele. (Vârcolacii și teriantropii nu puteau să treacă din forma lor animalieră în cea umană când se aflau în bar; ei bine, puteam înțelege asta.) „Nici un fel de mușcătură", spunea alta. „Fără gustări vii", puteai citi pe o a treia. Bleah!

Vampirii erau împrăștiați prin bar, unii dintre ei acompaniați de semeni de-ai lor, alții de oameni. În colțul de sud-vest, unde mai multe mese fuseseră adunate la un loc, pentru ca toată

---

[1] Serial de televiziune american, în care acțiunea se petrece într-un bar. Serialul a fost difuzat și în România.

lumea să încapă, era o petrecere zgomotoasă de teriantropi. Centrul acestui grup părea a fi o tânără înaltă, cu păr negru, scurt și strălucitor, cu o constituție atletică și o față lungă și îngustă. Era agățată de un bărbat solid, cam de vârsta ei, pe care am estimat-o undeva în jur de douăzeci și opt de ani. Acesta avea ochi rotunzi și un nas turtit și cel mai moale păr pe care-l văzusem vreodată — era aproape la fel de fin ca al unui bebeluș și un blond atât de deschis, încât părea aproape alb. M-am întrebat dacă aceasta era petrecerea de logodnă și dacă Alcide știuse că va avea loc. Atenția lui era atrasă de acel grup.

Firește că m-am uitat să văd cu ce erau îmbrăcate celelalte femei din încăpere. Femeile-vampir și cele umane care însoțeau vampiri erau îmbrăcate cam în același stil ca și mine. Femeile-teriantrop aveau tendința să fie ceva mai prost îmbrăcate. Femeia cu părul negru, pe care o identificasem ca fiind Debbie, purta o bluză aurie de mătase, pantaloni strâmți din piele maro, și cizme. Aceasta râse ascultând cuvintele rostite de bărbatul cu părul blond, iar eu am simțit cum brațul lui Alcide devine rigid sub degetele mele. Da, asta trebuia să fie fosta prietenă, Debbie. Se distra tot mai zgomotos de când surprinsese intrarea lui Alcide în bar.

Nemernică prefăcută, am categorisit-o cât ai clipi și mi-am pus în gând să mă comport ca atare. Goblinul Hob ne conduse la o masă goală de unde puteam vedea vesela petrecere și îmi trase scaunul, să mă așez. I-am mulțumit politicos cu o mișcare din cap, mi-am dat jos

șalul, împăturindu-l și lăsându-l pe un scaun liber. Alcide se așeză pe scaunul din dreapta mea, astfel încât să poată sta cu spatele spre colțul unde teriantropii se distrau atât de gălăgios.

Un vampir, numai piele și os, veni să ne ia comanda. Alcide îmi lăsă plăcerea de a alege, făcând o mișcare ușoară cu capul.

— Un cocktail cu șampanie, am cerut, neavând nici cea mai mică idee despre gustul pe care l-ar putea avea.

Nu m-am străduit niciodată să-mi fac unul la Merlotte's, dar acum, că mă aflam în barul altcuiva, m-am decis să fac o încercare. Alcide a comandat o bere Heineken. Debbie se tot uita către noi, așa că m-am aplecat și am netezit una dintre buclele părului negru al lui Alcide. Fu surprins, dar Debbie și-a dat seama de asta.

— Sookie? rosti el cu oarecare șovăială.

I-am zâmbit, și nu cu zâmbetul meu nervos — pentru că de această dată eram calmă. Mulțumită lui Bill, acum începusem să am încredere în faptul că eram atrăgătoare.

— Hei, sunt fata cu care ți-ai dat întâlnire, îți amintești? Mă comport ca atare, i-am spus.

Vampirul cel slab ne aduse chiar atunci băuturile și mi-am ciocnit paharul de sticla lui.

— Pentru asocierea noastră, am spus, și ochii i-au strălucit.

Am băut.

Îmi plăceau la nebunie cocktailurile cu șampanie.

— Spune-mi mai multe despre familia ta, l-am provocat, pentru că îmi plăcea să-i ascult vocea răgușită.

Trebuia să aștept până apăreau mai mulți oameni în bar înainte de a începe să ascult gândurile celorlalți.

Alcide, amabil, începu să-mi povestească despre cât de sărac fusese tatăl lui când își începuse afacerea cu paza și cât de mult durase până să-i meargă bine. Tocmai începea să-mi povestească despre mama lui, când Debbie își făcu apariția.

— Bună, Alcide, murmură ea.

Din moment ce nu avusese cum să o vadă că se apropie, fața lui puternică se crispă.

— Cine e noua ta prietenă? Ai împrumutat-o pentru o seară?

— Oh, pentru mai mult de atât, am spus răspicat și i-am zâmbit lui Debbie, cu un zâmbet la fel de sincer ca al ei.

— Serios?

Dacă sprâncenele i s-ar mai fi ridicat puțin, probabil că ar fi ajuns la cer.

— Sookie este o prietenă foarte bună, spuse Alcide impasibil.

— Oh? îi puse Debbie la îndoială cuvântul. Nu cu mult timp în urmă, mi-ai spus că nu vei avea niciodată o altă „prietenă" dacă nu o poți avea pe... Mă rog.

Zâmbi compătimitor.

Am acoperit mâna uriașă a lui Alcide cu mâna mea și am privit-o cu subînțeles.

— Spune-mi, mă provocă Debbie, strângându-şi buzele într-o grimasă sceptică, cum ţi se pare semnul din naştere pe care îl are Alcide?

Cine ar fi putut ghici că va fi o nemernică, aşa, pe faţă? Cele mai multe femei încearcă să mascheze asta, cel puţin de faţă cu străinii.

Este pe fesa mea dreaptă. Are forma unui iepure. Hm, ce drăguţ. Alcide şi-a amintit ce-i spusesem şi şi-a trimis gândurile direct către mine.

— Ador iepurii, am spus zâmbind şi lăsându-mi mâna să alunece pe spatele lui în jos, pentru a mângâia, foarte uşor, partea superioară a fesei sale drepte.

Pentru o secundă, am văzut o furie fără margini pe faţa lui Debbie. Era atât de concentrată, se controla atât de puternic, încât mintea ei era mult mai puţin opacă decât a majorităţii teriantropilor. Se gândea la logodnicul ei care se transforma în bufniţă, la faptul că nu era la fel de bun în pat ca Alcide, dar că avea o groază de bani lichizi şi că îşi dorea să aibă copii, ceea ce Alcide nu voia. În plus, ea era mai puternică decât bufniţa, capabilă să o domine.

Nu era chiar un demon (bineînţeles, logodnicul ei ar fi avut o viaţă foarte scurtă, dacă *ar fi fost*), dar nu era nici vreo dulceaţă.

Debbie ar fi putut întoarce situaţia în favoarea ei, dar descoperirea că ştiam micul secret al lui Alcide o înnebunea. Făcu o greşeală capitală.

Mă săgetă cu o privire care ar fi paralizat şi un leu.

— Se pare că ai fost la salonul lui Janice astăzi, spuse, uitându-se la buclele şi la unghiile mele.

Părul ei negru și drept fusese tuns asimetric, mici șuvițe de diferite lungimi, care o făceau să aducă puțin cu un câine — poate cu un afgan — de la o expoziție interesantă. Fața ei îngustă nu făcea decât să sporească asemănarea.

— De la Janice nu pleacă nimeni arătând ca și cum ar trăi în secolul ăsta.

Alcide deschise gura, furia făcându-l să-și încordeze toți mușchii. Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— *Tu* ce crezi despre părul meu? am întrebat încet, mișcându-mi capul, astfel încât părul să-mi alunece pe umerii goi.

I-am luat mâna și i-am plimbat-o încet pe buclele care-mi cădeau pe piept. Hei, eram chiar bună la asta. Sookie vampa.

Alcide își recăpătă respirația. Degetele lui îmi mângâiară părul pe toată lungimea lui, atingându-mi ușor și clavicula.

— Cred că arăți minunat, spuse, iar vocea sa era în același timp sinceră și răgușită.

I-am zâmbit.

— Cred că de fapt nu te-a împrumutat, te-a închiriat, spuse Debbie, făcând o greșeală ireparabilă.

Era o insultă îngrozitoare, pentru amândoi. Am folosit fiecare picătură de voință din mine ca să-mi păstrez controlul, ca o doamnă. Mi-am simțit atunci eul primitiv, adevărata mea fire încercând să iasă la suprafață. Am rămas așezați, uitându-ne la ea, iar ea păli în fața tăcerii noastre.

— În regulă, nu ar fi trebuit să spun asta, zise nervoasă. Uitați ce am zis.

Pentru că era teriantrop, m-ar fi învins într-o luptă dreaptă. Fireşte că nu aveam de gând să duc o luptă dreaptă, dacă tot se ajungea la asta.

M-am aplecat şi am pus o unghie roşie pe pantalonii ei de piele.

— Sunt ai verişoarei Elsie[1]? am întrebat.

Pe neaşteptate, Alcide izbucni în râs. I-am zâmbit şi eu în timp ce el continua să hohotească, iar când mi-am ridicat privirea, am văzut că Debbie se întorcea la petrecerea ei, care se potolise complet în timpul discuţiei noastre.

Mi-am propus să ţin minte să nu merg singură la toaletă în seara asta.

Până când am comandat al doilea rând de băuturi, localul se umpluse. Câţiva vârcolaci, prieteni de-ai lui Alcide şi-au făcut apariţia, un grup destul de mare — am înţeles că vârcolacii preferă să umble în haită. În ceea ce-i priveşte pe teriantropi, asta depinde de animalul în care se transformă cel mai des. În ciuda versatilităţii lor teoretice, Sam mi-a spus că teriantropii se schimbă de obicei în acelaşi animal, unul pentru care au o afinitate deosebită. Şi că, de obicei, îşi spun, în funcţie de animalul respectiv: vârcolac-câine, sau vârcolac-liliac, sau vârcolac-tigru. Dar niciodată doar „vârcolac" — termenul acesta era rezervat pentru cei care se transformau în lupi.

[1] Elsie Venner — personaj din romanul cu acelaşi nume al lui Oliver Wendell Holmes. Era jumătate femeie, jumătate şarpe, cu pielea rece la atingere şi incapabilă să iubească.

Adevărații vârcolaci disprețuiau această variație și, în general, nu prea dădeau doi bani pe teriantropi. Ei, vârcolacii, se considerau în general crema lumii celor ce-și schimbă forma.

De cealaltă parte, îmi explicase Alcide, teriantropii îi considerau pe vârcolaci durii scenei supranaturale.

— Și vei găsi o mulțime dintre noi în construcții, spuse ca și cum ar fi făcut un efort ca să fie sincer. Mulți vârcolaci sunt mecanici, sau zidari, sau instalatori, sau bucătari.

— Ocupații folositoare, am tras concluzia.

— Da, aprobă el. Dar nu chiar ceea ce ai putea numi o meserie de birou. Așadar, deși cu toții cooperăm, într-o măsură mai mică sau mai mare, se fac multe discriminări de clasă.

Intră în bar un mic grup de vârcolaci îmbrăcați în costume de motocicliști. Purtau același tip de jachetă din piele, cu cap de lup pe spate, pe care-l purtase și bărbatul care mă atacase la Merlotte's. Mă întrebam dacă se apucaseră deja să-și caute tovarășul. Mă întrebam dacă știau pe cine caută și ce ar face dacă ar realiza cine eram. Cei patru bărbați comandară mai multe beri și începură să discute, cu un aer foarte conspirativ, cu capetele lipite unul de altul și scaunele trase foarte aproape de masă.

Un DJ — care se dovedi a fi vampir — puse muzică, exact la volumul care trebuia; puteai distinge clar versurile cântecelor, dar puteai și să stai de vorbă.

— Hai să dansăm, propuse Alcide.

Nu mă aşteptasem la asta; dar avea să mă aducă mai aproape de vampiri şi de oamenii care-i însoţeau, aşa că am acceptat. Alcide îmi trase scaunul şi mă luă de mână în timp ce ne îndreptam spre minusculul ring de dans. Vampirul schimbă muzica ce aducea a heavy metal cu melodia lui Sarah McLachlan, „Good Enough”, care este lentă, dar ritmată.

Nu pot cânta, dar ştiu să dansez; şi, după cum s-a dovedit, şi Alcide ştia.

Partea bună atunci când dansezi este că poţi să nu vorbeşti o perioadă, dacă nu ai chef. Partea proastă este că te face să devii superconştient de corpul partenerului tău. Şi aşa eram inconfortabil de conştientă de — iertaţi-mă — magnetismul animalic al lui Alcide. Acum, atât de aproape de el, mişcându-mă în acelaşi ritm cu el, urmărindu-i fiecare mişcare, mă simţeam ca într-un fel de transă. Când muzica s-a oprit, am rămas pe ringul de dans, iar eu mi-am aţintit privirea în podea. Când a început următoarea melodie, o piesă mai rapidă — deşi nu aş putea să spun care, nici dacă viaţa mea ar depinde de asta —, am reînceput să dansăm, am început să mă învârt, şi să mă aplec, şi să mă mişc cu vârcolacul.

Atunci, bărbatul musculos şi solid care stătea pe un scaun la bar, în spatele nostru, spuse către însoţitorul său vampir:

— Nu a vorbit încă. Harvey a sunat azi. Mi-a spus că au percheziţionat casa şi că nu au găsit nimic.

— Loc public, spuse partenerul său, cu voce tăioasă.

Vampirul era un bărbat mărunțel — probabil că devenise vampir când oamenii erau mai mici.

Știam că vorbeau despre Bill, pentru că omul se gândise la Bill când spusese „Nu a vorbit". Iar omul era un emițător excepțional, atât sunetul, cât și imaginile fiind foarte clare.

Când Alcide a încercat să mă mute din raza lor, am opus rezistență. Privind în sus către fața lui surprinsă, i-am indicat pe cei doi cu privirea. În ochii lui am putut vedea că începea să înțeleagă, dar nu părea fericit.

Să dansezi și să încerci să citești gândurile altei persoane în același timp nu e ceva ce eu aș recomanda. Filtram totul mental, iar inima mea bubuia șocată atunci când zăream imaginea lui Bill. Din fericire, Alcide se scuză ca să meargă la toaletă, chiar atunci, lăsându-mă pe un scaun la bar, lângă vampir. Am încercat să mă tot uit în jur la diferitele perechi de dansatori, la DJ, la orice, mai puțin la bărbatul care era la stânga vampirului, cel a cărui minte încercam să o citesc.

Se gândea la ceea ce făcuse peste zi; încercase să țină pe cineva treaz, cineva care avea mare nevoie de somn — un vampir. Bill.

Să ții un vampir treaz în timpul zilei era cel mai rău mod de tortură. Era și greu de realizat. Nevoia de a dormi la răsăritul soarelui devenea imperativă, iar somnul era ca moartea.

Cumva, nu mi-a trecut deloc prin minte — cred că din moment ce sunt americancă — faptul că vampirii care îl răpiseră pe Bill ar fi putut apela la mijloace dureroase ca să-l facă să vorbească.

Dacă voiau informaţia, bineînţeles că nu aşteptau până ce Bill avea chef să le-o spună. Idioata de mine — proastă, proastă, proastă. Chiar ştiind că Bill mă trădase, chiar ştiind că se gândise să mă părăsească pentru iubita lui vampir, am simţit o puternică durere pentru el.

Absorbită de gândurile mele nefericite, nu am realizat că mă pândea o belea decât atunci când era prea târziu. Deja mă prinsese.

Unul dintre membrii bandei de vârcolaci, un bărbat brunet, solid, foarte mare şi care cam mirosea, mă apucase de mână. Îşi lăsa urmele grase ale degetelor pe mânecile mele roşii şi frumoase. Am încercat să mă smulg din mâna lui.

— Vino la masa noastră şi lasă-ne să te cunoaştem mai bine, dulceaţă, spuse rânjind.

Într-una din urechi avea o pereche de cercei. Mă întrebam ce se întâmpla cu ei atunci când era lună plină. Mi-am dat seama însă aproape imediat că aveam probleme mai serioase de rezolvat. Expresia de pe chipul lui era prea sinceră; bărbaţii nu se uită la femei în felul ăsta decât dacă acele femei stau la un colţ de stradă îmbrăcate în pantaloni scurţi şi sutien: cu alte cuvinte, era convins că eram o astfel de femeie.

— Nu, mulţumesc, am spus politicoasă.

Aveam sentimentul obositor şi neplăcut că nu se va termina astfel, dar măcar merita să încerc. Avusesem destule experienţe la Merlotte's cu tipi insistenţi, dar acolo, la bar, aveam şi spatele asigurat. Sam nu tolera ca angajatele să fie tratate prea familiar sau să fie insultate.

— Ba da, iubito. Vrei să vii să ne cunoști, insistă el.

Pentru prima dată în viața mea, mi-am dorit ca Bubba să fie cu mine.

Eram deja cam prea obișnuită ca persoanele care mă supără să o sfârșească prost. Și poate chiar mă învățasem ca unele dintre problemele mele să fie rezolvate de alții.

M-am gândit să-l sperii citindu-i gândurile. Ar fi fost ușor de citit — mintea îi era larg deschisă pentru un vârcolac. Dar nu doar că gândurile sale erau plictisitoare și surprinzătoare (sex, agresivitate), dar dacă banda lui era însărcinată cu găsirea iubitei vampirului Bill și se afla că aceasta este barmaniță și telepată, iar apoi se trezeau față în față cu această telepată, ei bine...

— Nu, nu vreau să vin la masa voastră, am spus hotărâtă. Lasă-mă în pace.

Am coborât de pe scaunul de la bar ca să am libertate de mișcare.

— Nu ai nici un bărbat cu tine. Noi suntem bărbați adevărați, drăguțo.

Cu mâna liberă își mângâie sexul. Oh, grozav! Asta chiar mă excita.

— Vom avea grijă să fii fericită.

— Nu m-ai putea face fericită nici dacă ai fi Moș Crăciun, am spus călcându-l pe picior cu toată forța.

Dacă nu ar fi purtat bocanci de motociclist, poate că ar fi fost eficient. Așa, aproape că mi-am rupt tocul pantofului. Mi-am înjurat în gând unghiile false, pentru că din cauza lor îmi era greu să strâng pumnul. Voiam să-l lovesc în nas

cu mâna liberă; un pumn în nas chiar doare. Ar fi trebuit să-mi dea drumul.

A mârâit la mine arătându-și dinții — chiar a mârâit când tocul i-a lovit laba piciorului —, dar nu mi-a dat drumul. M-a prins cu mâna sa liberă de umărul dezgolit și și-a înfipt degetele în el.

Am încercat să nu fac gălăgie, încercând să rezolv totul fără tărăboi, dar era cazul să depășesc momentul.

— Dă-mi *drumul*! am răcnit, în timp ce făceam o încercare eroică de a-l lovi cu piciorul în testicule.

Coapsele lui erau groase, iar poziția în care stătea nu-mi oferea prea multe posibilități, așa că nu am putut lovi bine cu adevărat. Dar l-am făcut să tresară și, deși unghiile lui mi-au zgâriat umărul, mi-a dat drumul.

Asta se întâmpla și pentru că Alcide îl apucase de ceafă. Iar domnul Hob a intrat tocmai când ceilalți membri ai bandei se repezeau spre bar pentru a-i veni în ajutor amicului lor. Se pare că goblinul care ne introdusese în bar era și paznic. Cu toate că era foarte mic de înălțime, îl apucă în brațe pe la spate pe vârcolac și-l ridică foarte ușor. Motociclistul începu să scâncească, iar în bar se răspândi un miros de carne arsă. Barmanul numai piele și os acționa ca un adevărat iureș, ceea ce era de mare ajutor, dar tot am putut auzi țipetele motociclistului tot drumul, de-a lungul unui hol întunecat pe care nu-l observasem până atunci. Probabil că ducea spre ieșirea din spate a clădirii. Apoi se auzi o ușă trântită, un țipăt și din nou același zgomot de ușă trântită. Clar, ușa din

spate a barului fusese deschisă și contravenientul aruncat afară.

Alcide se răsuci ca să facă față prietenilor motociclistului, în timp ce eu stăteam tremurând în spatele lui. Rănile pe care degetele motociclistului mi le făcuseră în carne sângerau. Aveam nevoie de niște Neosporin, adică remediul pe care bunica mea îl punea pe orice rană când aveam obiecții la Campho-Phenique[1]. Dar orice probleme legate de primul ajutor puteau să aștepte, căci se părea că ne pregăteam de o nouă luptă. Am privit în jur după o armă și am văzut că barmanul scosese o bâtă de baseball și o pusese pe bar. Nu scăpa situația din ochi. Am apucat bâta și m-am așezat lângă Alcide. Am luat poziția de lovitură și am așteptat următoarea mișcare. Așa cum fratele meu, Jason, mă învățase — din experiența multelor bătăi prin baruri, mi-e teamă —, mi-am ales unul dintre bărbați și mi-am imaginat că învârteam bâta și-i loveam genunchiul, care-mi era mult mai accesibil decât capul. Asta l-ar pune cu siguranță la pământ.

Apoi, cineva intră pe teritoriul neutru de lângă Alcide, cu mine de-o parte și vârcolaci de partea cealaltă. Era vampirul cel mărunțel, cel care vorbise cu omul a cărui minte fusese o sursă de informații atât de neplăcute.

Avea aproximativ 1,65 metri, încălțat, și era subțirel. Cred că atunci când murise avea douăzeci și un pic de ani. Proaspăt bărbierit și foarte

---

[1] Gel antiseptic pe bază de camfor și fenol.

palid, avea ochii de culoarea ciocolatei amare, într-un contrast supărător cu părul său roșu.

— Domnișoară, îmi cer scuze pentru această neplăcere, spuse cu o voce plăcută, cu un puternic accent sudist.

Nu mai auzisem un accent atât de evident de la moartea străbunicii mele, cu douăzeci de ani în urmă.

— Îmi pare rău că liniștea acestui bar a fost tulburată, am spus, adunându-mi toată demnitatea de care eram în stare în timp ce țineam în mână o bâtă de baseball.

Instinctiv, îmi aruncasem sandalele cu toc din picioare, pentru a putea lupta. Am renunțat la poziția de luptă și i-am recunoscut autoritatea înclinându-mi capul în fața lui.

— Voi ar cam trebui să plecați acum, spuse bărbatul cel măruntel către banda de vârcolaci, după ce vă cereți scuze de la această doamnă și de la însoțitorul ei.

Se învârtiră agitați, dar nici unul nu voia să fie cel care cedează primul. Unul dintre ei era, aparent, mai tânăr și mai prost decât restul, un blond cu barbă mare și o bandană pe cap într-un stil cu adevărat idiot. În ochi i se citea cheful de harță; mândria lui nu putea să accepte situația creată. Motociclistul își transmise mental mișcarea chiar înainte să o execute, iar eu i-am întins cu iuțeala fulgerului bâta vampirului, care o înhăță atât de repede încât nici măcar nu am putut zări mișcarea. O folosi ca să-i rupă piciorul vârcolacului.

În bar domni o tăcere absolută în timp ce motociclistul care țipa fu cărat afară de către prietenii săi. Vârcolacii repetau în cor:

— Scuze, scuze, în timp ce îl ridicau pe blond și-l scoteau din bar.

Muzica porni din nou, iar vampirul cel mărunțel îi înapoie bâta barmanului. Alcide veni să mă cerceteze pentru a vedea ce răni aveam, iar eu am început să tremur.

— Sunt bine, am spus, dorindu-mi foarte mult ca toți să privească în altă parte.

— Dar sângerezi, draga mea, spuse vampirul.

Era adevărat, pe umărul meu se vedeau dâre de sânge lăsate de degetele motociclistului. Cunoșteam procedeul. M-am aplecat către vampir, oferindu-i sângele.

— Mulțumesc, spuse el imediat, apoi scoase limba.

Știam oricum că mă voi vindeca mai repede și mai bine datorită salivei lui, așa că am rămas aproape nemișcată, deși, ca să spun adevărul, era ca și cum aș fi lăsat pe cineva să mă mângâie în public. În ciuda disconfortului, zâmbeam, cu toate că știam că nu putea fi un zâmbet relaxat. Alcide mă ținea de mână, ceea ce era liniștitor.

— Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede, spuse.

— Nu era ceva previzibil.

Lip, lip, lip. Ei, totuși, sângerarea ar fi trebuit să se oprească până acum.

Vampirul se îndreptă, își linse buzele și îmi zâmbi.

— A fost cu adevărat o experienţă. Îmi permiteţi să mă prezint? Sunt Russell Edgington.

Russell Edgington, regele din Mississippi; puteam bănui asta după reacţia motocicliştilor.

— Mă bucur să vă cunosc, am spus politicoasă, întrebându-mă dacă era cazul să fac o plecăciune.

Dar nu folosise şi titlul când se prezentase.

— Sunt Sookie Stackhouse, iar acesta este prietenul meu, Alcide Herveaux.

— Cunosc de ani buni familia Herveaux, spuse regele. Mă bucur să te văd, Alcide. Ce mai face tatăl tău? Am fi putut mai degrabă să ne aflăm în soarele unei duminici în faţa bisericii prezbiteriene decât într-un bar de vampiri la miezul nopţii.

— Bine, mulţumesc, spuse Alcide rece. Ne pare rău pentru neplăceri.

— Nu e vina voastră, spuse vampirul, politicos. Uneori, bărbaţii trebuie să-şi lase singure doamnele, iar doamnele nu sunt responsabile pentru lipsa de maniere a unor nătărăi.

De fapt, Edgington îmi făcea o plecăciune din cap. Nu aveam nici cea mai mică idee despre cum ar fi trebuit să procedez drept răspuns, dar o înclinare şi mai adâncă a capului părea în regulă.

— Eşti ca un trandafir ce înfloreşte într-o grădină neîngrijită, draga mea.

Şi tu mănânci rahat cu polonicul.

— Mulțumesc, domnule Edgington, am spus lăsându-mi ochii în jos pentru ca el să nu poată citi scepticismul din ei.

Poate ar fi trebuit să mă adresez cu „Înălțimea Voastră"?

— Alcide, mi-e teamă că ar trebui să încheiem aici, am spus încercând să par delicată și drăguță și tulburată.

Era cam prea ușor.

— Desigur, iubito, spuse imediat. Lasă-mă să-ți aduc poșeta și șalul.

Și porni către masa noastră. Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— Acum, domnișoară Stackhouse, ne-am dori să te întorci și mâine-noapte aici, zise Russell Edgington.

Prietenul său stătea în spatele lui, ținându-și mâinile pe umerii acestuia. Vampirul cel măruntel ridică o mână și-l bătu pe mână.

— Nu ne dorim să fii speriată de proastele maniere ale unui singur individ.

— Mulțumesc, îi voi spune lui Alcide, am răspuns nelăsând entuziasmul să mi se strecoare în voce.

Am sperat că-i voi părea supusă lui Alcide, fără să las impresia că sunt lipsită de coloană vertebrală. Oamenii fără coloană vertebrală nu rezistă prea mult în compania vampirilor. Russell Edgington dorea să joace rolul unui gentleman sudist de tip vechi și, dacă asta îi era dorința, nu-l puteam contrazice.

Alcide se întoarse, iar pe chipul lui se putea citi înverşunarea.

— Mi-e teamă că şalul tău a suferit un accident, spuse, iar eu am realizat că era furios. Cred că a fost Debbie.

Şalul meu cel frumos, din mătase, avea o gaură în el, de la o arsură. Am încercat să-mi păstrez o expresie impasibilă pe faţă, dar nu mi-a ieşit foarte bine. De fapt, lacrimi îmi înceţoşau ochii, iar asta se întâmpla, bănuiesc, fiindcă incidentul cu motociclistul mă tulburase deja.

Edgington, bineînţeles, aduna informaţiile.

— Bine că a fost şalul şi nu eu, am spus încercând să par indiferentă.

M-am străduit să zâmbesc. Cel puţin micuţa mea geantă părea intactă, deşi nu aveam nimic altceva în ea decât o pudră compactă, un ruj şi suficienţi bani cât să-mi plătesc cina. Spre ruşinea mea, Alcide îşi scoase haina de la costum şi mi-o ţinu ca să mă îmbrac cu ea. Am încercat să protestez, dar expresia de pe faţa lui îmi spuse că nu ar fi acceptat un răspuns negativ.

— Noapte bună, domnişoară Stackhouse, spuse vampirul. Herveaux, ne vedem mâine-seară? Mai stai în Jackson cu afaceri?

— Da, mai stau, spuse Alcide amabil. Mi-a părut bine să stau de vorbă cu tine, Russell.

Camioneta era în faţa clubului când am ieşit. Trotuarul nu părea mai puţin ameninţător decât atunci când intraserăm noi. M-am întrebat cum

obținеau efectul ăsta, dar eram prea deprimată pentru a-mi lua partenerul la întrebări.

— Nu ar fi trebuit să-mi dai haina, acum îngheți, am spus după ce trecusem de câteva străzi.

— Am mai multe haine decât tine, răspunse Alcide.

Nu tremura deloc, nici chiar fără haină. M-am cuibărit în ea, bucurându-mă de căptușeala din mătase, de căldura și de mirosul ei.

— Nu ar fi trebuit să te las singură cu nemernicii ăia în club.

— Toată lumea are nevoie să meargă la baie, am spus blând.

— Ar fi trebuit să rog pe cineva să stea cu tine.

— Sunt adult, nu am nevoie de paznic. La bar mă confrunt mereu cu incidente de genul ăsta.

Dacă părea că mă obosea asta, chiar așa și era. Nu prea apuci să vezi partea bună a bărbaților când ești barmaniță; chiar și într-un loc ca Merlotte's, unde patronul are grijă de angajații lui, iar clientela e din oraș.

— Atunci nu ar trebui să lucrezi acolo, spuse foarte hotărât Alcide.

— Bine, ia-mă de nevastă și scapă-mă de toate astea, am rostit sec, primind o privire speriată drept răspuns.

I-am zâmbit frumos.

— Trebuie să-mi câștig și eu existența din ceva, Alcide. Și, în general, îmi place slujba mea.

Mă privi lipsit de convingere şi gânditor. Era momentul să schimb subiectul.

— L-au prins pe Bill, am spus.

— Eşti sigură?

— Da.

— De ce? Ce ştie el şi Edgington ar dori atât de tare să afle, încât să rişte un război?

— Nu-ţi pot spune.

— Dar ştii?

Să-i spun totul ar fi însemnat că aveam încredere în el. Aş fi fost în acelaşi pericol ca şi Bill dacă s-ar fi aflat că ştiam şi eu ce ştia el. Iar eu aş fi cedat mult mai repede.

— Da, am spus. Ştiu.

Capitolul 6

ÎN LIFT AM RĂMAS TĂCUȚI. În timp ce Alcide descuia ușa apartamentului, m-am sprijinit de zid. Eram un dezastru: obosită, contrariată și tulburată de cearta cu motociclistul și de vandalismul lui Debbie.

Simțeam nevoia să-mi cer scuze, dar nu știam pentru ce.

— Noapte bună, am spus din ușa camerei mele. Poftim, mulțumesc.

Mi-am dat haina jos și i-am înapoiat-o. A agățat-o pe speteaza unuia dintre scaunele de la bar.

— Ai nevoie de ajutor cu fermoarul? m-a întrebat.

— Ar fi grozav dacă l-ai deschide puțin.

M-am întors cu spatele la el. Îmi închisese ultimii câțiva milimetri, când mă pregătisem de plecare, și apreciam faptul că acum se gândise la asta înainte să dispară în camera lui.

I-am simţit degetele mari pe spatele meu şi am auzit zgomotul vag al fermoarului. Apoi s-a întâmplat ceva neaşteptat; l-am simţit atingându-mă din nou.

M-a străbătut un fior, în timp ce degetele lui alunecau în jos pe pielea mea.

Nu ştiam ce să fac.

Nu ştiam ce-mi doream să fac.

M-am forţat să mă întorc cu faţa la el. Expresia de pe faţa lui era la fel de nesigură ca a mea.

— Cel mai prost moment cu putinţă, am spus. Tu abia îţi revii după despărţire. Eu îmi caut iubitul; recunosc, iubitul infidel, dar totuşi iubitul meu...

— Un moment prost, a fost el de acord, aşezându-şi mâinile pe umerii mei.

Apoi se aplecă şi mă sărută. Dură aproape jumătate de secundă pentru ca braţele mele să-l cuprindă şi limba lui să se strecoare în gura mea. Săruta delicat. Îmi doream să-mi trec degetele prin părul lui, să văd cât de puternic îi era pieptul şi dacă fesele sale erau cu adevărat ferme şi rotunde aşa cum păreau în pantaloni... oh, la naiba. L-am respins delicat.

— Un moment prost, am spus.

Am roşit, realizând că Alcide putea să-mi vadă sutienul şi puţin din fese, din cauza rochiei pe jumătate descheiate. Tot era bine că aveam un sutien drăguţ.

— Oh, Doamne, spuse, aruncând o privire.

Făcu un efort şi îşi închise ochii verzi.

— Un moment prost, fu de acord. Sper ca foarte curând să vină un moment mai bun.

Am zâmbit.

— Cine știe? am spus și am intrat în camera mea, cât încă mai eram în stare să fac asta.

După ce am închis încet ușa, am pus pe umeraș rochia roșie, mulțumită că arăta încă bine și nu era pătată. Mânecile însă erau un dezastru, cu urme de degete murdare și cu puțin sânge. Am oftat cu părere de rău. Va trebui să mă lipesc de pereți pentru a merge la baie. Nu voiam să fiu o ispită, iar halatul meu era foarte scurt, transparent și roz. Așa că am rupt-o la fugă, pentru că-l puteam auzi pe Alcide învârtindu-se prin bucătărie. Cu una, cu alta, am stat ceva în baie. Când am ieșit de acolo, toate luminile din apartament erau stinse, cu excepția celei din dormitorul meu. Am tras draperiile, simțindu-mă ușor caraghioasă, căci nici o altă clădire din cartier nu avea cinci etaje. Mi-am pus cămașa de noapte roz și m-am strecurat în pat ca să citesc un capitol din romanul de dragoste, și să mă liniștesc. În carte, la un moment dat, el și ea, eroii romanului, ajung împreună în pat, așa că lectura avu chiar efectul scontat, căci am încetat să mă mai gândesc la pielea motociclistului arzând la contactul cu goblinul și la fața îngustă și malițioasă a lui Debbie. Și la ideea că Bill era torturat.

Scena de dragoste (de fapt, scena de sex) mi-a ghidat mintea mai mult spre gura caldă a lui Alcide.

Am stins veioza de la capul patului, după ce am pus semnul de carte la pagina la care rămăsesem. M-am lăsat în jos, în pat, și am tras toate

păturile pe mine, simţindu-mă, în sfârşit, încălzită şi în siguranţă.

Cineva bătu la geamul meu.

Am scos un mic ţipăt. Apoi, dându-mi seama cine ar putea să fie, mi-am pus halatul, i-am legat cordonul şi am tras draperiile.

Aşa cum bănuisem, Eric plutea afară. Am aprins din nou lampa şi am început să mă lupt cu sistemul de închidere al ferestrei.

— Ce naiba vrei? tocmai întrebam, când Alcide năvăli în cameră.

Abia dacă i-am aruncat o privire peste umăr.

— Mai bine mă laşi în pace să pot dormi, i-am spus lui Eric, fără să-mi pese dacă păream o ţaţă cicălitoare, şi ai face bine să nu mai apari aşa în diverse locuri în mijlocul nopţii, cu pretenţia să te las înăuntru!

— Sookie, lasă-mă să intru, spuse Eric.

— Nu, de fapt este casa lui Alcide. Alcide, ce vrei să faci?

M-am întors ca să mă uit la el şi am încercat să nu rămân cu gura căscată. Alcide dormea într-o pereche de pantaloni lungi, cu şiret în talie, şi atât. Uau! Dacă ar fi apărut fără cămaşă şi cu treizeci de minute în urmă, probabil că momentul ar fi fost foarte potrivit.

— Ce vrei, Eric? întrebă Alcide, mult mai calm decât o făcusem eu.

— Trebuie să vorbim, spuse Eric, nerăbdător.

— Dacă-l las acum să intre, pot apoi să mă răzgândesc? mă întrebă Alcide.

— Desigur.

Am zâmbit larg către Eric.

— Poți să-ți revoci invitația oricând.

— Bine. Poți intra, Eric.

Alcide luă plasa de țânțari de la geam, iar Eric se strecură cu picioarele înainte. Am închis geamul în urma lui. Acum era din nou frig. Pielea de pe pieptul lui Alcide se făcuse ca de găină, iar sfârcurile... M-am străduit să-l privesc pe Eric.

Eric ne privi pătrunzător pe amândoi, ochii săi albaștri strălucind ca safirele în lumina lămpii.

— Ce ai aflat, Sookie?

— Vampirii de aici l-au luat.

Poate că ochii lui Eric s-au mai mărit puțin, dar asta a fost singura reacție. Părea că se gândește intens.

— Nu e cam periculos pentru tine să te afli pe domeniul lui Edgington, așa, neanunțat? întrebă Alcide.

Iar se sprijinea de zid în felul ăla. Și el și Eric erau doi bărbați masivi, iar camera părea brusc aglomerată. Poate că ego-urile lor consumau tot oxigenul.

— Ba da, răspunse Eric. Foarte periculos.

Zâmbi strălucitor.

M-am întrebat dacă ar băga de seamă în cazul în care m-aș strecura înapoi în pat. Am căscat. Două perechi de ochi m-au privit.

— Mai ai nevoie de altceva, Eric?

— Mai ai ceva să-mi comunici?

— Da, l-au torturat.

— Atunci, nu-i vor da drumul.

Bineînțeles că nu. Nu poți lăsa liber un vampir pe care l-ai torturat. Vei privi peste umăr tot

restul vieții tale. Nu mă gândisem la asta, dar mi-am dat seama de adevăr.

— Vei trece la atac?

Nu-mi doream să fiu în apropiere de Jackson când se va întâmpla asta.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse Eric. Te întorci la bar mâine-seară?

— Da, Russell ne-a invitat în mod special.

— Sookie i-a atras atenția în seara asta.

— Dar asta e minunat! zise Eric. Mâine-seară stai cu oamenii lui Edgington și citește-le gândurile, Sookie.

— Ca să vezi, nici nu mi-ar fi trecut așa ceva prin minte, am spus cu mirare. Ce mă bucur că m-ai trezit în seara asta ca să-mi explici ce am de făcut!

— Nici o problemă. De câte ori vrei să te trezesc, Sookie, trebuie doar să mi-o ceri.

Am oftat.

— Te rog să pleci, Eric. Noapte bună din nou, Alcide.

Alcide se întinse leneș, așteptând ca Eric să iasă pe fereastră. Eric îl aștepta pe Alcide să plece.

— Revoc invitația în apartamentul meu, spuse Alcide, iar Eric porni brusc spre fereastră, o deschise și sări afară.

Era furios. Odată ajuns afară își recăpătă calmul și ne zâmbi, făcându-ne semne de la revedere în timp ce dispărea undeva în jos.

Alcide închise fereastra cu forță, apoi lăsă draperiile.

— Să știi că există și bărbați care nu mă plac deloc, i-am explicat.

Fusese uşor de intuit ce gândea de data asta.

Îmi aruncă o privire ciudată.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Dacă spui tu.

— Majoritatea oamenilor, oamenii obişnuiţi, adică... cred că sunt nebună.

— Serios?

— Da, serios! şi devin foarte nervoşi atunci când îi servesc.

Începu să râdă, o reacţie cu mult peste ceea ce căutasem eu, şi nu aveam nici cea mai mică idee ce să spun în continuare.

Ieşi din cameră râzând în barbă.

Ei, asta a fost ciudat. Am stins lampa şi mi-am dat halatul jos, aruncându-l la picioarele patului. M-am strecurat din nou în aşternuturi, cu pătura şi cuvertura ridicate până la bărbie. Era rece şi mohorât afară, dar aici eram în sfârşit la căldură şi în siguranţă şi singură.

Cu adevărat singură.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, Alcide plecase deja. Oamenii care lucrează în construcţii şi la pază se trezesc devreme, în mod normal, iar eu eram obişnuită să dorm până târziu din cauza slujbei mele la bar şi pentru că mă întâlneam cu un vampir. Dacă voiam să-mi petrec timp cu Bill, evident acesta trebuia să fie noaptea.

Lângă cana de cafea se afla un bileţel. Aveam o uşoară durere de cap, căci nu eram obişnuită cu alcoolul, iar cu o noapte în urmă băusem două

pahare — nu eram mahmură, dar nici nu eram în dispoziția mea obișnuită, veselă. Am aruncat o privire pe bilet.

„Plecat cu treabă. Simte-te ca acasă. Mă întorc după-amiază."

Pentru o clipă, m-am simțit dezamăgită și dezumflată. Apoi m-am adunat. Nu trebuia să rămân cu impresia că m-ar fi sunat și ar fi planificat un sfârșit de săptămână romantic, sau că ne cunoșteam cu adevărat. Prezența mea îi fusese impusă lui Alcide. Am ridicat din umeri și mi-am turnat o cană de cafea. Mi-am prăjit niște pâine și am pornit televizorul să văd știrile. După ce am urmărit un calup de știri la CNN, m-am decis să fac un duș. Nu m-am grăbit. Ce altceva aveam de făcut?

Eram în pericol să experimentez o dispoziție nouă: plictiseala.

Acasă era mereu câte ceva de făcut, deși putea să fie ceva care să nu-mi facă plăcere cu adevărat. Dacă ai o casă, întotdeauna există o mică treabă care să te solicite. În plus, în Bon Temps, puteam merge la bibliotecă, ori la magazinul cu preț unic[1], ori la băcănie. De când eram împreună cu Bill îi rezolvam și lui diverse treburi care trebuiau făcute pe lumină, când totul era deschis.

Când gândul îmi zbură la Bill, tocmai îmi smulgeam un fir din sprânceană, crescut aiurea, aplecându-mă peste chiuvetă să mă uit în oglinda de la baie. A trebuit să las penseta jos și să mă

[1] În original: *dollar store* — magazin în care toate lucrurile costă un dolar.

așez pe marginea căzii. Sentimentele mele pentru Bill erau opuse și atât de confuze, încât nu aveam nici o speranță să le descurc prea curând. Dar să știu că suferea, că era în necaz și că nu aveam nici cea mai mică idee unde să-l găsesc — era prea mult. Nu mi-am imaginat niciodată că relația noastră va decurge fără probleme. În fond și la urma urmei, era o relație interspecii. Iar Bill era mult mai în vârstă decât mine. Dar nu mi-am imaginat niciodată că voi simți acest gol imens și dureros pe care-l resimțeam acum, când el plecase.

Mi-am tras pe mine o pereche de jeanși și un pulover și am făcut patul. Mi-am aliniat toate produsele de machiaj în baia pe care o foloseam și am agățat prosopul, doar ca să am o ocupație. Aș fi făcut ordine și în camera lui Alcide, dacă nu mi-aș fi dat seama că era o obrăznicie să umblu prin lucrurile lui. Așa că am citit câteva capitole din cartea pe care o începusem, apoi am decis că pur și simplu nu mai puteam sta în casă.

I-am lăsat un bilet lui Alcide spunându-i că ieșisem la o plimbare, apoi am coborât în lift cu un bărbat îmbrăcat în haine obișnuite, care ducea un sac de golf. M-am abținut să-l întreb dacă mergea să joace golf și m-am limitat la a spune că era o zi minunată de petrecut în aer liber. Era o zi strălucitoare și însorită, cu un cer limpede ca lacrima și cu o temperatură în jur de 10 grade. Era o zi fericită, cu decorațiunile de Crăciun care străluceau în soare și cu traficul pe care-l genera perioada cumpărăturilor.

M-am întrebat dacă Bill va fi acasă de Crăciun. Dacă Bill va putea să meargă cu mine la biserică în seara de Ajun, sau dacă va dori asta. M-am gândit la noul fierăstrău electric Skil pe care i-l luasem lui Jason; începusem să plătesc ratele pentru el cu luni în urmă la Sears, în Monroe, și reușisem să-l iau doar acum o săptămână. Cumpărasem câte o jucărie pentru fiecare dintre copiii lui Arlene și un pulover pentru ea. Chiar nu mai aveam pe altcineva căruia să-i cumpăr un cadou, și asta era jalnic. M-am decis că lui Sam îi voi lua un CD anul acesta. Ideea m-a înveselit. Îmi place să fac daruri. Acesta va fi primul meu Crăciun în care am un iubit...

La naiba, o luam de la început, întocmai ca *Titlurile orei* de la știri.

— Sookie! mă strigă cineva.

Smulsă din gândurile mele, m-am uitat în jur și am văzut-o pe Janice făcându-mi semn cu mâna din pragul salonului ei, de pe cealaltă parte a străzii. În mod inconștient, mersesem în direcția pe care o cunoșteam. I-am făcut și eu semn.

— Vino încoace! spuse.

Am mers spre colțul străzii ca să traversez pe la semafor. Salonul era plin, iar Jarvis și Corinne abia mai făceau față clienților.

— Sunt multe petreceri de Crăciun în seara asta, îmi explică Janice, în timp ce mâinile îi erau ocupate să facă un coc din părul negru, lung până la umeri, al unei destul de tinere doamne respectabile. De obicei, nu ținem deschis după prânz, sâmbăta.

Tânăra femeie, ale cărei mâini erau împodobite cu un set impresionant de inele cu diamante, continuă să răsfoiască un număr din *Southern Living*[1], în timp ce Janice se ocupa de părul ei.

— Cum ți se pare asta? o întrebă pe Janice. Chiftele cu ghimbir?

O unghie lăcuită arătă spre rețetă.

— O rețetă orientală? întrebă Janice.

— Cam așa ceva.

Citi cu atenție rețeta.

— Nimeni nu va mai servi așa ceva, murmură. Poți să înfigi scobitori în ele.

— Sookie, ce faci azi? mă întrebă Janice când fu sigură că femeia era cu gândul la carnea tocată.

— Pur și simplu mă plimb, am spus.

Am ridicat din umeri.

— Fratele tău avea niște treburi de rezolvat, după cum mi-a scris în bilet.

— Ți-a lăsat un bilet în care-ți spunea ce face? Ar trebui să fii mândră. Tipul ăsta n-a mai pus mâna pe un creion din liceu.

Mă privi pe sub sprâncene și-mi zâmbi.

— V-ați distrat bine aseară?

M-am gândit la seara trecută.

— Da, a fost bine, am spus cu oarecare ezitare. Oricum, partea cu dansul a fost grozavă.

Janice izbucni în râs.

— Dacă a trebuit să te gândești atât, probabil că nu a fost seara perfectă.

---

[1] Cunoscută revistă americană de lifestyle, fondată în 1966 și dedicată exclusiv modului de viață sudist.

— N-a prea fost, am recunoscut. A fost o mică încăierare în bar și un bărbat a fost dat afară. Și mai era și Debbie acolo.

— Cum a fost petrecerea ei de logodnă?

— Era ceva lume la masa ei, am spus. Dar după o vreme a venit la noi și ne-a pus o groază de întrebări.

Am zâmbit amintindu-mi.

— Cu siguranță, nu i-a plăcut că l-a văzut pe Alcide cu altcineva! am continuat.

Janice râse din nou.

— Cine s-a logodit? întrebă clienta, hotărându-se să renunțe la rețetă.

— Oh, Debbie Pelt. Ieșea cu fratele meu, spuse Janice.

— O cunosc, zise femeia cu părul negru, simțindu-se în voce că-i făcea plăcere. Era iubita fratelui tău, Alcide? Și acum se mărită cu altcineva?

— Îl ia pe Charles Clausen, explică Janice, dând din cap în semn de aprobare. Îl știi?

— Sigur că da! Am fost la școală împreună. O ia de nevastă pe Debbie Pelt? Ei, mai bine el decât fratele tău, spuse Păr Negru, cu un aer confidențial.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Janice. Totuși, știi ceva ce eu nu știu?

— Debbie asta e implicată în niște lucruri ciudate, spuse Păr Negru, ridicând sprâncenele pentru a da o semnificație mai adâncă celor afirmate.

— Cum ar fi? am întrebat abia respirând, în timp ce așteptam să văd ce va ieși la iveală.

Era oare posibil ca femeia aceasta să știe despre teriantropi, despre vârcolaci? Privirea mea o întâlni pe a lui Janice și am văzut aceeași expresie și în ochii ei.

Janice știa despre fratele ei. Știa despre lumea lui.

Și știa și că eu știu.

— Se spune că îl venerează pe diavol, zise Păr Negru. Vrăjitorie.

Amândouă ne-am holbat la imaginea ei din oglindă. Obținuse reacția pe care contase. Dădu din cap cu satisfacție. Venerarea diavolului și vrăjitoria nu erau sinonime, dar nu aveam de gând să mă contrazic cu ea; nu erau nici locul și nici momentul potrivite.

— Da, doamnă, asta am auzit. La fiecare lună plină, ea și prietenii ei merg în pădure și fac diverse lucruri. Nimeni nu pare să știe exact ce, admise ea.

Eu și Janice am respirat ușurate, simultan.

— Oh, Doamne, am spus încet.

— Atunci, fratele meu chiar a terminat-o cu ea. Noi nu tolerăm așa ceva, spuse Janice cu multă convingere.

— Absolut, am aprobat-o.

Nu ne-am privit în ochi.

După această digresiune, am vrut să plec, dar Janice mă întrebă ce aveam să port în acea seară.

— Ceva de culoarea șampaniei, am spus. Un fel de bej strălucitor.

— Atunci unghiile roșii nu se potrivesc, decise ea. Corinne!

În ciuda protestelor mele, am plecat din salon cu unghiile de la mâini și de la picioare de culoarea bronzului, iar Jarvis îmi aranjă din nou părul. Am încercat să-i plătesc lui Janice, dar singurul lucru pe care l-a acceptat a fost să le dau ceva angajaților.

— Nu am fost niciodată atât de răsfățată în toată viața mea, i-am spus.

— Cu ce te ocupi, Sookie?

Subiectul nu ajunsese să fie discutat cu o zi în urmă.

— Sunt barmaniță, am răspuns.

— Asta chiar *este* o schimbare față de Debbie, spuse Janice, cu un aer gânditor.

— Serios? Cu ce se ocupă Debbie?

— Este asistenta unui avocat.

Categoric, Debbie era o persoană cu educație. Nu fusesem niciodată în stare să mă descurc la facultate; și din punct de vedere financiar ar fi fost o problemă, deși cred că asta s-ar fi putut rezolva. Dar handicapul meu a făcut ca și liceul să fie destul de dificil. Un adolescent telepatic trece prin destule momente grele, credeți-mă. Și pe vremea aceea reușeam prea puțin să mă controlez. Fiecare zi era plină de drame — dramele celorlalți copii. Să încerci să te concentrezi să asculți lecția la școală, să dai lucrări într-o clasă plină de creiere zumzăind... singurul lucru la care excelam era tema pentru acasă.

Janice nu părea prea îngrijorată că eram barmaniță, ocupație care se presupune că nu impresionează familiile băieților cu care ieși la întâlnire.

A trebuit să-mi amintesc din nou că întâlnirea mea cu Alcide era un aranjament temporar pe care el nu-l ceruse și că, după ce voi descoperi ce se alesese de Bill — Sookie, îți amintești de Bill, *prietenul* tău? —, nu-l voi mai vedea niciodată pe Alcide. Oh, poate se va opri la Merlotte's dacă va avea chef să iasă de pe autostrada interstatală în drumul său dintre Shreveport și Jackson, dar asta ar fi tot.

Janice spera cu adevărat că voi fi un membru permanent al familiei ei. Era foarte drăguț din partea ei. Îmi plăcea mult. Aproape că mi-am dorit să existe o șansă ca Alcide să mă placă, să existe o șansă ca Janice să fie cumnata mea.

Se spune că nu e rău să visezi cu ochii deschiși, dar chiar este.

Capitolul 7

ALCIDE MĂ AȘTEPTA când am ajuns acasă. Grămada de cadouri împachetate, aflată pe masa din bucătărie, mi-a dezvăluit cum își petrecuse cel puțin o parte din dimineață. Alcide își făcuse cumpărăturile de Crăciun.

Judecând după aerul său stângaci (era clar că nu-l aveam în fața ochilor pe domnul Subtilitate), făcuse ceva ce nu era sigur că-mi va plăcea. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu era gata să-mi dezvăluie, așa că am fost politicoasă și am încercat să rămân în exteriorul minții sale. În timp ce treceam prin holul îngust format de peretele dormitorului și barul din bucătărie, am mirosit ceva mai puțin plăcut. Poate că trebuia dus gunoiul? Ce gunoi am fi putut produce în scurtul nostru sejur, care să emane acest miros slab și neplăcut? Dar plăcerea trecută a discuției mele cu

Janice și prezenta plăcere de a-l vedea pe Alcide m-au făcut să-l dau ușor uitării.

— Arăți bine, spuse.

— Am trecut pe la Janice.

Mi-era teamă să nu creadă că abuzam de generozitatea surorii lui.

— Are un fel al ei de a te face să fii de acord cu lucruri pe care nu ai nici o intenție să le accepți.

— E bună, spuse el simplu. Știe despre mine încă din liceu și nu a spus niciodată nimănui.

— Știu.

— De unde? A, da. Clătină din cap. Pari a fi cea mai obișnuită persoană pe care am întâlnit-o vreodată și mi-e greu să-mi amintesc că ai chestia aia în plus.

Nimeni nu mai pusese niciodată problema în acest fel.

— Ai simțit vreun miros straniu când ai intrat..., începu el, dar chiar atunci se auzi soneria.

Alcide se duse să răspundă, în timp ce eu îmi dezbrăcam haina.

Părea încântat, iar eu m-am întors cu fața spre ușă, zâmbind. Bărbatul care intră nu păru surprins să mă vadă, iar Alcide mi-l prezentă ca fiind soțul lui Janice, Dell Phillips. I-am strâns mâna, așteptându-mă să-mi facă aceeași impresie ca și Janice.

M-a atins cât mai puțin cu putință, apoi m-a ignorat.

— Mă întrebam dacă ai putea să vii în după-amiaza asta, ca să mă ajuți să instalez luminile exterioare pentru Crăciun, îi spuse Dell lui Alcide și doar lui.

— Unde e Tommy? întrebă Alcide.

Părea dezamăgit.

— Nu l-ai adus să mă vadă?

Tommy era băiețelul lui Janice.

Dell mă privi și dădu din cap.

— Erai cu o femeie aici, nu mi s-a părut în regulă. E cu mama mea.

Comentariul era atât de neașteptat, încât tot ceea ce am putut să fac a fost să nu scot o vorbă. Și pe Alcide, atitudinea lui Dell l-a prins pe picior greșit.

— Dell, spuse Alcide, nu fi nepoliticos cu prietena mea.

— Stă în apartamentul tău, așa că e mai mult decât o prietenă, puse Dell punctul pe „i". Îmi pare rău, domnișoară, dar nu e corect.

— Nu judeca pe alții, ca să nu fii tu însuți judecat, i-am răspuns, sperând că tonul meu nu exterioriza întreaga furie pe care o simțeam adunată parcă în stomac.

Era destul de neplăcut să dai citate din *Biblie* când erai cuprins de așa o furie cumplită. Am intrat în dormitorul de oaspeți și am trântit ușa.

După ce l-am auzit plecând pe Dell Phillips, Alcide bătu la ușă.

— Vrei să jucăm Scrabble? mă întrebă.

Am fost surprinsă.

— Sigur.

— Când făceam cumpărături pentru Tommy, am cumpărat și un joc.

Deja îl pusese pe măsuța din fața canapelei, dar nu fusese suficient de sigur că voi accepta să joc, astfel încât să-l și despacheteze și aranjeze.

— Aduc câte o cola, spuse.

Nu pentru prima dată am observat că în apartament era mai degrabă frig, deși bineînțeles că era mult mai cald decât afară. Mi-am dorit să fi adus cu mine o jachetă subțire și m-am întrebat dacă Alcide se va supăra dacă-l rog să dea drumul la căldură. Apoi mi-am amintit cât de caldă era pielea lui, și mi-am imaginat că, probabil, era una dintre acele persoane care se încălzesc repede. Sau poate că așa erau vârcolacii? Mi-am tras pe mine tricoul pe care-l purtasem și ieri, având mare grijă când l-am trecut peste păr.

Alcide s-a așezat pe podea, la masă, iar eu la fel, de cealaltă parte. Nici unul dintre noi nu mai jucase scrabble de multă vreme, așa că, înainte să începem jocul, am studiat regulile.

Alcide absolvise universitatea Louisiana Tech. Eu nu fusesem niciodată la facultate, dar citeam mult, așa că, în ceea ce privește vocabularul, eram pe picior de egalitate. Alcide era un strateg mai bun, dar se părea că eu gândeam ceva mai repede.

Am obținut un scor destul de bun cu „magazin", iar el a scos limba la mine și mi-a spus:

— Nu-mi citi gândurile, asta înseamnă să trișezi.

— Nu aș face așa ceva, am spus afectată, iar el s-a încruntat la mine.

Am pierdut doar cu douăsprezece puncte. După o rememorare în contradictoriu dar plăcută a jocului, Alcide se ridică și duse paharele la bucătărie. Le puse pe masă și începu să caute prin dulapuri, în timp ce eu strângeam jocul și îi puneam capacul.

— Unde vrei să-l pun? l-am întrebat.

— În dulapul de lângă uşă. Sunt câteva rafturi înăuntru.

Am luat cutia la subraţ şi m-am îndreptat spre dulap. Mirosul pe care-l simţisem mai devreme părea mai puternic.

— Ştii, Alcide, am spus sperând să nu-l jignesc, e ceva ce miroase a stricat pe undeva pe aici.

— Am băgat şi eu de seamă. De-asta mă tot uit prin dulapuri. O fi vreun şoarece mort?

În timp ce vorbeam, am apăsat pe clanţă.

Am descoperit sursa mirosului.

— Oh, nu! am spus. Oh, *nunununu*.

— Nu-mi spune că a intrat vreun şobolan acolo şi a murit, spuse Alcide.

— Nu un şobolan, un vârcolac.

Dulapul avea un raft chiar deasupra unei bare pe care se puteau agăţa umeraşele şi era destul de mic, doar cât să încapă hainele musafirilor. Acum, pe el se afla bărbatul cel brunet de la Clubul Morţilor, bărbatul care mă apucase de umăr. Era cu adevărat mort. Era mort de câteva ore.

Nu eram în stare să mă uit în altă parte.

Prezenţa lui Alcide în spatele meu era neaşteptat de reconfortantă. Ţinându-mă de umeri, se uita peste capul meu.

— Nu sunt urme de sânge, am spus cu voce tremurătoare.

— Gâtul.

Alcide era cel puţin la fel de şocat ca mine.

Capul vârcolacului i se odihnea pe umăr, deşi încă era ataşat de restul corpului. Câh, câh, câh. Am înghiţit cu greu.

— Ar trebui să sunăm la poliție, am propus, nepărând însă prea convinsă că era bine s-o facem. Am remarcat modul în care bărbatul fusese îndesat în dulap. Mortul aproape că stătea în picioare. Mi-am imaginat că fusese înghesuit înăuntru și că oricine ar fi fost cel care făcuse asta forțase ușa să se închidă. Într-un fel, înțepenise în poziția aceea.

— Dar dacă anunțăm poliția...

Vocea lui Alcide se pierdea. Trase adânc aer în piept.

— Nu ne vor crede niciodată că nu noi am făcut-o. Îi vor interoga pe prietenii lui, iar aceștia le vor spune că aseară a fost la Clubul Morților și vor verifica. Vor afla că a dat de necaz în timp ce se lua de tine. Nimeni nu ne va crede că nu avem nici o contribuție la moartea lui.

— Pe de altă parte, am murmurat eu, gândind cu voce tare, crezi că vor zice ceva despre Clubul Morților?

Alcide analiză cele spuse de mine. Își trecu degetul mare peste buze în timp ce se gândea.

— S-ar putea să ai dreptate. Și dacă nu pot povesti despre Clubul Morților, cum ar putea să povestească despre confruntare? Știi ce vor face? Vor vrea să rezolve ei înșiși problema.

Era o remarcă *excelentă*. M-am hotărât: fără poliție.

— Atunci trebuie să scăpăm de el, am spus, schimbând tonul. Cum vom face asta?

Alcide era un tip practic. Era obișnuit să rezolve problemele, începând cu cea mai grea.

— Trebuie să-l ducem undeva la ţară. Ca să facem acest lucru, trebuie să-l coborâm în garaj, spuse după câteva momente de gândire. Aşa că, trebuie să-l împachetăm.

— Perdeaua de la duş, am sugerat, arătând cu capul spre baia pe care o folosisem eu. Crezi că am putea să închidem dulapul şi să mergem în altă parte până punem totul la punct?

— Sigur, zise Alcide, devenind deodată la fel de nerăbdător ca şi mine să nu mai vadă îngrozitoarea privelişte din faţa ochilor noştri.

Aşa că ne-am aşezat în mijlocul sufrageriei şi am făcut planul de bătaie. Primul lucru pe care trebuia să-l facem era să oprim căldura din apartament şi să deschidem toate ferestrele. Cadavrul nu-şi făcuse simţită prezenţa mai devreme doar pentru că lui Alcide îi plăcea răcoarea şi pentru că uşa dulapului se închidea bine. Acum trebuia să scăpăm de acel miros vag, dar neplăcut.

— Sunt cinci etaje până jos şi nu cred că-l pot căra atâta, spuse Alcide. Trebuie ca măcar o parte din drum să-l parcurgem cu liftul. Asta este partea cea mai periculoasă.

Am continuat discuţia şi am pus la punct detaliile, până când am simţit că am ajuns la un plan realizabil. Alcide m-a întrebat de două ori dacă eram bine şi i-am răspuns afirmativ în ambele cazuri; în cele din urmă, a recunoscut că se gândea că s-ar putea să devin isterică sau să leşin.

— Nu mi-am permis niciodată să fiu prea pretenţioasă, am spus. Nu-mi stă în fire.

Dacă Alcide se aștepta sau își dorea să-i cer sărurile sau să-l implor să mă salveze de lupul cel mare și rău, greșise persoana.

Poate că eram hotărâtă să-mi păstrez capul pe umeri, dar asta nu însemna că eram și calmă. Tremuram atât de tare, încât atunci când m-am dus să iau perdeaua de la duș a trebuit să mă străduiesc să nu o smulg din inelele de plastic transparente. Încet și calm, mi-am spus furioasă. Inspiră, expiră, ia perdeaua de la duș, întinde-o pe hol.

Era albastru cu verde, cu pești galbeni care înotau senini în șiruri egale.

Alcide coborâse în garajul subteran pentru a-și muta camioneta cât mai aproape de scară. Precaut, a adus sus și o pereche de mănuși de protecție. În timp ce și le punea, a tras adânc aer în piept, ceea ce putea fi o greșeală ținând cont de apropierea cadavrului. Chipul lui era o mască împietrită de fermitate. Alcide apucă de un umăr cadavrul și îl smuci.

Rezultatele au fost dramatice, dincolo de imaginația noastră. Motociclistul a căzut din dulap, înțepenit. Alcide a trebuit să se tragă spre dreapta, pentru a evita cadavrul în cădere, iar acesta s-a izbit de barul din bucătărie și apoi a căzut într-o parte peste perdeaua de la duș.

— Uau! am exclamat cu voce tremurată, privind în jos la rezultat. S-a aranjat cum nu se poate mai bine.

Cadavrul zăcea exact în poziția pe care ne-o dorisem. Alcide și cu mine am făcut amândoi o mișcare scurtă din cap și am apucat fiecare de un capăt. Acționând la unison, am apucat de câte un

capăt al perdelei de plastic și am tras-o peste cadavru, apoi am făcut la fel și cu cealaltă parte. Ne-am relaxat amândoi când chipul bărbatului a fost acoperit. Alcide adusese sus și o rolă de bandă adezivă — bărbații adevărați au întotdeauna în portbagaj bandă adezivă — pe care am folosit-o pentru a lipi perdeaua, sigilând cadavrul înăuntru. Apoi am pliat și capetele și le-am lipit. Din fericire, deși era un tip robust, vârcolacul nu era foarte înalt.

Ne-am ridicat și ne-am oferit un scurt moment în care să ne revenim. Alcide vorbi primul.

— Arată ca un *burrito* mare și verde, remarcă el.

Mi-am pus mâna la gură pentru a înăbuși un val de chicoteli.

Alcide mă privi cu ochi mari, peste cadavrul împachetat. Brusc, începu și el să râdă.

După ce ne-am calmat, l-am întrebat:

— Ești gata pentru partea a doua?

Dădu din cap afirmativ, iar eu mi-am pus haina și m-am furișat pe lângă cadavru și Alcide. M-am dus la lift, închizând foarte repede ușa apartamentului în urma mea, pentru cazul în care cineva ar fi trecut pe acolo.

În secunda în care am apăsat pe buton, un bărbat apăru de după colț și veni lângă ușa liftului. Poate că era vreo rudă a bătrânei doamne Osburgh, sau poate că unul dintre senatori luase un avion înapoi spre Jackson. Oricine ar fi fost, era bine îmbrăcat și avea în jur de șaizeci de ani; în plus, era suficient de politicos încât să se simtă obligat să facă puțină conversație cu mine.

— Azi e frig cu adevărat, nu-i așa?

— Da, dar nu la fel de frig ca ieri.

M-am holbat la ușile liftului, dorindu-mi să se deschidă, iar el să plece.

— V-ați mutat de curând?

Nu mai fusesem niciodată așa de iritată de o persoană politicoasă.

— Am venit doar în vizită, am spus pe un ton suficient de plat, încât să indice sfârșitul conversației.

— Oh, spuse el vesel. La cine?

Din fericire, liftul își alese exact acel moment pentru a veni, deschizându-și ușile chiar la timp pentru a-l salva pe acest prea grozav bărbat de a se trezi cu capul smuls. Făcu un gest cu mâna care să mă invite să intru prima, dar am făcut un pas în spate, spunând:

— Oh, Doamne, mi-am uitat cheile!

Și am plecat sprintenă, fără să mă mai uit în urmă.

M-am dus la ușa apartamentului de lângă Alcide, cel despre care îmi spusese că era gol, și am bătut la ușă. Am auzit ușile liftului închizându-se în spatele meu și am oftat de ușurare.

Când mi-am imaginat că domnul Vorbăreț avusese timp să se urce în mașină și să plece din garaj — asta dacă nu stătea la povești cu paznicul —, am chemat din nou liftul. Fiind sâmbătă, era greu de știut ce program aveau oamenii. Conform celor spuse de Alcide, multe dintre apartamente fuseseră cumpărate pe post de investiție și apoi închiriate celor din legislativ, iar cei mai mulți dintre aceștia erau plecați în vacanță înainte de sărbători. Însă rezidenții permanenți

se deplasau după orare atipice, deoarece nu numai că era sfârşitul săptămânii, dar era şi penultimul sfârşit de săptămână înainte de Crăciun. Când invenţia scârţâitoare reveni la etajul cinci, era goală.

M-am repezit la 504, am bătut de două ori la uşă şi am fugit înapoi la lift, ca să ţin uşile deschise. Cu picioarele cadavrului înainte, Alcide ieşi din apartament. Se mişca pe cât de repede o putea face un om care duce pe umăr un cadavru rigid.

Acesta era cel mai vulnerabil moment al nostru. Povara lui Alcide nu semăna cu nimic altceva decât cu un cadavru înfăşurat într-o perdea de duş. Plasticul împiedica mirosul să iasă, totuşi, în incinta strâmtă, putea fi simţit. Am coborât în siguranţă un etaj, apoi următorul. La etajul al treilea, nervii ne-au cedat. Am oprit liftul şi, spre marea noastră uşurare, uşile acestuia se deschiseră către un coridor gol. Am fugit la uşa de la casa scărilor ca să o ţin deschisă pentru Alcide. Apoi am coborât scările înaintea lui şi am privit prin panoul de sticlă al uşii în interiorul garajului.

— Hait! am spus ridicând mâna.

O femeie de vârstă mijlocie şi o adolescentă descărcau pachete din portbagajul Toyotei lor, certându-se zdravăn în acelaşi timp. Fata fusese invitată la o petrecere care dura toată noaptea. Mama ei îi spunea că nu se poate duce. Trebuia să meargă, toţi prietenii ei vor fi acolo, insista fata.

— Nu, îi răspunse mama.

— Dar, mamă, toate mamele celorlalţi au fost de acord.

— Nu, veni răspunsul mamei.

— Vă rog, nu vă gândiți să o luați pe scări, am șoptit.

Dar cearta luă amploare în timp ce se îndreptau spre lift. Am auzit-o clar pe fată întrerupându-și văicăreala suficient cât să spună:

— Bleah, aici miroase a ceva urât!

Asta înainte să se închidă ușile.

— Ce s-a întâmplat? șopti Alcide.

— Nimic. Hai să vedem dacă prindem momentul.

L-am prins, am ieșit pe ușă și m-am îndreptat spre camioneta lui Alcide, aruncând priviri în toate părțile ca să mă asigur că eram cu adevărat singură. Nu eram în raza paznicului, care se afla în ghereta lui de sticlă sus, în capătul rampei.

Am descuiat haionul camionetei lui Alcide; din fericire, spatele camionetei era acoperit. Aruncând încă o privire prin garaj, m-am întors repede către casa scărilor și am tras de ușă. După o secundă, am deschis-o.

Alcide țâșni afară și se repezi spre camionetă mai repede decât am crezut că se putea mișca, la povara pe care o căra în spate. Am împins cât de tare am putut și cadavrul a alunecat în camionetă. Cu o ușurare teribilă, am trântit haionul și l-am închis.

— Faza a doua, încheiată, spuse Alcide.

Să conduci prin oraș cu un cadavru în mașină era un îngrozitor exercițiu de paranoia.

— Respectă toate regulile de circulație, i-am amintit lui Alcide, nefericită, din cauza tensiunii care răzbătea din vocea mea.

— Bine, bine, îmi răspunse cu aceeaşi tensiune în voce.

— Crezi că oamenii din Jimmy[1] se uită la noi?

— Nu.

Era clar că cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să-mi ţin gura, aşa că asta am şi făcut. A luat-o înapoi pe autostrada I-20, acelaşi drum pe care intraserăm în Jackson, şi am mers până am ieşit din oraş şi am ajuns în zona agricolă.

Când am ajuns la ieşirea spre Bolton, Alcide spuse:

— Aici pare un loc potrivit.

— Sigur, am răspuns.

Nu cred că mai suportam să mai mergem cu cadavrul în maşină. Zona dintre Jackson şi Vicksburg este joasă şi netedă, cea mai mare parte câmp deschis, întrerupt din loc în loc de câteva mlaştini, iar acest loc era tipic. Am ieşit de pe autostrada interstatală şi am luat-o spre nord, către păduri. După câteva mile, Alcide o luă la dreapta pe un drum care ar fi trebuit reparat de ani de zile. Copacii creşteau de ambele părţi ale mult prea uzatei benzi de asfalt. Cerul cenuşiu de iarnă nu prea reuşea să ofere lumină în competiţia cu ramurile copacilor, iar eu tremuram în cabina camionetei.

— Nu mai mergem mult, spuse Alcide.

L-am aprobat cu o mişcare bruscă din cap.

---

[1] SUV produs de General Motors Company.

Un fir de drum ducea spre stânga şi i l-am arătat. Alcide a frânat şi am studiat zona. Am fost amândoi de acord că locul este potrivit. Alcide intră cu spatele, ceea ce mă surprinse, dar am decis că era o idee bună. Pe măsură ce intram mai adânc în pădure, locul ales îmi plăcea tot mai mult. Drumul fusese acoperit cu pietriş de curând, aşa că măcar nu lăsam urme de cauciucuri. Şi m-am gândit că erau şanse ca acest drum rudimentar să ducă spre un teren de vânătoare, care nu va fi prea folosit acum, că sezonul la căprioare se încheiase.

Aşa cum presupusesem, după ce am parcurs câţiva metri, timp în care pietrişul ne scârţâia sub roţi, am văzut un panou pe un copac. Anunţa: „Clubul de vânătoare Kiley-Odum. Proprietate privată — NU INTRAŢI!"

Am continuat pe drum în jos, Alcide conducând cu spatele, încet, cu grijă.

— Aici, ne-a anunţat el, când am intrat suficient de adânc în pădure pentru a fi siguri că nu puteam fi văzuţi de pe drum.

A oprit maşina.

— Sookie, nu e nevoie să cobori, spuse.

— Merge mai repede dacă lucrăm împreună.

Încercă să-mi arunce o privire ameninţătoare, dar i-am replicat cu o expresie împietrită şi, în cele din urmă, a oftat:

— Bine, hai s-o rezolvăm odată.

Aerul era rece şi umed, iar dacă rămâneai nemişcat o clipă, umezeala te pătrundea până la oase. Puteam spune că temperatura era în scădere, iar cerul strălucitor de dimineaţă era o

dulce amintire. Era o zi potrivită să scapi de un cadavru. Alcide a deschis camioneta, ne-am pus amândoi mănuşile şi am apucat de pachetul albastru cu verde. Veselii peştişori galbeni păreau aproape obsceni aici, în pădurea îngheţată.

— Hai, cu toată forţa, mă sfătui Alcide şi numără până la trei, apoi smucirăm din toate puterile noastre.

Balotul ieşi pe jumătate din camionetă, iar capătul atârna peste margine într-un mod dezgustător.

— Gata? Hai, din nou. Unu, doi, trei!

Din nou am smucit, iar forţa gravitaţiei a proiectat cadavrul din maşină pe drum.

Dacă am fi putut pleca de-acolo în acel moment, aş fi fost mult mai fericită; dar hotărâserăm că trebuia să luăm perdeaua de duş cu noi. Cine putea spune ce amprente puteau fi găsite pe banda adezivă sau chiar pe perdea? Era aproape sigur că existau şi alte probe microscopice pe care nici măcar nu mi le puteam imagina.

Nu mă uit degeaba pe Discovery Channel.

Alcide avea un briceag şi i-am lăsat lui onoarea acestei sarcini. Am ţinut de marginile unui sac de gunoi în timp ce el tăia plasticul şi-l îndesa în el. Am încercat să nu mă uit, dar fireşte că am făcut-o.

Aspectul corpului nu se îmbunătăţise.

Şi această treabă se termină mai repede decât mă aşteptam. Mă întorsesem pe jumătate să o iau spre camionetă, dar Alcide rămăsese nemişcat, cu faţa ridicată către cer. Părea că adulmecă pădurea.

— În seara asta e lună plină, spuse.

Întregul său corp părea să vibreze. Când se uită la mine, ochii săi păreau străini. Nu puteam spune că își schimbaseră forma sau culoarea, dar prin ei mă privea o altă persoană.

Eram cât se poate de singură în pădure cu un tovarăș care brusc privea lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă. M-am luptat cu impulsuri contradictorii: să țip, să izbucnesc în lacrimi sau să fug. I-am zâmbit larg și am așteptat. După o pauză lungă, tensionată, Alcide spuse:

— Să ne întoarcem la camionetă.

Că eram fericită să mă urc în cabina acesteia era prea puțin spus.

— Cum crezi că a murit? am întrebat, când mi s-a părut că Alcide avusese timp să revină la normal.

— Cred că cineva i-a sucit gâtul, spuse Alcide. Nu-mi imaginez cum a ajuns în apartament. Știu că noaptea trecută am încuiat ușa. Sunt sigur de asta. Și în dimineața asta era încuiată.

Am încercat să găsesc o explicație, dar nu am reușit. Apoi, m-am întrebat cum murea de fapt cineva căruia îi era rupt gâtul. M-am decis însă că nu era un lucru atrăgător la care să mă gândesc.

Pe drumul spre apartament, am făcut o oprire la Wal-Mart. La un sfârșit de săptămână atât de aproape de Crăciun, era ticsit de cumpărători. Încă o dată m-am gândit: *Nu i-am luat nimic lui Bill.*

Și am simțit o durere puternică în inimă, realizând că era posibil să nu-i cumpăr niciodată

un cadou de Crăciun lui Bill, nici acum, nici altă dată.

Aveam nevoie de odorizante pentru împrospătarea aerului, soluţie Resolve (ca să curăţăm covorul) şi o nouă perdea pentru cabina de duş. Am dat suferinţa la o parte şi am mers ceva mai vioi. Alcide m-a lăsat să aleg perdeaua de duş, ceea ce chiar mi-a făcut plăcere. A plătit cash, ca să nu existe nici o înregistrare a vizitei noastre.

Mi-am verificat unghiile înainte de a mă urca în maşină. Erau în regulă. Apoi, m-am gândit cât eram de lipsită de sensibilitate dacă puteau să mă preocupe unghiile după ce abia scăpasem de un cadavru. Pentru câteva minute, m-am simţit mizerabil.

I-am împărtăşit sentimentele mele lui Alcide, care părea mult mai accesibil acum, că ne întorsesem la civilizaţie fără pasagerul nostru tăcut.

— Ei, doar nu l-ai omorât tu, a subliniat el. Sau ai făcut-o?

I-am întâlnit ochii verzi, simţind o uşoară surpriză.

— Nu, cu siguranţă că nu am făcut-o eu. Ai făcut-o tu?

— Nu, răspunse, şi din expresia lui mi-am dat seama că se aştepta să-l întreb.

Chiar dacă eu nu-l suspectam pe Alcide, evident cineva transformase vârcolacul într-un cadavru. Pentru prima dată, am încercat să-mi dau seama cine ar fi putut îndesa corpul în dulap. Până în acest moment, fusesem ocupată doar să-l fac să dispară.

— Cine are chei? am întrebat.

— Doar tatăl meu, eu și femeia de serviciu care se ocupă de curățenie în majoritatea apartamentelor din clădire. Nu are o cheie numai a ei, administratorul îi dă una când are nevoie.

Am tras mașina în spatele magazinelor, iar Alcide a scăpat de sacul de gunoi în care era vechea perdea de duș.

— E o listă destul de scurtă.

— Da, spuse Alcide încet. Da, este. Dar știu că tatăl meu e în Jackson. Am vorbit cu el la telefon în dimineața asta, imediat după ce m-am trezit. Femeia care face curățenie vine doar dacă îi lăsăm vorbă la administratorul imobilului. El păstrează o copie a cheii noastre și i-o dă atunci când are nevoie, iar ea i-o înapoiază lui.

— Dar paznicul de la garaj? Este de serviciu toată noaptea?

— Da, pentru că el este ultima linie a apărării în fața oamenilor care se strecoară în garaj și apoi în lift. Tu ai intrat întotdeauna pe acolo, dar există și ușile principale ale clădirii, care dau pe strada principală. Aceste uși sunt încuiate tot timpul. Nu există nici un paznic, dar trebuie să ai o cheie ca să intri.

— Așadar, dacă cineva s-ar strecura pe lângă paznic, ar putea ajunge cu liftul la etajul tău fără să fie oprit.

— Bineînțeles.

— Numai că acel cineva ar trebui să forțeze broasca ușii.

— Da, şi să care înăuntru un cadavru şi să-l îndese în dulap. Pare destul de puţin probabil, spuse Alcide.

— Cu toate acestea aşa pare să se fi întâmplat. Oh, mmm... i-ai dat cumva lui Debbie vreo cheie? Poate cineva a împrumutat-o pe a ei?

Am încercat din răsputeri să am un ton cât mai neutru. Probabil că nu mi-a reuşit.

A urmat o pauză lungă.

— Da, are o cheie, a răspuns Alcide sec.

Mi-am muşcat buzele ca să nu pun următoarea întrebare.

— Nu, nu i-am cerut-o înapoi.

Nici măcar nu fusese nevoie să întreb.

Rupând tăcerea — care era cam încărcată —, Alcide sugeră să luăm prânzul, deşi era târziu. Destul de ciudat, am descoperit că mi-era într-adevăr foame.

Am mâncat la Hal & Mal, un restaurant în apropiere de centrul de afaceri al oraşului. Era amenajat într-un vechi depozit, iar spaţiile dintre mese erau doar atât cât să putem conversa fără ca nimeni să cheme poliţia.

— Nu cred, am murmurat, că cineva ar putea să se învârtă pe lângă blocul tău cu un cadavru pe umăr, indiferent de oră.

— Noi tocmai am făcut-o, veni replica imposibil de contrazis. Îmi imaginez că asta trebuie să se fi întâmplat între, să spunem, două dimineaţa şi şapte. Adormiserăm până la două, nu-i aşa?

— Mai degrabă pe la trei, dacă ţinem cont de vizita lui Eric.

Privirile ni se întâlniră. Eric. Evrika!

— Dar de ce ar fi făcut asta? E nebun după tine? întrebă tăios Alcide.

— Nu chiar atât de nebun, am murmurat rușinată.

— Oh, vrea să ajungă în pat cu tine.

L-am aprobat, dând din cap, evitându-i privirea.

— Mulți îți cam dau târcoale, spuse Alcide.

— Ei, am zis eu, respingând ideea. Tu încă nu te-ai desprins de Debbie aia și o știi foarte bine.

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Era mai bine să lămurim lucrurile chiar acum și să terminăm cu subiectul.

— Îmi poți citi gândurile mai bine decât am crezut, spuse Alcide. Fața lui mare părea nefericită. Dar ea nu e... De ce îmi pasă de ea? Nici măcar nu sunt sigur că îmi place. Tu îmi placi la nebunie.

— Mulțumesc, am spus zâmbind din inimă. Și tu îmi placi la nebunie.

— E evident că suntem mai buni unul pentru celălalt decât sunt pentru noi partenerii noștri, spuse.

Un adevăr cert.

— Da, și aș fi fericită cu tine.

— Și mi-ar face plăcere să-mi petrec ziua cu tine.

— Dar se pare că nu vom ajunge să facem asta.

— Nu, oftă adânc. Cred că nu.

Tânăra chelneriță ne zâmbi în timp ce ne îndreptam spre ieșire, asigurându-se că Alcide observa cât de bine arăta în jeanși.

— Ceea ce cred că voi face, zise Alcide, este să mă străduiesc să scap de Debbie, să o scot din mine. Apoi voi apărea la uşa ta, într-o zi când te vei aştepta mai puţin, şi sper ca până atunci să scapi şi tu de vampirul tău.

— Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi? am zâmbit.

Dădu din cap afirmativ.

— Bine, iată ceva la care voi spera, i-am spus.

Capitolul 8

MĂ SIMȚEAM ATÂT DE OBOSITĂ când am ajuns la apartamentul lui Alcide, încât singurul lucru de care mai eram bună era un pui de somn. Fusese una dintre cele mai lungi zile din viața mea și era doar jumătatea după-amiezii.

Dar mai întâi aveam câteva obligații casnice de îndeplinit. În timp ce Alcide agăța noua perdea de duș, eu am spălat covorul din dulap cu Resolve și am deschis unul dintre odorizante, pe care l-am pus pe o etajeră. Am închis toate ferestrele, am pornit căldura și am tras experimental aer în piept, apoi ne-am privit.

În apartament mirosea bine. Simultan, am oftat de ușurare.

— Tocmai am făcut ceva cu adevărat ilegal, am spus, simțindu-mă în continuare tulburată din cauza lipsei mele de moralitate. Dar sunt cu adevărat fericită că am scăpat.

— Nu-ţi face griji că nu te simţi vinovată, spuse Alcide. Curând va apărea ceva pentru care te vei simţi vinovată. Păstrează sentimentul pentru atunci.

Acesta era un sfat atât de bun, încât m-am decis să-l urmez.

— Mă duc să trag un pui de somn, am spus, ca să fiu cât de cât în formă în seara asta.

Nu este prea indicat să ai reacţii lente în preajma vampirilor.

— O idee bună, zise Alcide.

Ridică din sprânceană către mine, iar eu am râs clătinând din cap. Am mers în dormitorul mai mic şi am închis uşa, mi-am scos pantofii şi m-am prăbuşit pe pat cu un sentiment de plăcere şi tihnă. După un moment, m-am întins către marginea patului, am apucat de franjurii cuverturii şi m-am înfăşurat în ea. În apartamentul liniştit, cu sistemul de încălzire care aducea un val de aer cald în dormitor, a durat doar câteva minute până să adorm.

La un moment dat, m-am trezit brusc şi imediat mi-a dispărut orice urmă de somn. Ştiam că mai era cineva în apartament. Poate am auzit un ciocănit la uşa de la intrare, sau poate am sesizat murmurul vocilor din sufragerie. M-am dat jos din pat în linişte şi am mers tiptil la uşă, în şosete, păşind fără zgomot pe mocheta bej. Apropiasem doar uşa, nu o închisesem cu clanţa şi acum m-am apropiat să trag cu urechea prin deschizătură.

O voce gravă şi răguşită spunea:

— Jerry Falcon a venit la mine acasă noaptea trecută.

— Nu-l cunosc, replică Alcide.

Părea calm, dar precaut.

— Spunea că i-ai făcut probleme la Josephine's seara trecută.

— Eu i-am făcut probleme? Dacă e tipul care a pus mâna pe partenera mea și-a făcut singur necazuri!

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— S-a dat la partenera mea în timp ce eu eram la toaletă. Când ea a protestat, a început să se poarte grosolan cu ea, iar ea a atras atenția asupra incidentului.

— A rănit-o?

— A bruscat-o și a rănit-o la umăr, i-a dat sângele.

— O ofensă de sânge.

Vocea devenise cumplit de serioasă.

— Da.

Așadar, zgârieturile de pe umărul meu constituiau o ofensă de sânge, indiferent ce o fi însemnând asta.

— Și apoi?

— Am ieșit de la toaletă, l-am smuls de lângă ea. Apoi a intervenit domnul Hob.

— Asta explică arsurile.

— Da, Hob l-a aruncat afară pe ușa din spate. Și atunci l-am văzut ultima oară. Spui că se numea Jerry Falcon?

— Da. A venit direct la mine acasă, după ce restul băieților părăsiseră barul.

— Edgington a intervenit. Erau pe cale să sară pe noi.

— Edgington era acolo?

Vocea gravă părea foarte nefericită.

— Da, cu prietenul lui.

— Cum a ajuns Edgington să fie implicat?

— Le-a spus să plece. Din moment ce el este regele, iar ei lucrează din când în când pentru el, se aştepta să-l asculte. Dar un tinerel i-a făcut necazuri, aşa că Edgington i-a rupt genunchiul şi i-a pus pe ceilalţi să-l care afară. Îmi pare rău că au fost necazuri în oraşul tău, Terence. Dar nu a fost vina noastră.

— Te bucuri de privilegii de oaspete în haita noastră, Alcide. Te respectăm. Iar despre aceia dintre noi care lucrează pentru vampiri, ce pot spune? Nu sunt cei mai buni. Dar Jerry este liderul lor şi a fost făcut de ruşine în faţa oamenilor săi, seara trecută. Câtă vreme vei sta în oraşul nostru?

— Doar încă o noapte.

— Şi e lună plină.

— Da, ştiu. Voi încerca să trec neobservat.

— Ce vei face în seara asta? Vei încerca să eviţi schimbarea sau vei veni cu mine pe terenul meu de vânătoare?

— Voi încerca să mă ţin departe de razele lunii, să evit stresul.

— Atunci nu vei merge la Josephine's.

— Din păcate, Russell ne-a cerut să revenim în seara asta la club. S-a simţit obligat să-şi ceară scuze că partenera mea a avut atâta bătaie de cap. A insistat foarte tare ca ea să se întoarcă.

— Clubul Morților într-o noapte cu lună plină, Alcide. Asta nu e înțelept din partea ta.

— Ce pot face? Russell comandă în Mississippi.

— Înțeleg. Dar ai grijă și, dacă îl vezi pe Jerry Falcon acolo, o iei în direcția opusă. Ăsta e orașul meu.

Vocea gravă era plină de autoritate.

— Am înțeles, lider al haitei.

— Bine. Acum, că tu și Debbie Pelt v-ați despărțit, sper că va trece ceva vreme până te vom vedea din nou aici, Alcide. Dă lucrurilor o șansă să se liniștească. Jerry e un nemernic răzbunător. Te va răni dacă o poate face fără să provoace o vrajbă îndelungată.

— El a provocat ofensa de sânge.

— Știu, dar din cauza asocierii îndelungate cu vampirii, Jerry are o părere mult prea bună despre el. Nu urmează întotdeauna tradițiile haitei. A venit la mine, așa cum trebuia să facă, doar pentru că Edgington se afla de cealaltă parte.

Jerry nu va mai urma nici o tradiție niciodată. Jerry zăcea în pădurea de la vest de oraș.

În timp ce dormeam, afară se întunecase. Am auzit o bătaie în geam. Bineînțeles că am sărit ca arsă, dar apoi m-am furișat cât de încet am putut. Am tras draperia și am dus un deget în dreptul buzelor. Era Eric. Speram ca nimeni din stradă să nu se uite în sus. Mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să-i deschid fereastra. Am dat din cap vehement și mi-am dus din nou degetul la buze. Dacă-l lăsam acum pe Eric în casă, Terence ar fi auzit și prezența mea ar fi fost descoperită. Lui Terence,

știam instinctiv, nu i-ar fi plăcut să știe că fusese auzit. Am mers în vârful picioarelor până la ușă și am ascultat. Își luau la revedere. M-am uitat din nou spre fereastră, ca să-l văd pe Eric cum mă privea cu mare interes. Am ridicat un deget ca să-i arăt că mai dura un minut.

Am auzit ușa apartamentului închizându-se. Câteva secunde mai târziu, am auzit o bătaie în ușă. În timp ce-l lăsam pe Alcide să intre, am sperat că nu aveam pe față urme caraghioase de la așternut.

— Alcide, am auzit cea mai mare parte a discuției, am spus. Îmi pare rău că am tras cu urechea, dar părea că mă privește. Mmm, Eric e aici.

— Văd, spuse Alcide lipsit de entuziasm. Cred că mai bine îl las să intre. Intră, Eric, îl invită, în timp ce deschidea larg fereastra.

Eric intră lin, pe cât putea să o facă un bărbat înalt care intra pe o fereastră mică. Purta un costum cu vestă și cravată. Părul său era strâns la spate într-o coadă. Avea și ochelari.

— Te-ai deghizat? l-am întrebat.

Nu-mi puteam crede ochilor.

— Da, m-am deghizat.

Se uită în jos, admirându-se cu mândrie.

— Nu arăt altfel?

— Da, am admis. Arăți exact ca Eric, care s-a pus și el o dată la patru ace.

— Îți place costumul?

— Desigur, am răspuns.

Nu prea mă pricepeam la haine bărbătești, dar puteam pune pariu că acest costum oliv-maroniu din trei piese costa mai mult decât câștigam eu în

două săptămâni. Sau în patru. Poate că nu asta aș fi ales eu pentru un tip cu ochi albaștri, dar trebuia să admit că arăta spectaculos. Dacă GQ[1] ar scoate o ediție cu vampiri, cu siguranță că ar fi în cursa pentru un pictorial.

— Cine s-a ocupat de părul tău? l-am întrebat observând pentru prima dată că fusese împletit după un model complicat.

— Oho, ești geloasă?

— Nu, mă gândeam că poate mă învață și pe mine să-mi împletesc părul așa.

Alcide se săturase de comentarii despre modă. Spuse pe un ton certăreț:

— Ce ai avut de gând când mi-ai lăsat un bărbat mort în dulap?

Rareori l-am văzut pe Eric să nu-și găsească cuvintele, dar a rămas categoric fără replică, timp de vreo treizeci de secunde.

— Nu era Bubba în dulap, nu-i așa? întrebă.

Era rândul nostru să rămânem cu gurile căscate, Alcide pentru că nu știa cine naiba era Bubba, iar eu pentru că nu-mi puteam imagina ce i se întâmplase vampirului cam buimac.

L-am pus rapid pe Alcide în temă cu povestea lui Bubba.

— Aha, deci asta explică toate aparițiile, spuse clătinând din cap neîncrezător. La naiba, toate erau reale!

---

[1] GQ (*Gentlemen's Quarterly*) — revistă lunară de modă pentru bărbați. Conține de asemenea articole despre alimentație, filme, fitness, sex, muzică etc.

— Grupul din Memphis voia să-l păstreze, dar era pur și simplu imposibil, explică Eric. Începuse să vrea acasă și atunci s-au declanșat problemele. Așa că am început să-l plimbăm de colo-colo.

— Și acum l-ați pierdut, observă Alcide, nu prea supărat de problema lui Eric.

— E posibil ca oamenii care încercau să o răpească pe Sookie în Bon Temps să-l fi luat în loc pe Bubba, spuse Eric.

Se trase de vestă și privi în jos cu satisfacție.

— Deci, cine era în dulap?

— Motociclistul care a însemnat-o pe Sookie aseară, spuse Alcide. A încercat să se dea la ea destul de urât în timp ce eu eram la toaletă.

— A însemnat-o?

— Da, ofensă de sânge, spuse Alcide cu înțeles.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta aseară, ridică Eric din sprânceană către mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am spus.

Nu mi-a plăcut felul în care o spusesem, oarecum trist.

— În afară de asta, nici nu a fost mult sânge.

— Lasă-mă să văd!

Mi-am dat ochii peste cap, dar știam mult prea bine că Eric nu va renunța. Mi-am dezgolit umărul, dând la o parte tricoul și breteaua sutienului. Din fericire, tricoul era destul de vechi, iar gulerul se întindea suficient. Urmele de unghii de pe umărul meu arătau ca niște semiluni care prinseseră crustă, umflate și roșii, deși noaptea

trecută curățasem zona cu grijă, știind câți microbi se află sub unghii.

— Vezi? am spus. Nu-i mare lucru.

Eram mai mult furioasă decât speriată sau rănită.

Eric s-a uitat la micile mele răni până când mi-am aranjat din nou hainele în ordine. Atunci, și-a mutat privirea către Alcide.

— Și zici că era mort în dulap?

— Da, răspunse Alcide. Era mort de câteva ore.

— Ce l-a omorât?

— Nu a fost mușcat, am spus. Arăta ca și cum i-ar fi fost rupt gâtul. Nu ne-am simțit în stare să ne uităm prea de aproape. Spui că nu ești tu vinovat?

— Nu, deși ar fi fost o plăcere să o fac.

Am ridicat din umeri, nevrând să zăbovesc prea mult asupra acestui gând întunecat.

— Deci, cine l-a pus acolo? am întrebat pentru a continua discuția.

— Și de ce? întrebă Alcide.

— Ar fi prea mult să întreb unde se află acum?

Eric reuși să arate ca și cum ar fi încurajat doi puști neastâmpărați.

Alcide și cu mine ne-am aruncat unul altuia priviri cu înțeles.

— Uh, ei bine, este...

Vocea mea se pierdu.

Eric inspiră, testând aerul din apartament.

— Cadavrul nu e aici. Ați chemat poliția?

— Ei, nu, am bombănit. De fapt, noi, ăăă...

— L-am aruncat în afara orașului, zise Alcide.

Pur şi simplu nu exista un mod frumos de a o spune.

L-am surprins pe Eric a doua oară.

— Bine, confirmă sec. Nu-i aşa că sunteţi întreprinzători?

— Ne-am descurcat, am spus, puţin cam defensiv.

Eric zâmbi. Nu era o privelişte plăcută.

— Da, pun pariu că v-aţi descurcat.

— Liderul haitei a venit să mă vadă azi, spuse Alcide. De fapt, chiar acum. Şi nu ştia că Jerry a dispărut. De fapt, Jerry i s-a confesat lui Terence după ce a plecat din bar aseară, spunându-i că are o plângere împotriva mea. Aşadar, a mai fost văzut şi auzit după incidentul de la Josephine's.

— Deci aţi putea scăpa.

— Cred că am şi reuşit.

— Ar fi trebuit să-l ardeţi, spuse Eric. Ar fi distrus orice urmă a mirosului vostru de pe pielea lui.

— Nu cred că cineva ne-ar putea detecta mirosul, i-am spus. Pe bune. Nu cred că l-am atins vreodată cu pielea neacoperită.

Eric îl privi pe Alcide, iar acesta încuviinţă.

— Sunt de acord, spuse, şi eu sunt unul dintre cei cu dublă natură.

Eric ridică din umeri.

— Nu am nici cea mai mică idee cine l-a omorât şi l-a pus în apartament. E evident că cineva voia să fiţi acuzaţi de moartea lui.

— Atunci de ce nu a chemat poliţia să spună că e un cadavru la 504?

— Bună întrebare, Sookie, dar la care nu pot răspunde chiar acum.

Eric păru să-și piardă brusc interesul.

— Voi fi la club în seara asta. Dacă am nevoie să vorbesc cu tine, Alcide, spune-i lui Russell că sunt prietenul tău din afara orașului și am fost invitat să o întâlnesc pe Sookie, noua ta iubită.

— Bine, spuse Alcide. Dar nu înțeleg de ce vrei să fii acolo. E ca și cum ai căuta-o cu lumânarea. Dacă te recunoaște vreunul dintre vampiri?

— Nu-l cunosc pe nici unul dintre ei.

— De ce îți asumi acest risc? am întrebat. De ce mergi acolo?

— Poate reușesc să aflu vreun lucru pe care tu nu-l poți auzi, ori Alcide nu-l va ști pentru că nu e vampir, răspunse Eric rezonabil. Scuză-ne o clipă, Alcide. Sookie și cu mine avem ceva afaceri de discutat.

Alcide se uită la mine să vadă că nu aveam nimic împotrivă, apoi aprobă în silă și se duse în sufragerie.

Eric spuse brusc:

— Vrei să-ți vindec semnele de pe umăr?

M-am gândit la zgârieturile urâte, care prinseseră crustă, și apoi la bretelele subțiri ale rochiei pe care alesesem s-o port. Aproape că am spus da, dar apoi m-am gândit mai bine.

— Cum aș putea explica așa ceva, Eric? Întregul bar a văzut când m-a înhățat.

— Ai dreptate, clătină Eric din cap, cu ochii închiși ca și cum ar fi fost furios pe el însuși. Bineînțeles. Nu ești vârcolac, nu ești ne-vie. Cum te-ai fi putut vindeca atât de repede?

Apoi făcu altceva neaşteptat. Eric îmi luă mâna dreaptă între palmele sale. Mă privi direct în ochi.

— Am căutat peste tot în Jackson. Am căutat în depozite, cimitire, ferme şi în orice alt loc care avea vreo urmă de miros de vampir; pe fiecare proprietate deţinută de Edgington şi pe ale câtorva dintre acoliţii lui. Mi-e foarte teamă, Sookie, se pare că Bill a murit. Mort definitiv.

M-am simţit ca şi cum m-ar fi pocnit în frunte cu un baros. Genunchii mi s-au înmuiat şi, dacă el nu s-ar fi mişcat repede ca fulgerul, aş fi ajuns pe podea. Eric se aşeză pe un scaun care se afla în colţul camerei şi mă ghemui în poala sa. Spuse:

— Te-am supărat prea mult. Am încercat să fiu realist şi, în schimb, am fost...

— Brutal.

Am simţit cum din ambii ochi îmi izvorăsc lacrimile.

Eric scoase limba şi am simţit o urmă vagă de umezeală în timp ce-mi lingea obrajii. Vampirilor se pare că le place orice fluid corporal, dacă nu pot obţine sânge, şi asta nu m-a deranjat în mod special. Am fost bucuroasă că era cineva lângă mine care încerca să mă aline, chiar dacă era vorba despre Eric. M-am cufundat şi mai tare în nefericirea mea, în timp ce Eric rămase câteva minute căzut pe gânduri.

— Singurul loc unde n-am căutat este reşedinţa lui Russell Edgington — conacul său, cu toate anexele. Ar fi uimitor dacă Russell ar fi atât de nechibzuit, încât să ţină prizonier un alt vampir în casa sa. Dar a fost rege o sută de ani. Se poate să fie chiar atât de încrezător. Poate că

aș reuși să mă strecor peste zid, dar n-aș mai ieși de-acolo. Terenul este patrulat de vârcolaci. E prea puțin probabil să avem acces într-un loc atât de păzit și nu ne va invita decât în circumstanțe neobișnuite.

Eric mă lăsă să cumpănesc toate astea.

— Cred că trebuie să-mi spui ce știi despre proiectul lui Bill.

— De asta mă țineai tu în brațe și erai drăguț cu mine?

Eram furioasă.

— Vrei să scoți niște informații de la mine?

M-am ridicat, plină de furie.

Eric sări și el în picioare și făcu tot ce-i stătea în putință să mă copleșească.

— Cred că Bill este mort, spuse. Iar eu încerc să-mi salvez viața, și pe a ta, femeie proastă.

Eric părea la fel de supărat ca și mine.

— Îl voi găsi pe Bill, am spus, pronunțând cât se poate de clar fiecare cuvânt.

Nu știam sigur cum voi face asta, dar aveam să spionez cu atenție în acea seară și ceva tot aveam să aflu. Nu sunt vreo Pollyanna[1], dar am fost mereu optimistă.

— Nu poți să-i faci ochi dulci lui Edgington, Sookie. Nu este interesat de femei. Iar dacă eu aș flirta cu el, ar deveni suspicios. Un vampir care

---

[1] *Pollyanna* — roman scris în 1913 de către Eleanor H. Porter, care a devenit un clasic al literaturii pentru copii. Datorită succesului cărții, „pollyanna" a intrat în limbajul curent pentru a descrie o persoană foarte optimistă.

să facă pereche cu un altul — e neobișnuit. Edgington nu a ajuns acolo unde este pentru că e ușor de păcălit. Poate adjuncta lui, Betty Joe, ar fi interesată de mine, dar și ea este vampir și se aplică aceeași regulă. Nu-ți pot spune cât de neobișnuită este fascinația lui Bill față de Lorena. De fapt, nu-i aprobăm pe vampirii care se îndrăgostesc de alții la fel ca noi.

Am ignorat ultimele două fraze.

— Cum ai aflat toate astea?

— M-am întâlnit cu o tânără vampir aseară, iar prietenul ei merge la petrecerile de la Edgington.

— Oh, adică e *bi*?

Eric ridică din umeri.

— Este vârcolac, așa că eu cred că are dublă natură din mai multe puncte de vedere.

— Am crezut că vampirii nu se întâlnesc nici cu vârcolaci.

— Ea e perversă. Tinerilor le place să experimenteze.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Așadar, spui că ar trebui să mă concentrez să primesc o invitație la reședința lui Edgington, din moment ce nu există nici un alt loc în Jackson în care Bill ar putea fi ascuns?

— Ar putea fi altundeva, în oraș, spuse Eric precaut. Dar nu prea cred. Posibilitatea e redusă. Amintește-ți, Sookie, îl au deja de câteva zile.

Când Eric m-a privit, am citit milă pe chipul lui.

Asta m-a speriat mai mult decât orice.

Capitolul 9

SIMȚEAM UN TREMUR, un fel de frison care precede de obicei un pericol. Aceasta era ultima seară în care Alcide putea merge la Clubul Morților: Terence îl avertizase foarte categoric să se țină departe. După aceea, voi fi pe cont propriu, asta dacă mă acceptau în club și neînsoțită de Alcide.

În timp ce mă îmbrăcam, m-am trezit dorindu-mi să mergem la un bar de vampiri obișnuit, genul de local în care oamenii veneau să caște gura la ne-morți. Fangtasia, barul lui Eric din Shreveport, era un astfel de loc. Oamenii chiar veneau în grupuri organizate, petreceau o seară în care se îmbrăcau complet în negru, poate doreau să bea puțin sânge artificial sau să poarte niște colți falși, ieftini. Se puteau holba la vampirii amplasați strategic prin bar și simțeau un fior

în fața propriei lor îndrăzneli. Din când în când, câte unul dintre acești turiști trecea de linia care le garanta siguranța. Poate îi făcea avansuri unui vampir sau nu era respectuos cu Chow, barmanul. Apoi, poate, respectivul turist descoperea în ce se băgase.

La un bar precum Clubul Morților, toate cărțile erau pe masă. Oamenii erau accesoriile, luxul. Ființele supranaturale reprezentau necesitatea.

Cu o seară în urmă, fusesem nerăbdătoare. Acum, resimțeam doar o hotărâre detașată, ca și cum aș fi luat un drog care mă separa de toate emoțiile mele obișnuite. Mi-am pus ciorapii și un portjartier negru și drăguț, pe care Arlene mi-l făcuse cadou de ziua mea. Am zâmbit gândindu-mă la prietena mea cea roșcată și la incredibilul optimism pe care-l avea privind bărbații, chiar și după patru căsătorii. Arlene mi-ar spune să mă bucur de fiecare clipă, cu orice urmă de entuziasm pe care o mai găsesc. Mi-ar spune că nu știu niciodată ce bărbat voi întâlni, poate că asta era noaptea magică. Poate faptul că purtam un portjartier îmi va schimba cursul vieții, mi-ar spune Arlene.

Nu pot spune că am reușit să zâmbesc, dar m-am simțit ceva mai puțin sinistru în timp ce îmi trăgeam rochia peste cap. Avea culoarea șampaniei și nu era croită din prea mult material. Purtam pantofi negri cu toc și cercei lungi negri, și încercam să mă hotărăsc dacă haina mea veche nu arăta prea oribil, sau dacă, din vanitate, trebuia să îngheț îngrozitor. Privind la mult prea purtata haină albastră, am oftat. Am luat-o pe

braț și am dus-o în sufragerie. Alcide era gata și stătea în mijlocul camerei, așteptându-mă. Chiar în timp ce remarcam că arăta deosebit de nervos, Alcide a tras din grămadă una dintre cutiile pe care le achiziționase în timpul cumpărăturilor de dimineață. Avea același aer timid pe care-l avusese și când mă întorsesem la apartament.

— Cred că îți datorez asta, spuse.

Și îmi întinse cutia.

— Oh, Alcide! Mi-ai luat un cadou?

Știu, știu, stăteam acolo ținând în brațe cutia. Dar trebuie să înțelegeți că asta nu e ceva ce mi se întâmplă foarte des.

— Deschide-o, spuse răgușit.

Am aruncat haina pe cel mai apropiat scaun și am despachetat neîndemânatică darul — nu eram obișnuită cu unghiile false. După ceva străduință, am deschis cutia albă de carton, ca să constat că Alcide îmi cumpărase un alt șal de seară. Am tras afară din cutie bucata lungă de material savurând fiecare moment. Era superb: un șal negru de catifea cu mărgele la capete. Nu m-am putut abține să nu remarc că probabil costase de cinci ori mai mult decât plătisem eu pe cel distrus.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu prea mi se întâmplă asta. Dar nici nu primesc prea multe cadouri. Am înfășurat șalul în jurul meu, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dădea. Mi-am frecat obrazul de el.

— Mulțumesc, am spus, cu vocea tremurându-mi.

— Cu plăcere, spuse. Oh, Doamne, să nu plângi, Sookie, am vrut să te simți fericită.

— Sunt cu adevărat fericită, am spus. Nu o să plâng.

Mi-am înghițit lacrimile și m-am dus să mă uit în oglinda din baie.

— Oh, e minunat, am spus din tot sufletul.

— Grozav, mă bucur că-ți place, spuse brusc Alcide. M-am gândit că măcar atât pot face.

A aranjat șalul, astfel încât materialul să acopere zgârieturile roșii, care prinseseră coajă, de pe umărul meu stâng.

— Nu-mi datorezi nimic, am spus. Eu îți sunt datoare.

Puteam spune că atitudinea mea serioasă îl îngrijora pe Alcide la fel de mult ca și plânsul meu.

— Hai, am spus. Să mergem la Clubul Morților. În seara asta vom afla totul și nimeni nu va fi rănit.

O afirmație care demonstra că nu sunt clarvăzătoare.

Alcide purta alt costum, iar eu altă rochie, dar Josephine's părea exact același. Trotuarul gol, atmosfera prevestitoare de rău. Era chiar mai rece în seara asta, suficient de frig încât să-mi văd respirația în aer și suficient de rece ca să mă facă patetic de recunoscătoare pentru căldura șalului de catifea. În seara asta, Alcide practic a sărit din camionetă spre intrarea acoperită, fără ca măcar să mă ajute să cobor, și a stat acolo așteptându-mă.

— Lună plină, mi-a explicat concis. Va fi o noapte tensionată.

— Îmi pare rău, am spus, simțindu-mă neputincioasă. Cred că trebuie să-ți fie îngrozitor de greu.

Dacă n-ar fi fost obligat să mă însoțească, probabil că ar fi țopăit prin pădure după căprioare și iepurași. Nu mi-a luat în considerare scuzele și a ridicat indiferent din umeri.

— Îmi mai rămâne și mâine-seară, spuse. E aproape la fel de bine.

Dar vibra de tensiune.

În seara asta, nu am tresărit atât de tare când camioneta a plecat aparent de una singură și nici nu m-au trecut fiori când domnul Hob a deschis ușa. Nu puteam spune că goblinul părea fericit să ne vadă, dar nu puteam spune nici ce semnificație avea expresia sa facială obișnuită. Deci, s-ar fi putut da peste cap de fericire și tot nu aș fi știut.

Cumva, mă îndoiam că era chiar atât de încântat de a doua mea apariție în club. Oare el era proprietarul? Mi-era greu să mi-l imaginez pe domnul Hob numind un club Josephine's. Poate La câinele putrezit sau Viermi arzători, dar nu Josephine's.

— Sper că nu vom avea probleme în seara asta, ne-a spus domnul Hob feroce.

Vocea lui era aspră și ruginită, ca și cum nu era obișnuit să vorbească mult și nu se bucura atunci când o făcea.

— Nu a fost vina ei, spuse Alcide.

— Totuși, răspunse Hob, fără să mai adauge altceva.

Probabil că nu simțea nevoia să mai spună și altceva și avea dreptate. Goblinul mic și greoi

făcu un semn cu capul către un grup de mese care fuseseră trase și așezate laolaltă.

— Regele vă așteaptă.

Bărbații s-au ridicat când am ajuns la masă. Russell Edgington și prietenul lui special, Talbot, erau cu fața la ringul de dans, iar vizavi de ei se afla un vampir mai în vârstă (adică devenise vampir când era mai în vârstă) și o femeie care bineînțeles rămăsese așezată pe scaun. Privirea mea trecu mai întâi peste ea. Apoi am revenit și am scos un țipăt de încântare.

— Tara!

Colega mea din liceu a scos și ea o exclamație de surpriză și a sărit în picioare. Ne-am îmbrățișat cu căldură, altfel decât îmbrățișarea mai puțin entuziastă care ne era caracteristică. Eram amândouă străine într-o țară străină, aici, la Clubul Morților.

Tara, care e mai înaltă cu câțiva centimetri decât mine, are părul închis la culoare și pielea smeadă. Purta o rochie cu mâneci lungi, din material în nuanțe de auriu și bronz, care sclipea în timp ce se mișca, și avea tocuri foarte, foarte înalte. Ajunsese la înălțimea partenerului ei.

Chiar în timp ce mă desprindeam din îmbrățișare și o băteam amical pe spate, am realizat că întâlnirea cu Tara era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla. Am intrat în mintea ei și am văzut că, într-adevăr, era pe cale să mă întrebe de ce eram însoțită de altcineva și nu de Bill.

— Haide, drăguțo, hai cu mine la toaletă pentru o clipă! am spus veselă, iar ea își luă

geanta, în timp ce-i zâmbea partenerului ei, în același timp promițător și mâhnit.

I-am făcut semn cu mâna lui Alcide, i-am rugat pe ceilalți domni să ne scuze și am plecat vioaie spre toalete, care erau pe culoarul ce ducea la ușa din spate. Toaleta femeilor era goală. M-am sprijinit cu spatele de ușă ca să nu las pe nimeni să intre. Tara se uita la mine, iar pe fața ei se puteau citi o mulțime de întrebări.

— Tara, te rog, nu spune nimic despre Bill sau despre Bon Temps.

— Vrei să-mi spui de ce?

— Doar...

Am încercat să mă gândesc la ceva rezonabil, dar n-am putut.

— Tara, mă va costa viața dacă o faci.

Se crispă și-mi aruncă o privire fixă. Cine n-ar fi făcut-o? Dar Tara trecuse prin multe la viața ei și era o persoană dură, chiar dacă era rănită.

— Mă bucur să te văd aici, spuse. Mă simțeam singură în mulțimea asta. Cine e prietenul tău? El ce e?

Mereu uit că ceilalți nu-și dau seama. Iar uneori aproape uit că restul oamenilor nu știu despre vârcolaci și teriantropi.

— Este un supraveghetor, am spus. Hai să te prezint.

Zâmbindu-le larg bărbaților, am spus:

— Îmi pare rău că am plecat atât de repede. N-a fost politicos din partea mea.

I-am prezentat-o pe Tara lui Alcide, care păru să o admire cum se cuvine. Apoi, a fost rândul Tarei.

— Sook, acesta este Franklin Mott.

— Mă bucur să vă cunosc, am spus şi i-am întins mâna înainte să-mi dau seama de gafă.

Vampirii nu-şi strâng mâna.

— Îmi cer scuze, am spus şi i-am făcut doar un semn cu mâna. Locuiţi aici în Jackson, domnule Mott?

Eram hotărâtă să nu o fac de ruşine pe Tara.

— Te rog, spune-mi Franklin, mi-a răspuns.

Avea o voce minunată, matură, cu un slab accent italian. Când murise, probabil că avusese peste cincizeci de ani, sau poate chiar şaizeci; părul şi mustaţa erau argintii ca oţelul, iar faţa îi era ridată. Părea puternic şi foarte masculin.

— Da, locuiesc aici, dar am o afacere cu francize în Jackson, în Ruston şi în Vicksburg. Am întâlnit-o pe Tara la o reuniune în Ruston.

Treptat, am trecut prin ceremonialul aşezatului, apoi al explicaţiilor despre cum Tara şi cu mine am mers împreună la şcoală şi al comandării băuturii. Bineînţeles, toţi vampirii cerură sânge artificial, iar Talbot, Tara, Alcide şi cu mine am cerut cocktailuri. Am decis că un cocktail cu şampanie ar fi bun. Chelneriţa, un teriantrop, se mişca într-un fel ciudat, aproape furişat şi nu părea prea dornică să vorbească mult. Noaptea cu lună plină se făcea simţită în tot felul de moduri.

Se vedea clar că erau mai puţini cu dublă natură, în această seară a ciclului lunar. Eram bucuroasă să văd că Debbie şi logodnicul ei lipseau şi că erau doar vreo doi vârcolaci motociclişti. Erau mai mulţi vampiri şi mai mulţi

oameni. M-am întrebat cum păstrau vampirii din Jackson barul ăsta secret. Printre oamenii care veneau aici cu partenerii lor supranaturali, cu siguranță că unul sau doi erau înclinați să se destăinuie vreunui reporter sau să spună unui grup de prieteni despre existența barului.

L-am întrebat pe Alcide, iar el mi-a răspuns liniștit:

— Vraja barului. Nu vei putea spune nimănui cum să ajungă aici, dacă vei încerca.

Va trebui să fac un experiment mai târziu, ca să văd dacă funcționează. Mă întreb cine a aruncat vraja sau cum s-o fi numind. Dacă puteam crede în vampiri și vârcolaci și teriantropi, nu era cale prea lungă să credem și în vrăji.

Stăteam între Talbot și Alcide, așa că, pentru a face conversație, l-am întrebat pe Talbot despre secret. Talbot nu păru să respingă ideea de a sta de vorbă cu mine, iar Alcide și Franklin Mott descoperiseră că aveau cunoștințe comune. Talbot folosise prea multă colonie, dar nu puteam să-l condamn. Talbot era un bărbat îndrăgostit și, mai mult decât atât, era un bărbat dependent de sexul vampiric... cele două stări necombinându-se întotdeauna. Era un bărbat nemilos, inteligent și care nu putea înțelege cum de viața sa luase o turnură atât de neobișnuită. (Era și un transmițător grozav și de aceea reușisem să aflu atât de multe despre viața lui.)

Mi-a repetat povestea spusă de Alcide despre vraja care plana asupra barului.

— Dar felul în care se păstrează secretul despre ceea ce se petrece înăuntru e o poveste

diferită, spuse Talbot, ca şi cum s-ar fi gândit la un răspuns lung şi la altul scurt.

M-am uitat la chipul său plăcut şi frumos şi mi-am spus în sinea mea că ştia că Bill e torturat şi că nu îi păsa. Mi-am dorit să se gândească din nou la Bill, ca să pot afla mai multe. Voiam să ştiu măcar dacă era viu sau mort.

— Ei bine, domnişoară Sookie, ce se petrece înăuntru este păstrat secret prin teroare şi pedepse.

Talbot spuse asta cu multă încântare. Îi plăcea. Îi plăcea faptul că reuşise să câştige inima lui Russell Edgington, o ființă care putea ucide uşor, care avea de ce să fie de temut.

— Orice vampir sau vârcolac, de fapt orice fel de creatură supranaturală — şi nu ai văzut decât vreo câteva dintre ele, crede-mă — care aduce aici un om este responsabilă de comportamentul acestuia. De exemplu, dacă la plecarea de-aici ai suna un ziar de scandal, ar fi de datoria lui Alcide să-ți dea de urmă şi să te omoare.

— Înțeleg.

Şi chiar înțelegeam.

— Şi dacă Alcide nu va avea puterea să facă asta?

— Atunci îşi va pierde viața, iar unul dintre vânătorii de recompense va fi însărcinat să facă asta.

Oh, Doamne!

— Există vânători de recompense?

Alcide ar fi putut să-mi spună mai mult decât o făcuse; asta era o descoperire neplăcută. Vocea mea devenise puțin cam răguşită.

— Bineînțeles. În zona asta sunt vârcolacii care poartă gecile de motociclist. De fapt, în seara asta pun întrebări prin bar pentru că...

Expresia lui deveni mai dură, tipul ajunsese să fie suspicios.

— Bărbatul care te-a deranjat... l-ai mai văzut aseară? După ce ai plecat din bar?

— Nu, am spus, exprimând un adevăr tehnic.

Nu-l mai văzusem — seara trecută. Știam ce părere are Dumnezeu despre genul ăsta de adevăr, dar mi-am imaginat și că se aștepta să-mi salvez viața.

— Alcide și cu mine ne-am întors direct la apartament. Eram destul de supărată.

Mi-am lăsat privirea în jos, ca o fată modestă, neobișnuită să fie agățată într-un bar, ceea ce era la o oarecare depărtare de adevăr. (Deși Sam reduce la minimum aceste incidente — și era îndeobște bine știut că eram nebună și de aceea indezirabilă —, cu siguranță avusesem de-a face cu avansuri agresive ocazionale, la fel și cu o anumită doză de avansuri cu jumătate de gură ale unor tipi mult prea beți ca să le mai pese că se presupunea că eram nebună.)

— Ai fost foarte curajoasă când s-a arătat că va fi o bătaie, a observat Talbot.

Talbot se gândea că vitejia mea de seara trecută nu se potrivea cu atitudinea mea sfioasă din seara asta. La naiba, cred că am cam exagerat.

— Curajoasă este o caracterizare potrivită pentru Sookie, spuse Tara.

Era o întrerupere bine-venită.

— Când dansam împreună pe scenă, cam acum un milion de ani, ea era cea curajoasă, nu eu! Eu tremuram de-a binelea, continuă ea.

Mulţumesc, Tara.

— Dansaţi? întrebă Franklin Mott, a cărui atenţie fusese atrasă de conversaţie.

— Oh, bineînţeles, şi am câştigat concursul de amatori, îi răspunse Tara. Ceea ce nu am realizat până când am absolvit şi am căpătat ceva experienţă în lumea reală a fost că micul nostru spectacol era, ah...

— Sugestiv, am spus eu lucrurilor pe nume. Eram cele mai inocente fete din micul nostru liceu şi apoi iată-ne, cu spectacolul ăsta, direct la MTV.

— Au trecut ani până să ne dăm seama de ce directorul transpira aşa, spuse Tara, cu un zâmbet răutăcios, dar încântător. De fapt, lasă-mă să mă duc să vorbesc cu DJ-ul chiar acum.

Sări în picioare şi îşi croi drum către vampirul care-şi instalase echipamentele pe mica scenă. Acesta s-a aplecat în faţă, a ascultat-o şi apoi a dat din cap afirmativ.

— Oh, nu!

Eram îngrozitor de jenată.

— Ce s-a întâmplat?

Alcide era amuzat.

— Vrea să ne facem numărul.

Bineînţeles, Tara îşi croia drum prin mulţime ca să ajungă din nou la mine şi zâmbea încântată. Până când m-a apucat de mâini şi m-a tras în picioare, găsisem vreo douăzeci şi cinci de motive să nu fac ce voia ea. Dar era evident că singura

modalitate să scap era să-i fac pe plac. Tara hotărâse să dăm acest spectacol și era prietena mea. Oamenii au lăsat un spațiu pe ringul de dans, în timp ce se auzeau primele acorduri din melodia lui Pat Benatar, „Love is a Battlefield".

Din nefericire, îmi aminteam fiecare mișcare a bazinului, fiecare rotire a șoldurilor.

În inocența noastră, Tara și cu mine ne-am plănuit spectacolul ca o pereche de patinatori, așa că ne atingeam (sau pe aproape) pe toată durata lui. Ar fi putut oare să arate mai aproape de performanța unor lesbiene dintr-un bar de striptease? Nu prea. Nu că aș fi fost într-un astfel de bar sau la vreun cinematograf porno; dar presupun că accentuarea dorinței sexuale pe care am simțit-o în bar în seara aceea era similară. Nu-mi plăcea să fiu obiectul acestei dorințe, dar am descoperit că simțeam un anume flux de putere.

Bill mi-a inițiat corpul în sexul de calitate și acum dansam ca și cum știam să mă bucur de sex — și la fel făcea și Tara. Într-un fel pervers, acesta era momentul nostru de „sunt femeie, sunt puternică". Și, la naiba, dragostea chiar *este* un câmp de luptă. Benatar avea dreptate.

Audiența stătea undeva într-o parte față de noi, Tara m-a apucat de talie pentru ultimele câteva măsuri, ne mișcam șoldurile înainte la unison, iar mâinile noastre măturau podeaua. Muzica s-a oprit. A urmat o secundă de liniște, apoi multe aplauze și fluierături.

Vampirii se gândeau la sângele care curgea prin venele noastre, eram sigură de asta văzând expresiile flămânde pe care le aveau pe față — în

special la sângele care curgea prin venele de pe partea interioară a coapselor noastre. Puteam auzi vârcolacii imaginându-şi ce gustoase am fi. Aşadar, mă simţeam destul de comestibilă în timp ce mergeam înapoi către masa noastră. Tara şi cu mine am primit încurajări, complimente de-a lungul drumului şi multe invitaţii. Am fost pe jumătate tentată să accept invitaţia la dans a unei femei-vampir brunete, cu părul creţ, care avea cam aceeaşi statură ca mine şi era drăguţă ca un iepuraş. Dar doar am zâmbit şi mi-am continuat drumul.

Franklin Mott era încântat.

— Oh, ai avut dreptate, spuse şi-i ţinu scaunul Tarei să se aşeze la masă.

Am observat că Alcide a rămas aşezat, uitându-se furios la mine, obligându-l pe Talbot să se aplece şi să tragă scaunul pentru mine, un gest stângaci şi paliativ de politeţe. (Primi o mângâiere pe umăr de la Russell pentru gestul său.)

— Nu pot să cred că nu aţi fost exmatriculate, spuse Talbot, depăşind momentul penibil.

Nu l-aş fi crezut niciodată pe Alcide un nemernic posesiv.

— Nu aveam nici cea mai mică idee, protestă Tara râzând. Nici una. Nu puteam înţelege pentru ce era tot tărăboiul.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat pe Alcide foarte încet.

Dar ascultând cu atenţie, am putut descoperi sursa nemulţumirii sale. Era furios că recunoscuse faţă de mine că încă mai ţinea la Debbie, pentru că altfel s-ar fi străduit să ajungă în patul

meu în seara asta. Se simțea în același timp vinovat și furios pentru asta, căci era lună plină și, că tot veni vorba, un fel de perioada aceea a lunii pentru el. Într-un fel.

— Nu te străduiești prea tare să-l găsești pe prietenul tău, nu-i așa? spuse rece, pe un ton neplăcut.

A fost ca și cum mi-ar fi aruncat o găleată cu apă rece în față. A fost un șoc și m-a durut teribil. Mi-au dat lacrimile. A fost evident pentru toată lumea de la masă că a spus ceva care m-a supărat.

Talbot, Russell și Franklin i-au aruncat lui Alcide priviri încărcate de amenințare. Privirea lui Talbot era un slab ecou al celei a iubitului său, așa că putea fi trecută cu vederea, dar Russell era regele, la urma urmei, iar Franklin era, aparent, un vampir important. Alcide își aminti unde era și cu cine.

— Iartă-mă, Sookie, am fost gelos, spuse suficient de tare pentru a fi auzit de toată masa. A fost cu adevărat interesant.

— Interesant? am spus cât de încet am putut.

Eram și eu destul de furioasă. Mi-am trecut degetele prin părul său în timp ce mă aplecam peste scaunul pe care stătea.

— Doar interesant?

Am zâmbit unul către altul destul de fals, dar i-am păcălit pe ceilalți. Aveam chef să-l apuc de un smoc din părul său negru și să trag zdravăn. Poate că nu reușea să citească gândurile ca mine, dar a simțit clar impulsul meu. Alcide a trebuit să se străduiască să nu se tragă înapoi.

Tara a intervenit din nou, întrebându-l pe Alcide cu ce se ocupă — Dumnezeu să o binecuvânteze — şi un alt moment penibil a trecut. Mi-am tras scaunul puţin mai departe de cercul din jurul mesei şi mi-am lăsat mintea să hoinărească. Alcide avea dreptate când spunea că ar trebui să fiu la muncă, în loc să mă distrez; dar nu ştiu cum aş fi putut să-i refuz Tarei ceva ce-i făcea atâta plăcere.

Un culoar creat printre cei ce se înghesuiau pe ringul de dans mi-a permis o secundă să-l văd pe Eric, sprijinindu-se de zidul din spatele scenei. Privirea sa era îndreptată către mine şi era fierbinte. *Iată* că cineva nu era supărat pe mine, cineva care privea micul nostru spectacol în spiritul în care fusese oferit.

Eric arăta bine în costum şi cu ochelari. Ochelarii îl făceau într-un fel să pară mai puţin ameninţător, am decis, şi m-am întors la treabă. Mai puţini vârcolaci şi mai puţini oameni făceau mai uşor de citit gândurile fiecăruia, mai uşor de găsit firul gândului înapoi către cel care-l emisese. Am închis ochii pentru a mă concentra mai bine şi aproape imediat am prins un fragment al unui monolog care m-a cutremurat.

„Martiriu”, gândea bărbatul. Ştiam că gândul pornise de la un bărbat şi că acesta se afla în zona din spatele meu, chiar lângă bar. Am început să-mi întorc capul în direcţia lui, apoi mi-am oprit mişcarea. Să mă uit nu mi-ar fi fost de nici un ajutor, dar era un impuls aproape irezistibil. În schimb, am privit în jos, astfel încât mişcările celorlalţi clienţi să nu mă distragă.

Oamenii nu prea gândesc în propoziții complete, bineînțeles. Ceea ce fac eu atunci când explic gândurile este să traduc ideea întreagă.

„Când voi muri, numele meu va fi faimos, gândea bărbatul. E aproape, aici. Doamne ajută să nu doară. Cel puțin el e aici cu mine... Sper că țărușul e suficient de ascuțit."

Oh, *la naiba*! Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că eram în picioare și mă îndepărtam de masă.

Mă mișcam încet, blocând zgomotul muzicii și glasurilor ca să pot asculta clar ceea ce se spunea în tăcere. Era ca mersul pe sub apă. La bar, dând pe gât un pahar cu sânge sintetic, stătea o femeie cu o claie de păr tapat. Era îmbrăcată într-o rochie cu bretele, strânsă pe corp în partea de sus și cu o fustă amplă. Brațele musculoase și umerii lați arătau destul de ciudat în combinație cu ținuta; dar nu i-aș fi spus niciodată așa ceva, și nici vreo altă persoană normală n-ar fi făcut-o. Aceasta trebuia să fie Betty Joe Pickard, adjuncta lui Russell Edgington. Purta și mănuși și pantofi cu toc, ambele albe. Am decis că-i mai lipsea doar o tocă cu voaletă. Eram gata să pariez că Betty Joe fusese un mare fan al lui Mamie Eisenhower[1].

În picioare lângă acest formidabil vampir, tot cu fața la bar, se aflau doi bărbați. Unul era înalt

---

[1] Mamie Geneva Doud Eisenhower — soția președintelui Statelor Unite Dwight Eisenhower, extrem de populară în rândul americanilor.

și ciudat de familiar. Părul său castaniu înspicat era lung, dar corect pieptănat. Părea o tunsoare bărbătească obișnuită, în care părul fusese lăsat să crească atât cât voia. Părul său arăta ciudat în combinație cu costumul pe care-l purta. Însoțitorul său mai scund avea păr negru aspru, răvășit, cu șuvițe gri. Acest al doilea bărbat purta o haină sport care probabil că ieșise din raftul de la magazinul JCPenney într-o zi de solduri.

Și în interiorul acestei haine, într-un buzunar cusut special, avea un țăruș.

Situație cumplită pentru mine, am ezitat. Dacă-l opream, însemna să-mi dezvălui talentul ascuns, să-mi deconspir identitatea. Consecințele acestei revelații depindeau de ceea ce Edgington știa despre mine; aparent, știa că iubita lui Bill este barmaniță la Merlotte's în Bon Temps, dar nu și numele ei. Ăsta era motivul pentru care mă putusem prezenta ca Sookie Stackhouse. Dacă Russell știa că prietena lui Bill e telepată și descoperea că eu manifestam asemenea calități, cine știe ce s-ar fi întâmplat?

De fapt, puteam ghici foarte ușor.

În timp ce oscilam, rușinată și înspăimântată, altcineva a luat decizia în locul meu. Bărbatul cu părul negru a băgat mâna în interiorul hainei, iar fanatismul din mintea sa ajunsese la extremă. Scoase bucata lungă și ascuțită de frasin, iar apoi lucrurile se precipitară.

Am țipat: *„ȚĂRUȘ"*! și m-am întins către brațul fanaticului, apucându-l disperată cu ambele mâini. Vampirii și oamenii lor s-au răsucit să vadă de unde venea amenințarea, iar vârcolacii și

teriantropii s-au îndreptat cu înțelepciune către ziduri pentru a lăsa spațiul gol pentru vampiri. Bărbatul înalt a sărit la mine, mâinile sale mari lovindu-mă în cap și-n umeri, iar însoțitorul său brunet continuă să-și răsucească mâna încercând să scape din strânsoarea mea. O mișca dintr-o parte într-alta, încercând să scape de mine.

Cumva, în învălmășeală, ochii mei i-au întâlnit pe cei ai bărbatului mai înalt și ne-am recunoscut unul pe celălalt. Era G. Steve Newlin, fostul lider al Frăției Soarelui, o organizație ce milita împotriva vampirilor și a cărei ramură din Dallas a fost distrusă după ce eu i-am făcut o vizită. Era pe cale să le spună cine eram, știam asta, dar trebuia să fiu atentă la ce făcea bărbatul cu țărușul. Mă clătinam pe tocuri, încercând să mă țin pe picioare, când asasinul avu o sclipire de inteligență și transferă țărușul din mâna dreaptă pe care o țineam eu, în stânga, care era liberă.

După o lovitură finală în spatele meu, Steve Newlin se repezi spre ieșire, iar eu am văzut creaturi repezindu-se ca un fulger în urmărirea sa. Am auzit o mulțime de urlete și multă agitație, și atunci bărbatul brunet ridică mâna stângă și înfipse țărușul în pieptul meu, în partea dreaptă.

Atunci i-am dat drumul la mână și m-am holbat la ce-mi făcuse. Am privit înapoi în ochii săi pentru un moment lung, necitind acolo altceva decât oroarea care o oglindea pe a mea. Atunci, Betty Joe Pickard își trase înapoi pumnul înmănușat și-l lovi de două ori — bum, bum. Prima izbitură îi frânse gâtul. A doua îi sfărâmă scalpul. Puteam auzi oasele sfărâmându-se.

Şi atunci se prăbuşi la podea. Din moment ce picioarele mele erau împletite cu ale sale, m-am prăbuşit şi eu. Am aterizat pe spate.

Am zăcut, uitându-mă la plafonul barului, la ventilatorul care se rotea solemn deasupra capului meu. M-am întrebat de ce ventilatorul era pornit în miezul iernii. Am văzut un şoim zburând de-a curmezişul tavanului, evitând cu puţin paletele ventilatorului. Un lup veni lângă mine şi-mi linse faţa şi scânci, dar se întoarse şi plecă în grabă. Tara ţipa. Eu nu. Mi-era atât de frig!

Cu mâna dreaptă am acoperit locul unde ţăruşul îmi intrase în corp. Nu voiam să văd şi mi-era frică să mă uit în jos. Puteam simţi cum creştea umezeala în zona rănii.

— Sunaţi la 911! striga Tara în timp ce ateriza în genunchi lângă mine.

Barmanul şi Betty Joe schimbară o privire peste capul ei. Am înţeles-o.

— Tara, am reuşit să rostesc, deşi a ieşit mai mult un orăcăit. Iubito, toţi teriantropii se schimbă. E lună plină. Poliţia nu trebuie să intre aici, or, dacă sună cineva, va veni.

Tara păru să nu înregistreze partea cu teriantropii, căci nu ştia că astfel de lucruri sunt posibile.

— Vampirii n-o să te lase să mori, spuse Tara încrezătoare. Tocmai l-ai salvat pe unul dintre ei.

Nu prea eram sigură de asta. Am văzut faţa lui Franklin Mott deasupra Tarei. Mă privea şi i-am putut citi expresia.

— Tara, am şoptit, trebuie să pleci de-aici. Lucrurile o iau razna şi, dacă există vreo şansă să apară poliţia, nu trebuie să fii aici.

Franklin Mott dădu aprobator din cap.

— Nu plec de lângă tine până nu primești ajutor, spuse Tara cu o voce plină de hotărâre.

Binecuvântat să-i fie sufletul!

Mulțimea din jurul meu era formată din vampiri. Unul dintre ei era Eric. Nu am putut să descifrez expresia de pe fața lui.

— Blondul acela înalt o să mă ajute, i-am spus Tarei, vocea mea abia auzindu-se.

Am arătat cu degetul către Eric. Nu l-am privit, de teamă să nu văd respingere în privirea sa. Dacă Eric nu mă ajuta, bănuiam că aveam să zac acolo și să mor pe podeaua lustruită din lemn, într-un bar pentru vampiri din Jackson, Mississippi.

Fratele meu, Jason, ar fi foarte furios.

Tara îl cunoscuse pe Eric în Bon Temps, dar prezentările se făcuseră într-o noapte foarte agitată. Nu părea să-l asocieze pe blondul înalt pe care-l întâlnise în acea noapte cu blondul înalt pe care-l vedea în seara asta, purtând ochelari și costum și cu părul strâns într-o coadă.

— Te rog, ajut-o pe Sookie, îi spuse direct acestuia, în timp ce Franklin Mott o trăgea să se ridice în picioare.

— Tânărul acesta va fi *încântat* să o ajute pe prietena ta, spuse Mott.

Îi aruncă lui Eric o privire clară, care-i transmise acestuia să facă bine să fie de acord.

— Bineînțeles. Sunt un prieten bun de-al lui Alcide, spuse Eric, mințind fără să clipească.

Luă locul Tarei lângă mine. Îmi puteam da seama că, după ce s-a așezat în genunchi, a simțit

mirosul sângelui meu. Faţa lui deveni chiar mai albă, iar oasele mai proeminente sub piele. Ochii îi ardeau.

— Nu ştii cât de greu este, şopti către mine, să nu mă aplec să ling.

— Dacă faci asta, toţi ceilalţi o vor face, am spus. Şi nu vor linge doar, vor muşca.

Acolo era şi un ciobănesc german care se holba la mine cu ochi luminoşi aurii, chiar peste picioarele mele.

— Ăsta e singurul lucru care mă opreşte.

— Cine eşti? întrebă Russell Edgington.

Îl privi cu atenţie pe Eric. Russell se afla de cealaltă parte a mea şi se aplecă spre amândoi. Fusesem destul trecută cu vederea, pot să vă garantez asta, dar nu eram în măsură să fac nimic.

— Sunt un prieten de-al lui Alcide, repetă Eric. M-a invitat aici în seara asta ca să o cunosc pe noua lui prietenă. Numele meu este Leif.

Russell se putea uita în jos la Eric, din moment ce Eric stătea în genunchi. Ochii săi căprui-aurii priviră direct în cei albaştri ai lui Eric.

— Alcide nu umblă cu mulţi vampiri, spuse Russell.

— Sunt unul dintre cei puţini.

— Trebuie să o scoatem pe această tânără domnişoară de aici, spuse Russell.

Mârâitul care se auzea la câteva picioare distanţă crescu în intensitate. Se părea că erau o grămadă de animale strânse lângă ceva aflat pe podea.

— Luați asta de aici! răcni domnul Hob. Ieșiți afară pe ușa din spate! Știți regulile!

Doi dintre vampiri ridicară cadavrul, căci pe asta se certau vârcolacii și teriantropii, și îl cărară afară pe ușa din spate, urmați de toate animalele. Cam atât despre fanaticul cu părul negru.

Chiar în după-amiaza asta, Alcide și cu mine scăpaserăm de un cadavru. Nu ne-am gândit să-l aducem la club, să-l lăsăm pe aleea din spate. Bineînțeles, ăsta de acum era proaspăt.

— ...poate a atins un rinichi, spunea Eric.

Fusesem inconștientă, sau cel puțin cu gândurile în altă parte pentru câteva minute.

Transpiram din abundență, iar durerea era înfiorătoare. Am simțit o tristețe bruscă dându-mi seama că toată rochia era îmbibată de transpirație. Dar probabil că gaura mare și însângerată o distrusese oricum, nu-i așa?

— O ducem la mine acasă, spuse Russell, și dacă n-aș fi fost sigură că eram grav rănită, poate că aș fi râs. Limuzina este pe drum. Sunt sigur că o figură familiară o va face să se simtă mai confortabil, nu ești de acord cu mine?

Cred că, de fapt, Russell nu voia să-și strice costumul luându-mă în brațe. Iar Talbot probabil nu m-ar fi putut căra. Deși vampirul cel mititel cu păr ondulat și negru era încă acolo și zâmbea, aș fi fost o povară teribilă pentru el...

Și am pierdut destul de mult timp.

— Alcide s-a transformat în lup și a pornit în urmărirea complicelui asasinului, îmi povestea Eric, deși nu-mi amintesc să-l fi întrebat ceva.

Am început să-i spun lui Eric cine era complicele, dar apoi mi-am dat seama că era mai bine să nu o fac.

— Leif, am murmurat, încercând să-mi întipăresc numele în memorie. Leif, cred că mi se vede portjartierul. Asta înseamnă că...?

— Da, Sookie?

...Şi am leşinat din nou. Apoi am fost conştientă că mă mişcam şi mi-am dat seama că Eric mă ducea în braţe. Niciodată în viaţa mea nu mă duruse atât de rău, şi m-am gândit, nu pentru prima dată, că nu mai fusesem într-un spital până nu-l întâlnisem pe Bill, iar acum se părea că-mi petrec jumătate din timp rănită sau recuperându-mă de pe urma rănilor. Asta era cu adevărat semnificativ şi important.

Un râs ieşi din barul de lângă noi. Am privit în jos în ochii săi galbeni. Ce mai noapte se dovedea a fi pentru Jackson! Speram că toţi oamenii se deciseseră să stea acasă în seara asta.

Şi deodată, eram în limuzină. Capul meu se odihnea pe coapsa lui Eric, iar pe scaunul din faţa noastră stăteau Talbot, Russell şi vampirul mărunţel cu păr ondulat. În timp ce opream la un semafor, un bizon se năpusti pe lângă noi.

— Din fericire nu este nimeni în zona de afaceri a Jackson-ului într-o noapte de sfârşit de săptămână, remarcă Talbot şi Eric râse.

Am mers, se pare, o bună bucată de timp. Eric mi-a netezit fusta peste picioare şi mi-a dat părul la o parte de pe faţă. Am privit în sus la el, şi...

— Ştia ce o să facă? întrebă Talbot.

— Mi-a zis că l-a văzut scoțând țărușul, minți Eric. Se ducea la bar să-și ia ceva de băut.

— Norocul lui Betty Joe, spuse Russell cu accentul său sudist, catifelat. Cred că încă îl mai vânează pe cel care a scăpat.

Apoi, am intrat pe o alee și am oprit la o poartă. Un vampir bărbos ieși și privi prin geam, uitându-se cu mare atenție la toți ocupanții mașinii. Era de departe mult mai atent decât paznicul indiferent de la imobilul unde avea Alcide apartamentul. Am auzit un zumzăit electronic și poarta s-a deschis. Am mers pe o alee (puteam auzi pietrișul scârțâind sub roți) și apoi am întors în fața unui conac. Era luminat ca un tort de aniversare. În timp ce Eric mă scotea cu grijă din limuzină, am putut vedea că eram sub un portic cu multe decorațiuni. Chiar și garajul deschis avea coloane. Mă așteptam să o văd pe Vivian Leigh coborând pe scări.

Am avut din nou un moment de pierdere a cunoștinței, și iată-ne în hol. Durerea părea să dispară, în schimb mă simțeam amețită.

Fiind proprietarul imobilului, întoarcerea lui Russell constituia un mare eveniment, iar când ocupanții clădirii au simțit miros de sânge proaspăt, au fost de două ori mai grăbiți să se adune. M-am simțit ca și cum aș fi aterizat în mijlocul unui concurs pentru alegerea modelului de pe coperta unui roman de dragoste. Nu mai văzusem niciodată în viața mea atâția bărbați drăguți adunați la un loc. Dar îmi puteam da seama că nu erau pentru mine. Russell era un fel de variantă

gay și vampirică a lui Hugh Hefner[1], iar acesta era conacul *Playboy* cu accent pe partea masculină.

— Apă, apă, peste tot, dar nici o picătură bună de băut, am spus, iar Eric a râs în hohote.

De asta îmi plăcea, m-am gândit atunci, el știa să mă „citească".

— Bine, injecția își face efectul, spuse un bărbat cu părul alb, îmbrăcat într-o cămașă sport și pantaloni șifonați.

Era om și ar fi putut la fel de bine să aibă un stetoscop tatuat în jurul gâtului, că tot se observa că era doctor.

— Mai aveți nevoie de mine? întrebă acesta.

— De ce nu mai rămâi puțin? sugeră Russell. Sunt sigur că Josh îți va ține de urât.

Nu am mai apucat să văd cum arăta Josh, pentru că Eric tocmai mă căra pe scări în sus.

— Rhett și Scarlet, am spus.

— Nu pricep, îmi zise Eric.

— Nu ai văzut *Pe aripile vântului*?

Eram oripilată. Dar, la urma urmei, de ce ar trebui un viking vampir să vadă produsul principal al credințelor sudiste? Dar citise *Poemul bătrânului marinar*[2], cu care eu mă luptasem în liceu.

---

[1] Proprietarul revistei *Playboy*, celebru și pentru petrecerile date la conacul său.

[2] *The Rhyme of the Ancient Mariner* — poem semnat de poetul englez Samuel Taylor Coleridge.

— Trebuie să-l vezi pe video. De ce mă port atât de prostește? De ce nu sunt speriată?

— Doctorul ăsta uman ți-a dat o doză mare de medicamente, spuse Eric zâmbind, uitându-se în jos la mine. Acum te duc în dormitor, ca să poți fi vindecată.

— E aici, i-am spus lui Eric.

Ochii săi îmi transmiseră un mesaj de atenționare.

— Da, Russell este. Dar mi-e teamă că Alcide a ales să facă altceva, Sookie. A fugit în noapte după celălalt atacator. Ar fi trebuit să rămână cu tine.

— Atunci să mi-o tragă, am explodat eu.

— Ar vrea el, mai ales după ce te-a văzut dansând.

Nu mă simțeam suficient de bine ca să pot râde, dar mi-a trecut prin minte.

— Cred că nu a fost o idee prea grozavă să mi se dea atâtea calmante, i-am spus lui Eric.

Aveam prea multe secrete de păstrat.

— Sunt de acord cu tine, dar mă bucur că ai scăpat de durere.

Apoi, am intrat în dormitor, iar Eric m-a întins pe un pat cu baldachin. A profitat de ocazie ca să-mi șoptească la ureche:

— Ai grijă.

Am încercat să-mi întipăresc acest gând în creierul plin de medicamente. Puteam să trădez faptul că știam, dincolo de orice îndoială, că Bill se afla undeva aproape de mine.

Capitolul 10

AM OBSERVAT CĂ ERA CEVA LUME adunată în dormitor. Eric m-a așezat pe pat, care era atât de înalt, încât aveam nevoie de o scăriță să mă dau jos din el. Dar era potrivit pentru vindecare, l-am auzit pe Russell spunând și am început să mă întreb ce însemna „vindecarea". Ultima dată când am fost implicată într-o „vindecare" a vampirilor, tratamentul fusese, ca să spunem așa, nontradițional.

— Ce o să se întâmple acum? l-am întrebat pe Eric, care se afla pe latura stângă a patului, lângă partea pe care nu eram rănită.

Dar îmi răspunse un vampir care stătea în dreapta. Avea o față lungă, cabalină, iar genele și sprâncenele sale blonde erau aproape invizibile pe tenul său palid. Pieptul său gol era, de asemenea, lipsit de păr. Purta o pereche de pantaloni, care

bănuiesc că erau din vinilin. Cred că nici iarna aceștia nu lăsau pielea să respire. Nu mi-ar fi plăcut să dau jos chestiile astea de pe el. Ceea ce îl salva pe acest vampir era minunatul său păr drept, de culoarea mătăsii de porumb.

— Domnișoară Stackhouse, acesta este Ray Don, spuse Russell.

— Încântată.

Bunele maniere te vor face bine-venit oriunde, îmi spunea mereu bunica mea.

— Mă bucur de cunoștință, răspunse el corect.

Și el fusese educat cum trebuie, deși nu prea se putea spune când se întâmplase asta.

— Nu o să te întreb ce faci, pentru că văd că ai o gaură mare în tine.

— E oarecum ironic, nu-i așa, că țărușul a fost înfipt într-o ființă umană, am spus de dragul conversației.

Speram să-l văd din nou pe doctorul acela, căci trebuia să-l întreb cu ce mă tratase. Medicamentul ăla valora greutatea lui în aur.

Ray Don îmi aruncă o privire ciudată și am realizat că tocmai îl scosesem din zona sa de discuție confortabilă. Poate că ar fi trebuit să-i ofer lui Ray Don un calendar cu rubrica „Un cuvânt pe zi", așa cum îmi dădea mie Arlene de fiecare Crăciun.

— Îți voi spune eu ce urmează să se întâmple, Sookie, zise Eric. Știi că atunci când începem să ne hrănim, iar colții noștri ies, din ei se scurge o substanță anticoagulantă?

— Îhî.

— Iar când terminăm de mâncat, colţii elimină un coagulant şi puţin...

— Din chestia aia care vă ajută să vă vindecaţi atât de repede?

— Da, exact.

— Şi deci ce va face Ray Don?

— Ray Don, spun colegii lui de cuib, are o cantitate mai mare de astfel de substanţe în organism. Acesta este talentul său.

Ray Don îmi zâmbi. Era mândru de asta.

— Va începe procesul pe un voluntar, iar după ce s-a hrănit, va începe să-ţi cureţe rana şi să o vindece.

Ceea ce Eric a omis însă din poveste era că, la un moment dat, în timpul acestui proces, ţăruşul trebuia să fie scos, şi că nici un medicament din lume nu va putea face ca asta să nu doară ca naiba. Mi-am dat seama de adevăr într-unul din momentele mele de luciditate.

— Bine, am spus. Să-i dăm drumul.

Voluntarul s-a dovedit a fi un adolescent blond şi subţire, care nu era mai înalt decât mine şi probabil nu mai lat în umeri. Părea destul de dornic. Ray Don îl sărută apăsat înainte să-l muşte, chestie de care eu m-aş fi lipsit, căci nu sunt adepta gesturilor fizice de afecţiune făcute în public. (Când spun „apăsat", nu mă refer la un zgomot puternic, ci la un sărut intens, genul de ajunge până în fundul gâtului.) Când acesta se termină şi amândoi fură mulţumiţi, Blondul îşi înclină capul într-o parte, iar mult mai înaltul Ray Don îşi înfipse colţii în el. Se lipeau unul de celălalt şi gâfâiau, şi chiar şi pentru mine, care

eram amețită de medicamente, pantalonii din vinilin ai lui Ray Don nu mai lăsau loc și pentru imaginație.

Eric privea aparent fără nici o reacție. Una peste alta, vampirii par a fi extrem de toleranți cu orice preferință sexuală; cred că nu prea mai există multe tabuuri dacă ai trăit câteva sute de ani.

Când Ray Don se despărți de Blond și se întoarse cu fața către pat, gura îi era însângerată. Euforia mi s-a evaporat în momentul în care Eric se așeză brusc pe pat și mă ținu de umeri. Lucrul cel Rău urma să se întâmple.

— Uită-te la mine, îmi ceru. Uită-te la mine, Sookie.

Am simțit patul lăsându-se și am presupus că Ray Don îngenunchea alături și se apleca peste rana mea.

Am simțit un frison în carnea sfâșiată a pieptului meu, fior care s-a transmis până în măduva oaselor. Am simțit cum sângele mi se scurge din obraji și cum isteria începe să-mi clocotească parcă în gât, ca sângele care-mi ieșea din rană.

— Nu, Sookie! Uită-te la mine! spuse Eric rapid.

Am privit în jos și am văzut că Ray Don apucase țărușul.

Urma să-l...

Am țipat din nou și din nou până când am rămas fără energie. L-am privit pe Eric în ochi când am simțit gura lui Ray Don sugând rana. Eric mă ținea de mâini, iar eu îmi înfigeam unghiile în el ca și cum am fi făcut altceva. Nu

se va supăra, m-am gândit, în timp ce realizam că îi dăduse sângele.

Şi fireşte că nu s-a supărat.

— Dă-i drumul, m-a sfătuit, iar eu am slăbit strânsoarea. Nu, nu mie, a spus zâmbind. Mă poţi ţine cât vrei. Lasă durerea să se ducă, Sookie, las-o. Trebuie să o depăşeşti.

Era pentru prima dată când voinţa mea ceda în faţa cuiva. În timp ce-l priveam, totul a devenit parcă mai uşor, şi m-am retras din suferinţa şi nesiguranţa acestui loc ciudat.

Următorul lucru de care îmi amintesc este faptul că eram trează. Mă aflam în pat, fără fosta mea rochie minunată. Purtam încă lenjeria de dantelă bej, ceea ce era bine. Eric era în pat cu mine, ceea ce nu era bine. Chiar îşi făcuse un obicei din asta. Stătea pe o parte, cu un braţ întins peste mine, un picior aruncat peste ale mele. Părul îi era amestecat cu al meu, iar diferenţa era aproape invizibilă, într-atât de asemănătoare erau culorile. Am contemplat totul un moment, într-o stare ceţoasă, de plutire.

Eric era deconectat. Era în starea absolut imobilă în care vampirii intră atunci când nu au altceva de făcut. Le dă energie, reduce uzura unei lumi care trece neîncetat pe lângă ei, an după an, plină de război şi foamete şi invenţii pe care trebuie să înveţe să le stăpânească, schimbând moravuri şi convenţii şi stiluri pe care sunt obligaţi să le adopte ca să se poată integra. Am tras păturile în jos ca să-mi verific pieptul. Încă mă durea, dar durerea era semnificativ redusă.

Un cerc mare de țesut cicatrizat se întindea în jurul rănii. Era fierbinte și roșu și cumva lucios.

— E mult mai bine, l-am auzit atunci pe Eric, iar mie mi s-a tăiat respirația.

Nu am simțit când ieșise din starea de letargie. Eric purta boxeri de mătase. Ar fi fost un model perfect pentru Jockey[1].

— Mulțumesc, Eric.

Nu-mi păsa cât de tare îmi tremura vocea, dar obligația e obligație.

— Pentru ce?

Mâna lui îmi masa ușor abdomenul.

— Pentru că ai fost alături de mine în club. Pentru că ai venit cu mine. Pentru că nu m-ai lăsat singură cu toată lumea asta.

— Cât de recunoscătoare ești? șopti, cu gura deasupra gurii mele.

Ochii săi erau foarte vioi acum, iar privirea lui mă străpungea.

— Când spui lucruri de genul ăsta distrugi totul, am răspuns încercând să-mi păstrez vocea blândă. Nu ar trebui să-ți dorești să fac sex cu tine doar pentru că-ți sunt datoare.

— Nu-mi pasă din ce motive faci sex cu mine, atâta vreme cât o faci, spuse la fel de blând.

Deja gura lui era peste a mea. Oricât am încercat să nu mă implic, nu am avut prea mare succes. Și asta dintr-un motiv foarte simplu: Eric are sute de ani de practică în ceea ce privește sărutatul și i-a folosit din plin. Mi-am pus mâinile

---

[1] Marcă americană de lenjerie și alte produse pentru bărbați.

pe umerii lui şi, mi-e ruşine să recunosc, l-am sărutat şi eu. Oricât de suferind şi obosit era trupul meu, îmi doream ce îmi doream, iar mintea şi voinţa mea rămăseseră mult în urmă. Eric părea să aibă şase mâini şi acestea erau peste tot, încurajându-mi corpul să obţină ce-i place. Un deget s-a strecurat sub elasticul chiloţilor mei (minusculi) şi a alunecat în interiorul meu.

Am gemut şi nu era un sunet de respingere. Degetul a început să se mişte într-un ritm plăcut. Gura lui Eric părea să-mi sugă limba pentru a o înghiţi. Mâinile mele se bucurau de pielea catifelată şi de muşchii ce se mişcau sub ea.

Atunci fereastra se deschise brusc şi Bubba se târî înăuntru.

— Domnişoară Sookie! Domnule Eric! V-am găsit!

Bubba era foarte mândru.

— Bravo ţie, Bubba, spuse Eric punând capăt sărutului.

I-am dat uşor mâna la o parte lui Eric. Mi-a permis să o fac. Nu sunt nici pe departe la fel de puternică, nici măcar cât cel mai slab vampir.

— Bubba, ai fost aici tot timpul? Aici, în Jackson? l-am întrebat de îndată ce mi-am mai revenit din şoc.

Era bine că Bubba intrase, deşi Eric nu era de aceeaşi părere.

— Domnul Eric mi-a zis să rămân cu tine, spuse Bubba simplu.

Se instală într-un fotoliu tapiţat cu bun-gust, cu material înflorat. O buclă de păr negru îi

cădea peste frunte, iar pe fiecare deget purta câte un inel de aur.

— Ai fost rănită grav la club, *Miss* Sookie?

— Sunt mult mai bine acum, am spus.

— Îmi pare rău că nu am putut să-mi fac treaba, dar creatura aia mică de păzea ușa nu a vrut să mă lase să intru. Nu părea să știe cine sunt, dacă poți să crezi.

Din moment ce Bubba însuși își aducea cu greu aminte și îl apucau pandaliile când o făcea, poate că nu era atât de surprinzător că goblinul nu era la curent cu muzica de succes din America.

— Dar l-am văzut pe domnul Eric cărându-te afară, așa că v-am urmărit.

— Mulțumesc, Bubba. A fost cu adevărat inteligent din partea ta.

Zâmbi, într-un fel neglijent și vag.

— Domnișoară Sookie, ce făceai în pat cu domnul Eric, dacă Bill este iubitul tău?

— O întrebare cu adevărat bună, Bubba, am răspuns.

Am încercat să mă ridic, dar nu am putut. Am scos un geamăt de durere, iar Eric a înjurat într-o limbă străină.

— O să-i dau sânge, Bubba, îi explică Eric. Dă-mi voie să-ți spun ce trebuie să faci tu.

— Sigur că da, spuse Bubba cu plăcere.

— Din moment ce ai trecut peste zid și ai intrat în casă fără să fii prins, am nevoie să percheziționezi proprietatea. Credem că Bill este pe undeva pe aici. Îl țin prizonier. Nu încerca să-l eliberezi. Ăsta e un ordin. Când îl găsești, te

întorci aici şi ne spui. Dacă te văd, nu fugi. Doar să nu spui nimic. Absolut nimic. Nici despre mine, nici despre Sookie, nici despre Bill. Nimic altceva în afară de cuvintele: „Salut, numele meu este Bubba."

— Salut, numele meu e Bubba.

— Exact.

— Salut, numele meu e Bubba.

— Da, aşa e bine. Acum strecoară-te şi fii tăcut şi invizibil.

Bubba ne zâmbi.

— Da, domnule Eric. Dar, după asta, trebuie să găsesc ceva de mâncare. Mi-e cam foame.

— Bine, Bubba. Acum du-te şi caută.

Bubba se căţără din nou afară pe fereastră, care era la etajul al doilea. Mă întrebam cum va ajunge pe pământ, dar dacă intrase pe fereastră eram sigură că se putea descurca.

— Sookie, spuse Eric în urechea mea. Am putea avea o ceartă lungă pe tema dacă să primeşti sânge de la mine şi ştiu tot ce vei spune. Dar realitatea este că se apropie zorile. Nu ştiu dacă ţi se va permite sau nu să stai aici în timpul zilei. Eu va trebui să-mi găsesc un adăpost, aici sau în altă parte. Vreau să fii puternică şi capabilă să te aperi. Sau cel puţin în stare să te mişti rapid.

— Ştiu că Bill e aici, am spus după ce m-am gândit un moment. Şi indiferent ce făceam acum câteva clipe — mulţumesc lui Dumnezeu pentru sosirea lui Bubba — trebuie să-l găsesc pe Bill. Cel mai bun moment să-l scot de aici ar fi în timp ce voi, vampirii, dormiţi. Se poate mişca vreun pic în timpul zilei?

— Dacă știe că e în mare pericol, ar putea fi capabil să se țină pe picioare, spuse Eric încet și gânditor. Acum sunt cu atât mai sigur că este necesar să iei sânge de la mine, căci ai nevoie de putere. Va trebui să fie bine acoperit. Va trebui să iei pătura de pe patul acesta, este groasă. Cum îl vei scoate de aici?

— Aici intri tu în joc, am spus. După ce facem chestia asta cu sângele, trebuie să-mi faci rost de o mașină — o mașină cu un portbagaj mare, cum ar fi un Lincoln sau un Caddy. Și trebuie să-mi aduci și cheile. Și va trebui să dormi în altă parte. Nu vei dori să fii aici când se vor trezi și vor descoperi că le-a dispărut prizonierul.

Mâna lui Eric se odihnea liniștită pe abdomenul meu și încă eram înfășurați amândoi în cuverturi. Dar situația era cu totul alta acum.

— Sookie, unde îl vei duce?

— Într-un loc sub pământ, am spus nesigură. Poate în garajul subteran din clădirea unde stă Alcide! E mai bine decât afară.

Eric se ridică în șezut și se sprijini de tăblia patului. Boxerii săi de mătase aveau o culoare albastru-intens. Și-a depărtat picioarele și am putut vedea pe crac în sus. Oh, Doamne! A trebuit să închid ochii. Râdea.

— Stai cu spatele sprijinit de pieptul meu, Sookie. Așa va fi mai confortabil.

Cu grijă, m-a sprijinit de el, cu spatele de pieptul lui și și-a înfășurat mâinile în jurul meu. Era ca și cum m-aș fi sprijinit de o pernă solidă, răcoroasă. Mâna dreaptă i-a dispărut și am auzit

un crănţănit slab. Apoi încheietura lui mi-a apărut în faţă, cu sângele curgând din două răni.

— Asta te va vindeca de tot, spuse Eric.

Am ezitat, apoi am râs de comportarea mea prostească. Ştiam că Eric era capabil să-mi cunoască secretele cu atât mai mult cu cât luam o cantitate mai mare de sânge de la el. Mai ştiam şi că asta îi dădea o anume putere asupra mea. Dar astfel, deveneam mai puternică pentru mai mult timp şi, ţinând cont de cât de bătrân era Eric, urma să fiu chiar foarte puternică. Mă voi vindeca şi mă voi simţi minunat. Voi fi mai atrăgătoare. Acesta era şi motivul pentru care vampirii erau vânaţi de secătuitori, oameni care lucrau în echipe ca să captureze vampirii, să-i lege cu lanţuri de argint şi să le scurgă sângele în flacoane, care apoi erau vândute pentru diverse sume pe piaţa neagră. Cu un an în urmă, un flacon se vindea cu vreo două sute de dolari; Dumnezeu ştie cât ar fi valorat sângele lui Eric, din moment ce era atât de bătrân. Să demonstreze provenienţa sângelui ar fi reprezentat categoric o problemă pentru secătuitori. Scurgerea de sânge era o ocupaţie extrem de riscantă şi, în acelaşi timp, absolut ilegală.

Eric îmi făcea un dar grozav.

Zic mersi că nu am fost niciodată o sclifosită. Am pus gura pe micile răni şi am supt.

Eric gemu şi mi-am dat seama repede că-i făcea plăcere să fim atât de apropiaţi. A început să se mişte puţin, iar eu nu prea mă puteam opune. Braţul său stâng mă ţinea cu fermitate lipită de el, iar braţul său drept, în fond şi la urma

urmei, mă hrănea. Era încă destul de greu să nu mi se întoarcă stomacul pe dos de la acest procedeu. Dar Eric se simțea, categoric, de minune, și fiindcă mă simțeam tot mai bine cu fiecare înghițitură, era destul de dificil să mă cert cu mine însămi și să-mi spun că făceam ceva rău. Drept urmare, am încercat să nu mă gândesc la asta și să nu mă mișc. Mi-am amintit de momentul când luasem sânge de la Bill pentru că aveam nevoie de mai multă putere și mi-am amintit reacția lui Bill de atunci.

Eric se lipi și mai tare de mine, brusc scoase un oftat prelung și apoi se relaxă complet. Mi-am simțit spatele transpirat și am mai luat o ultimă înghițitură serioasă. Eric gemu acum, un sunet adânc și gutural, iar gura îi alunecă în jos spre gâtul meu.

— Nu mă mușca, am spus.

Mă agățam cu dificultate de rămășițele sănătății mele mintale. Mi-am spus că mă excitase doar amintirea lui Bill, reacția sa când îl mușcasem. Eric doar s-a întâmplat să fie aici. Nu puteam face sex cu un vampir, mai ales cu Eric, doar pentru că îl găseam atrăgător — nu când ar fi avut consecințe atât de groaznice. Eram mult prea epuizată pentru a-mi enumera aceste consecințe. Eram adultă, mi-am spus cu fermitate; adulții adevărați nu fac sex doar pentru că persoana cealaltă este îndemânatică și drăguță.

Colții lui Eric mi-au zgâriat umărul.

Am țâșnit din pat ca o rachetă. Încercând să localizez o baie, am deschis brusc ușa și m-am trezit în față cu vampirul cel scund și brunet, cel

cu păr ondulat, care stătea afară, cu braţul drept plin cu haine, cu cel stâng ridicat să bată la uşă.

— Ei, ia te uită, spuse zâmbind.

Şi chiar se uita.

— Ai treabă cu mine?

M-am sprijinit de tocul uşii, încercând din răsputeri să par bolnavă şi fragilă.

— Da, după ce noi ţi-am dat jos rochia, Russell şi-a imaginat că vei avea nevoie de nişte haine. S-a întâmplat să le am pe astea în dulapul meu, şi din moment ce avem aceeaşi înălţime...

— Oh, am spus cu voce pierdută.

Nu făcusem niciodată schimb de haine cu un tip.

— Mulţumesc mult. Eşti foarte drăguţ.

Şi chiar era. Îmi adusese câteva tricouri (albastru-deschis), ciorapi, un halat de baie din mătase şi chiar nişte chiloţi curaţi. Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.

— Pari să fii mai bine, spuse bărbatul cel mărunţel.

Privirile sale erau admirative, dar nu foarte. Poate că-mi supraevaluasem farmecul.

— Sunt foarte slăbită, am spus încet. M-am ridicat ca să mă duc la baie.

Ochii căprui ai Creţului străluciră şi puteam să-mi dau seama că se uita la Eric peste umărul meu. Această privelişte era, cu siguranţă, mai pe gustul său, iar zâmbetul său deveni cu adevărat o invitaţie.

— Leif, vrei să împarţi cu mine coşciugul astăzi? întrebă, bătând din gene.

Nu am îndrăznit să mă întorc să-l privesc pe Eric. Simțeam pe spate o pată încă udă. Brusc, am fost dezgustată de mine însămi. Avusesem anumite gânduri referitoare la Alcide și mai mult decât atât privitoare la Eric. Nu eram deloc încântată de calitățile mele morale. Nu reprezenta o scuză faptul că știam că Bill îmi fusese necredincios, sau cel puțin nu era o scuză prea solidă. Probabil nu constituia o scuză nici că alături de Bill mă obișnuisem cu sex regulat și absolut grozav. Sau nu prea era o scuză.

Venise timpul să-mi revizuiesc atitudinea morală și să am grijă cum mă port. Doar gândindu-mă la asta și m-am simțit mai bine.

— Trebuie să fac un comision pentru Sookie, îi spunea Eric vampirului cu păr ondulat. Nu sunt sigur că mă întorc până în zori, dar, dacă o voi face, poți fi convins că te voi căuta.

Eric flirta și el. În timp ce în jurul meu se desfășura acest schimb de replici, am pus pe mine halatul de mătase, care era o simfonie de negru, roz și alb, tot numai flori. Cu adevărat grozav. Crețul îmi aruncă o privire și păru mult mai interesat decât atunci când eram doar în lenjerie.

— Mmm, spuse scurt.

— Din nou mulțumesc, am spus. Îmi poți arăta unde este cea mai apropiată baie?

Îmi indică o ușă întredeschisă pe la jumătatea holului.

— Scuzați-mă, am spus adresându-mă amândurora, și mi-am amintit să merg de-a lungul holului încet și cu grijă, ca și cum m-ar fi durut încă.

Dincolo de uşa de la baie, cu vreo două uşi mai încolo, am putut vedea capul scărilor. Bine, acum ştiam unde era ieşirea. Asta chiar era o alinare.

Baia era doar una obişnuită şi veche. Era plină de lucrurile care sunt de obicei îngrămădite într-o baie: uscătoare de păr, ondulatoare, deodorant, şampon, gel de păr. Ceva produse de machiaj. Perii şi piepteni şi aparate de ras.

Deşi raftul era curat şi ordonat, se părea că mai multe persoane foloseau această baie. Puteam pune pariu că baia lui Russell Edgington nu arăta deloc ca asta. Am găsit câteva ace de păr şi mi-am prins pletele în creştetul capului, iar apoi am făcut cel mai rapid duş înregistrat vreodată. Din moment ce tocmai îmi spălasem părul de dimineaţă — care acum părea la ani-lumină distanţă — şi, pe lângă asta, mai dura şi o veşnicie să se usuce, am fost fericită să sar peste asta. Mi-am frecat doar zdravăn pielea cu săpunul parfumat din savonieră. În dulap erau prosoape curate, ceea ce însemna o mare uşurare.

Revenisem în dormitor după cincisprezece minute. Creţul plecase. Eric era îmbrăcat, iar Bubba se întorsese.

Eric nu spuse un cuvânt despre incidentul jenant care avusese loc între noi. Se uită apreciativ la halat, dar nu comentă nimic.

— Bubba a cercetat zona, Sookie, spuse Eric, cu siguranţă citându-l pe acesta.

Bubba zâmbea cum făcea de obicei, uşor într-o parte. Era mulţumit de sine.

— Domnișoară Sookie, l-am găsit pe Bill, spuse triumfător. Nu-i într-o formă prea grozavă, da' trăiește.

M-am prăbușit într-un fotoliu fără să-mi dau seama. Din fericire, acesta era chiar lângă mine. Spatele îmi era tot rigid, dar, dintr-odată, stăteam jos și nu în picioare. Era încă o senzație stranie într-o noapte plină de astfel de trăiri.

Când am fost în stare să mă gândesc și la altceva, am observat vag că expresia lui Eric era un amestec uimitor de: plăcere, regret, furie, satisfacție. Bubba părea doar fericit.

— Unde e?

Vocea mea se schimbase.

— E o clădire mare în spatele ăsteia, ca un garaj pentru patru mașini, dar are apartamente deasupra și o cameră în lateral.

Lui Russell îi plăcea să-și păstreze ajutoarele la îndemână.

— Mai sunt alte clădiri pe-acolo? O pot găsi ușor?

— Acolo este o piscină, domnișoară Sookie, și lângă ea o clădire mică, pentru ca oamenii să se poată schimba în costum de baie. Și este și o magazie de scule, cred că asta e, dar separat de garaj.

Eric întrebă:

— În ce parte a garajului este ținut?

Bubba spuse:

— Camera din dreapta. Mă gândesc că poate garajul a fost înainte un grajd, iar camera era locul unde țineau șeile și alte lucruri. Nu e prea mare.

— Câți sunt înăuntru cu el?

Eric punea nişte întrebări bune. Eu nu puteam să trec peste afirmaţia lui Bubba că Bill trăia şi că eram foarte aproape de el.

— Acum sunt trei, domnule Eric, doi bărbaţi şi o femeie. Toţi trei sunt vampiri. Ea are un cuţit.

Am ezitat în gând.

— Cuţit, am spus.

— Da, don'şoară, l-a tăiat destul de rău.

Nu era momentul potrivit să ezit. Mai devreme mă mândrisem că nu eram sclifosită. Era momentul să demonstrez că spusesem adevărul.

— Se pare că a rezistat până acum, am spus.

— Sigur a făcut-o, a fost Eric de acord. Sookie, mă duc să-ţi fac rost de o maşină. Voi încerca să o parchez acolo, lângă grajduri.

— Crezi că te vor mai lăsa să intri?

— Dacă îl iau pe Bernard cu mine.

— Bernard?

— Măruntelul.

Eric îmi zâmbi, şi zâmbetul său era puţin într-o parte.

— Adică... Oh, dacă-l iei pe Creţ cu tine, te vor lăsa din nou să intri, pentru că el locuieşte aici?

— Da. Dar s-ar putea să fie necesar să rămân acolo. Cu el.

— N-ai putea să scapi de asta?

— Poate că da, poate că nu. Nu vreau să fiu găsit aici când vor descoperi că Bill a dispărut, şi tu odată cu el.

— Domnişoară Sookie, ziua au pus de pază vârcolaci.

Amândoi l-am privit pe Bubba, în același timp.

— Vârcolacii care au fost pe urma ta? Ei îl vor păzi pe Bill când vampirii dorm.

— Dar în seara asta e lună plină, am spus. Vor fi epuizați când le va veni rândul să stea de pază. Asta dacă vor apărea.

Eric mă privi ușor surprins.

— Ai dreptate, Sookie. Asta e cea mai bună ocazie pe care o vom avea.

Am mai discutat ceva vreme pe această temă; poate era cazul să mă prefac foarte slăbită și să rămân în casă, așteptând un aliat uman de-al lui Eric să vină de la Shreveport. Eric spuse că va suna după cineva de pe telefonul său mobil în secunda în care va ieși din zonă.

Eric sugeră:

— Poate că Alcide ți-ar putea da o mână de ajutor mâine-dimineață.

Trebuia să recunosc, eram tentată de ideea de a-l suna din nou. Alcide era mare, dur și competent, iar ceva tainic și delicat din interiorul meu sugera că, fără îndoială, Alcide ar fi fost în stare să rezolve totul mai bine decât aș fi făcut-o eu. Dar conștiința mea avu o tresărire profundă. Alcide, am susținut eu, nu mai putea fi implicat mai departe. Își făcuse treaba. Trebuia să facă afaceri cu oamenii ăștia și l-ar fi ruinat dacă Russell și-ar fi dat seama de rolul jucat în evadarea lui Bill Compton.

Nu mai puteam pierde vremea discutând, deoarece mai erau doar două ore până la răsărit. Cu multe detalii încă nepuse la punct, Eric plecă

să-l găsească pe Creț — Bernard — și să-i ceară timid să-l însoțească în încercarea de a închiria o mașină, pe care bănuiesc că intenționa să o închirieze, pentru mine fiind un mister ce birou de închirieri auto mai era deschis la ora asta, dar Eric nu părea să anticipeze vreo problemă. Am încercat să-mi alung îndoielile din minte. Bubba acceptă să treacă din nou peste zidul proprietății lui Russell, așa cum intrase și să găsească un loc unde să se îngroape peste zi. Viața lui Bubba fusese salvată doar de faptul că în seara asta era lună plină, spuse Eric, iar eu eram gata să-l cred. Vampirul care păzea poarta o fi fost el bun, dar nu putea fi prezent peste tot.

Treaba mea era să mă prefac slăbită, până la ziuă, când toți vampirii se vor retrage și atunci să-l scot pe Bill cumva din grajd și să-l bag în portbagajul mașinii pe care mi-o va aduce Eric. Nu aveau nici un motiv să nu mă lase să plec.

— Ăsta e cel mai prost plan pe care l-am auzit vreodată, spuse Eric.

— Ai dreptate, dar e singurul pe care-l avem.

— Te vei descurca de minune, domnișoară Sookie, îmi spuse Bubba încurajator.

De asta aveam nevoie, de o atitudine pozitivă.

— Mulțumesc, Bubba, am spus, încercând ca în vocea mea să se reflecte recunoștința pe care o simțeam.

Eram plină de energie de la sângele lui Eric. Mă simțeam ca și cum ochii îmi aruncau fulgere, iar părul meu plutea în jurul capului ca într-un halou electric.

— Nu te lăsa dusă de val, mă sfătui Eric.

Îmi aminti că asta era o problemă obișnuită a persoanelor care înghițeau sânge de vampir de pe piața neagră. Încercau lucruri nebunești deoarece se simțeau atât de puternici, de invincibili, iar uneori nu fuseseră în stare să facă față încercării — ca tipul care încercase să se bată cu o bandă întreagă, sau ca femeia care încercase să oprească un tren care venea din direcția opusă. Am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să-mi întipăresc în minte recomandarea sa. Ce-mi doream era să mă strecor pe fereastră și să văd dacă mă puteam cățăra pe zid până la acoperiș. Uau, sângele lui Eric era *senzațional*! Acesta era un cuvânt pe care nu-l mai folosisem până acum, dar era foarte potrivit. Nu-mi dădusem seama ce diferență era între a bea sânge de la Bill și a bea de la Eric.

S-a auzit o bătaie în ușă și toți ne-am uitat într-acolo, ca și cum am fi putut vedea prin ea.

Într-un timp incredibil de scurt, Bubba ieși pe fereastră, Eric se așeză pe scaunul de lângă pat, iar eu stăteam în pat încercând să par slăbită și neajutorată.

— Intră, spuse Eric cu glas aproape șoptit, așa cum se potrivea cuiva care stătea alături de cineva care se recupera de pe urma unei răni teribile.

Era Crețul, adică Bernard. Bernard purta blugi și un pulover roșu-închis, și arăta delicios. Am închis ochii și mi-am ținut o lecție de morală. Infuzia de sânge mă făcuse foarte plină de viață.

— Cum îi mai e? întrebă Bernard, abia auzit. I-a mai revenit culoarea.

— Tot are dureri, dar se vindecă, mulţumită generozităţii regelui vostru.

— A fost fericit să o facă, spuse politicos Bernard. Dar va fi, ăăă... încântat dacă ea va putea să plece singură mâine. Este sigur că prietenul ei se va fi întors la apartament după ce s-a bucurat de luna plină din seara asta. Sper că asta nu pare prea nepoliticos.

— Nu, îi pot înţelege preocuparea, spuse Eric, întorcându-i politeţea.

Aparent, Russell se temea că voi rămâne mai multe zile, profitând de pe urma actului meu eroic. Russell, neobişnuit să aibă musafiri umani de sex feminin, voia să mă întorc la Alcide, când era sigur că acesta îmi putea purta de grijă. Russell nu se simţea confortabil să ştie că o femeie necunoscută se învârteşte pe proprietatea sa în timpul zilei, când el şi întreaga sa suită vor dormi adânc.

Russell avea dreptate să fie îngrijorat.

— Atunci, mă duc să-i aduc o maşină; o s-o parchez în spatele casei, iar ea va putea pleca singură mâine. Dacă aranjezi să iasă în siguranţă pe poartă — bănuiesc că e păzită în timpul zilei? — înseamnă că mi-am îndeplinit obligaţia faţă de prietenul meu Alcide.

— E o propunere rezonabilă, spuse Bernard, oferindu-mi şi mie o fracţiune din zâmbetul pe care i-l adresase lui Eric.

Nu i-am răspuns la fel. Am închis ochii, părând extenuată.

— O să las vorbă la poartă când ieșim. E bine dacă mergem cu mașina mea? E o rablă cam veche, dar ne va duce... unde vrei să mergi?

— Îți spun când vom fi pe drum. E aproape de casa unui prieten de-al meu. El știe un bărbat care îmi va închiria o mașină pentru o zi sau două.

Bun, găsise o modalitate să obțină o mașină, fără să lase dovezi. Grozav.

Am simțit mișcare în stânga mea. Eric se aplecă peste mine. Știam că e Eric, pentru că sângele din mine mă informă că așa era. Era cu adevărat înspăimântător, și ăsta era motivul pentru care Bill mă avertizase să nu iau sânge de la nici un alt vampir în afară de el. Prea târziu. Eram între ciocan și nicovală.

Mă sărută pe obraz, cast, în stilul prietenului iubitului.

— Sookie, spuse foarte încet. Mă poți auzi?

Am dat ușor din cap.

— Bine. Ascultă, am să-ți fac rost de o mașină. Am să las cheile aici lângă pat când mă întorc. Dimineață trebuie să pleci cu mașina și să te întorci la Alcide. Ai înțeles?

Am dat din nou din cap.

— Pa, am spus încercând să am o voce pe jumătate adormită. Mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse, iar eu am simțit duritatea din vocea sa.

Cu un efort, mi-am păstrat expresia feței neschimbată.

Greu de crezut, dar chiar mi s-a făcut somn după ce au plecat. Evident, Bubba fusese ascultător

şi părăsise reşedinţa sărind peste gard, pentru a găsi adăpost în timpul zilei. Conacul deveni tot mai liniştit pe măsură ce noaptea se apropia de sfârşit. Bănuiam că vârcolacii erau liberi, probabil urlând pentru ultima oară în acea noapte pe undeva. În timp ce adormeam, m-am întrebat cum se descurcaseră ceilalţi teriantropi. Ce făcuseră cu hainele? Drama din seara asta de la Clubul Morţilor fusese un accident; eram sigură că, în mod normal, aveau un ritual. M-am întrebat unde era Alcide. Poate că îl prinsese pe nemernicul de Newlin.

M-am trezit când am auzit clinchetul cheilor.

— M-am întors, spuse Eric.

Vorbea foarte încet şi a trebuit să deschid ochii ca să fiu sigură că era cu adevărat acolo.

— E un Lincoln alb. Am parcat lângă garaj; din păcate, nu era loc înăuntru. Nu mă vor lăsa să mă apropii mai mult, după cum a spus Bubba. Mă auzi?

Am încuviinţat din cap.

— Noroc, spuse Eric ezitând. Dacă reuşesc să scap, ne întâlnim în garajul subteran la prima oră după lăsarea întunericului, în seara asta. Dacă nu eşti acolo, mă întorc la Shreveport.

Am deschis ochii. Camera încă era cufundată în întuneric; am putut vedea pielea lui Eric strălucind. La fel şi a mea. Asta chiar m-a băgat în sperieţi. Abia scăpasem de strălucirea asta după ce luasem sânge de la Bill (fusese o urgenţă), când apăruse o altă criză, iar acum străluceam ca un reflector de discotecă. Am constatat că viaţa în preajma vampirilor era o urgenţă continuă.

— Vorbim mai târziu, spuse Eric profetic.

— Mulțumesc pentru mașină, i-am zis.

Eric privi în jos la mine. Părea să aibă o vânătaie pe gât. Am deschis gura, apoi am închis-o din nou. Mai bine să nu comentez.

— Nu-mi place să fiu sentimental, spuse Eric rece și plecă.

Era o replică dură pentru o concluzie.

Capitolul 11

SE IVISE O LINIE DE LUMINĂ la orizont când m-am strecurat afară din conacul regelui din Mississippi. Era puțin mai cald în dimineața asta, iar cerul nu era întunecat doar din cauza nopții, ci și a ploii. La subraț țineam un pachețel cu lucrurile mele. Cumva, geanta mea și șalul negru de catifea ajunseseră de la club la conac, iar eu mi-am împachetat pantofii în șal. În poșetă era cheia de la apartamentul lui Alcide, cea pe care mi-o împrumutase, așa că m-am simțit liniștită știind că puteam găsi adăpost acolo, în caz de nevoie. Sub celălalt braț aveam pătura de pe pat, împachetată frumos. Făcusem și patul, așa că dispariția ei nu va fi vizibilă o bucată de vreme.

Ceea ce Bernard nu-mi împrumutase era o jachetă. Când m-am strecurat afară, am înșfăcat o jachetă matlasată, albastru-închis, care era agățată

pe balustrada scării. M-am simțit foarte vinovată. Nu mai furasem nimic până acum. Dar iată că luasem și pătura, și jacheta. Conștiința mea protesta vehement.

Luând în considerare ce era posibil să trebuiască să fac pentru a pleca de pe proprietate, furtul unei jachete și al unei pături părea un lucru nesemnificativ. I-am spus conștiinței mele să tacă.

În timp ce mă strecuram prin bucătăria ca o peșteră și deschideam ușa din spate, picioarele îmi alunecau în papucii cu elastic pe care Bernard îi inclusese în mormanul de haine pe care mi-l adusese în dormitor. Oricum, era mult mai bine în șosete și papuci, în loc să mă clatin pe tocuri.

Nu văzusem pe nimeni până acum. Se părea că alesesem momentul potrivit. Aproape toți vampirii erau în siguranță în coșciugele lor, sau în pat, sau în pământ, sau unde naiba stăteau ei în timpul zilei. Aproape nici un teriantrop, indiferent de animalul în care se transforma, nu se întorsese încă de la orgia de noaptea trecută sau, poate, unii dormeau deja. Dar tremuram de tensiune pentru că, în orice clipă, norocul ăsta se putea sfârși.

În spatele conacului, exista într-adevăr o piscină mică, acoperită pentru iarnă cu o copertină uriașă, neagră. Avea marginile fixate cu greutăți care se întindeau mult dincolo de conturul real al piscinei. Micuța cabină care deservea piscina era în întuneric. Am mers în liniște de-a lungul unei poteci pavate cu bucăți inegale de piatră cioplită și, după ce am trecut de o deschizătură într-un

gard viu des, m-am trezit într-o zonă pavată. Datorită vederii mele îmbunătăţite, mi-am putut da seama imediat că tocmai descoperisem curtea din faţa fostelor grajduri. Era vorba de o clădire mare, cu porţi duble albe la capete, iar etajul al doilea (unde Bubba descoperise apartamente) avea ferestre cu ochiuri mici de geam. Deşi era cel mai extravagant garaj pe care-l văzusem vreodată, locurile pentru maşini nu aveau uşi, ci arcade deschise. Am putut număra patru automobile parcate în interior, de la limuzină, la un Jeep. Iar acolo, la dreapta, în loc de cea de-a cincea arcadă, era un zid, şi în el, o uşă.

Bill, m-am gândit, *Bill*. Inima îmi bătea cu putere acum. Cu un copleşitor sentiment de uşurare, am descoperit Lincolnul parcat în apropierea uşii. Am învârtit cheia în broasca uşii de pe partea şoferului şi s-a auzit un clic. Când am deschis portiera, lampa din tavan s-a aprins, dar nu i-am dat atenţie. Am pus micul pachet cu lucrurile mele pe scaunul pasagerului şi am apropiat uşa de pe partea şoferului, până aproape că am închis-o. Am găsit un mic întrerupător şi am stins lumina din plafonieră. Am stat un minut şi m-am uitat la tabloul de bord; totuşi eram atât de agitată şi de îngrozită, încât îmi era greu să mă concentrez. Apoi, m-am dus în spatele maşinii şi am descuiat portbagajul. Era pur şi simplu uriaş — dar nu tot atât de curat ca interiorul. Bănuiam că Eric adunase toate lucrurile mai mari şi le aruncase la gunoi, lăsând pe jos ţigări, hârtii, pungi de plastic şi urme albe de pudră. Oricum, era în regulă. Asta nu putea fi prea important.

Eric lăsase și două sticle de sânge, iar eu le-am mutat într-o parte. Portbagajul era murdar, da, dar nu era nimic în el care i-ar fi putut cauza lui Bill vreun disconfort.

Am inspirat adânc și am strâns la piept pătura. Împachetat în faldurile acesteia se afla țărușul care mă rănise atât de rău. Era singura armă pe care o aveam și, în ciuda faptului că arăta oribil (încă era pătată cu sângele meu și prezenta urme de țesut), o recuperasem din coș și o luasem cu mine. În fond, știam sigur că putea provoca pagube.

Cerul era cu o nuanță mai deschis, dar, când am simțit picături de ploaie pe față, am fost sigură că întunericul va mai ține puțin. M-am strecurat spre garaj. Faptul că mă furișam cu siguranță putea stârni bănuieli, dar, pur și simplu, nu m-am putut hotărî să mă îndrept direct spre ușă. Pietrișul făcea să fie imposibil să mă mișc în liniște, dar tot am încercat să calc ușor.

Mi-am lipit urechea de ușă, ascultând cu toată abilitatea mea sporită. Nu auzeam nimic. Cel puțin știam că nu e nici o ființă umană înăuntru. Am răsucit mânerul încet, l-am ținut până a revenit în poziția inițială, după care am împins ușa și am intrat.

Podeaua era din lemn și acoperită de pete. Mirosea îngrozitor. Am știut imediat că Russell mai folosise și înainte această cameră pentru tortură. Bill se afla în centrul încăperii, legat cu lanțuri de argint de un scaun cu spătar drept.

După emoțiile confuze și mediul nefamiliar din ultimele câteva zile, m-am simțit ca și cum lumea s-ar fi limpezit.

Totul era clar. Iată-l pe Bill. Îl voi salva.

Şi după ce l-am privit bine în lumina becului gol atârnând din tavan, am ştiut că aş face *orice* ca să-l salvez.

Niciodată nu-mi imaginasem ceva atât de rău.

Existau urme de arsură sub lanţurile de argint în care fusese complet înfăşurat. Ştiam că argintul îi provoacă unui vampir o agonie continuă, iar Bill al meu suferea acum din cauza asta. Mai fusese ars şi cu alte chestii, şi tăiat, tăiat violent, având răni nevindecabile. Fusese lăsat să sufere de foame şi nu i se permisese să doarmă. Acum se prăbuşise în faţă şi ştiam că se odihnea cât putea, câtă vreme călăii săi erau plecaţi. Părul negru îi era pătat de sânge.

Erau două uşi care duceau afară din camera fără ferestre. Una, la dreapta mea, ducea spre un dormitor jalnic. Puteam vedea câteva paturi prin uşa întredeschisă. Era un bărbat căzut pe unul dintre ele, pur şi simplu prăbuşit peste cuvertură, complet îmbrăcat. Unul dintre vârcolaci, care se întorsese după petrecerea sa lunară. Sforăia şi avea urme negre la colţurile gurii, la care nu voiam să mă uit mai îndeaproape. Nu puteam vedea restul camerei, aşa că nu ştiam sigur dacă nu cumva mai erau şi alţii; ar fi fost inteligent din partea mea să presupun că mai erau.

Uşa din spatele camerei ducea mai departe, în garaj, poate către scările care urcau la apartamente. Nu puteam pierde vremea făcând cercetări. Aveam sentimentul unei urgenţe, care mă zorea să-l scot pe Bill de-acolo cât de repede puteam. Tremuram de nevoia de a mă grăbi.

Până acum avusesem un noroc chior. Nu puteam să pun bază că va dura.

Am făcut doi pași spre Bill.

Am știut când m-a mirosit, dându-și seama că sunt eu.

A ridicat capul, iar ochii i s-au aprins. Un sentiment copleșitor de speranță i s-a putut citi pe fața murdară. Am ridicat un deget; am pășit spre ușa deschisă a dormitorului și încet-încet am apropiat-o, până aproape că am închis-o. Apoi am alunecat în spatele lui, uitându-mă în jos la lanțuri. Două mici lacăte, ca cele care încuie dulapurile metalice la școală, legau lanțurile împreună.

— Cheie? am răsuflat în urechea lui Bill.

Îi mai rămăsese un deget întreg și pe acela l-a folosit ca să-mi arate spre ușa pe care intrasem. Două chei atârnau de un cui lângă ușă, destul de sus față de podea și tot timpul în raza vizuală a lui Bill. Sigur că se gândiseră la asta. Am pus pătura și țărușul jos, lângă picioarele lui Bill. M-am furișat pe podeaua pătată și m-am întins cât am putut. Nu am reușit să ajung la chei. Un vampir care putea zbura ar fi fost capabil să pună mâna pe ele. Mi-am amintit că eram puternică, puternică datorită sângelui lui Eric.

Pe zid era un raft care conținea lucruri interesante, ca vătraie și clești. Clește! M-am ridicat pe vârfuri și l-am luat de pe raft, încercând din răsputeri să îmi împiedic stomacul să se revolte când am văzut că avea o crustă de — oh, lucruri oribile. L-am ridicat și era foarte greu, dar am reușit să-l închid peste chei, să le scot de pe cui și să cobor cleștele până am putut lua cheile din

vârful lui ascuţit. Am scos un oftat adânc, cât de încet am putut. Nu fusese chiar atât de greu.

De fapt, ăsta fusese ultimul lucru uşor cu care m-am confruntat. Am început oribila misiune de a-l scoate pe Bill din lanţuri, încercând să reduc la minim zgomotul făcut de acestea. Era ciudat de dificil să desfac strălucitorul şir de zale. De fapt, păreau să se lipească de Bill, al cărui întreg corp era rigid din cauza tensiunii.

Apoi, am înţeles. Încerca să nu urle când îi smulgeam lanţurile din carnea arsă. Stomacul meu nu mai suporta. A trebuit să mă opresc vreo câteva secunde preţioase şi să inspir cu grijă. Dacă era atât de greu pentru mine să-i fiu martor la agonie, cât era de greu pentru Bill s-o îndure?

Mi-am mobilizat puterea mentală şi am început din nou să muncesc. Bunica mea îmi spusese întotdeauna că femeile pot face orice şi-au pus în gând, şi din nou avea dreptate.

La modul propriu, erau metri întregi de lanţ de argint, iar desfacerea lor cu grijă mi-a luat mai mult timp decât mi-aş fi dorit. *Oricât* de repede mă mişcam, însemna mai mult timp decât mi-aş fi dorit. Pericolul îmi sufla în ceafă. Îi simţeam fiecare respiraţie — inspiră, expiră. Bill era foarte slăbit şi se lupta să rămână treaz acum, când soarele răsărise. Ziua întunecată ne ajuta; dar n-ar fi fost capabil să se mişte prea mult, când soarele va fi urcat pe cer, indiferent cât era ziua de posomorâtă.

Ultima bucată de lanţ a căzut pe covor.

— Trebuie să te ridici, i-am șoptit lui Bill la ureche. Trebuie să o faci. Știu că doare. Dar nu te pot căra.

Cel puțin, nu credeam că pot.

— Este un Lincoln mare afară și are portbagajul deschis. Te bag în portbagaj, înfășurat în pătură, și plecăm de-aici. Ai înțeles, dragul meu?

Capul cu păr întunecat al lui Bill se mișcă ușor.

Chiar în acel moment, norocul nostru se sfârși.

— Cine naiba ești tu? întrebă o voce de femeie cu un accent pronunțat.

Intrase pe ușa din spatele meu.

Bill a tresărit în mâinile mele. M-am întors cu fața spre ea, aplecându-mă în același timp să iau țărușul. Atunci s-a năpustit asupra mea.

Crezusem că erau toți în coșciugele lor în timpul zilei, dar aceasta se străduia din răsputeri să mă omoare.

Aș fi fost moartă într-un minut dacă nu ar fi fost la fel de șocată ca și mine. Mi-am rotit mâna să o scot din strânsoarea ei și m-am învârtit în jurul scaunului lui Bill. Își scosese colții și mârâia la mine peste capul lui Bill. Era blondă, ca și mine, dar avea ochii căprui și o conformație mai subțire; era o femeie mărunțică. Avea sânge uscat pe mâini și am știut că era al lui Bill. O flacără s-a aprins în mine. Simțeam cum pâlpâie în ochii mei.

— Tu trebuie să fii curva aia a lui, umană, spuse. Mie mi-a tras-o tot timpul ăsta, înțelegi.

În clipa în care m-a văzut pe mine, n-a mai simțit nimic pentru tine în afară de milă.

Ei bine, ce făcea Lorena nu era elegant, dar știa unde să înfigă pumnalul vorbelor. Am ignorat cuvintele ei, pentru că voia să-mi distragă atenția. Am apucat mai bine țărușul ca să fiu pregătită de atac, iar ea a sărit peste Bill ca să aterizeze pe mine.

În timp ce se mișca, fără să fie o decizie conștientă, am ridicat țărușul și l-am ținut într-o poziție înclinată. Când s-a repezit în jos, spre mine, vârful ascuțit i-a intrat în piept și i-a ieșit pe cealaltă parte. Apoi am aterizat pe podea. Eu încă mai țineam de capătul țărușului, iar ea se împingea cu mâinile să stea la distanță de mine. A privit în jos uimită, la lemnul din pieptul său. Apoi a privit în ochii mei, cu gura căscată, cu colții retrăgându-se.

— Nu, spuse.

Ochii săi și-au pierdut strălucirea.

Am folosit țărușul ca să o împing către stânga mea și m-am ridicat de pe podea. Gâfâiam, iar mâinile îmi tremurau violent. Ea nu se mișcă. Întreaga acțiune avusese loc atât de rapid și fără zgomot, încât aproape că nu fusese ceva real.

Bill s-a uitat la ce rămăsese pe podea și apoi la mine. Expresia sa era de nepătruns.

— Ei bine, am spus, i-am tras-o eu *ei*.

Apoi am aterizat în genunchi lângă ea, încercând să nu vomit.

Alte secunde prețioase mi-au fost necesare ca să-mi recâștig controlul. Aveam un scop de îndeplinit. Moartea ei nu-mi va fi de nici un folos

dacă nu puteam să-l scot pe Bill de-acolo înainte să vină altcineva. Din moment ce făcusem un lucru atât de oribil, trebuia să mă aleg cu ceva, să obțin un avantaj de pe urma acestui fapt.

Ar fi fost o idee inteligentă să ascund corpul — care începea să se zbârcească —, dar asta era pe locul doi, adică după ce îl scoteam pe Bill. I-am înfășurat pătura în jurul umerilor în timp ce stătea căzut în scaun. Mi-a fost teamă să mă uit la chipul lui după ce făcusem isprava asta.

— Ea era Lorena? am șoptit la urechea lui Bill, cuprinsă brusc de îndoială. Ea ți-a făcut asta?

A dat din cap din nou, abia perceptibil.

Ding-dong, vrăjitoarea e moartă[1].

După o pauză — timp în care am așteptat să simt ceva —, singurul lucru la care mă puteam gândi era să-l întreb pe Bill de ce cineva numit Lorena ar avea un accent străin. Era o prostie, așa că am renunțat.

— Trebuie să te trezești. Trebuie să rămâi treaz până te duc la mașină, Bill.

Încercam să-mi păstrez un canal mental deschis pentru vârcolacii din camera cealaltă. Unul dintre ei începu să sforăie în spatele ușii închise și am simțit activitatea mentală a altuia, unul pe care nu fusesem în stare să-l depistez. Am înghețat câteva secunde, înainte de a-i putea simți mintea intrând din nou în ritmul de somn. Am tras aer adânc, foarte adânc în piept și i-am acoperit capul lui Bill cu un colț al păturii. Apoi i-am pus brațul stâng după gâtul meu și l-am

[1] Aluzie la *Vrăjitorul din Oz*.

ridicat. S-a urnit de pe scaun, și, deși a gemut surd de durere, a reușit să se târască până la ușă. Mai mult de jumătate din întregul efort a fost suportat de mine, așa că am fost bucuroasă să mă opresc acolo, să apuc mânerul și să-l răsucesc. Apoi era gata să-l scap, căci aproape dormea în picioare.

Doar pericolul de a fi prins îl stimula îndeajuns încât să ne permită să ne mișcăm.

Ușa s-a deschis, iar eu m-am asigurat că pătura, care din întâmplare era pufoasă și galbenă, îi acoperea în întregime capul. Bill gemu și aproape se înmuie de tot când simți lumina soarelui, chiar așa slabă și cețoasă cum era. Am început să vorbesc cu el în șoaptă, înjurându-l și provocându-l să se miște, spunându-i că puteam și eu să-l țin treaz dacă nemernica de Lorena putuse, zicându-i că îl voi bate dacă nu ajungea la mașină.

În cele din urmă, cu un efort care m-a făcut să tremur, am reușit să-l aduc pe Bill la portbagajul mașinii. L-am deschis.

— Bill, așază-te aici pe margine, i-am spus, trăgând de el până când a ajuns cu fața la mine, așezat pe marginea portbagajului.

Dar viața l-a părăsit complet în acel moment și pur și simplu s-a prăbușit pe spate. În timp ce se prăbușea, a scos un zgomot profund de durere, care mi-a sfâșiat inima, apoi a rămas complet tăcut și nemișcat. Întotdeauna era înspăimântător să-l văd pe Bill murind așa. Voiam să-l zgâlțâi, să țip la el, să îl lovesc cu pumnii în piept.

Nu avea însă nici un rost.

M-am străduit să introduc în portbagaj tot ce mai rămăsese pe-afară — un picior, un braț — și apoi am închis portbagajul. Mi-am acordat luxul unui moment de ușurare intensă.

Stând în lumina slabă, în curtea goală, am căzut pe gânduri. Trebuia să încerc să ascund cadavrul Lorenei? Merita acest efort timpul și energia care erau necesare pentru a duce acțiunea până la capăt?

M-am răzgândit de vreo șase ori în interval de treizeci de secunde. În cele din urmă, am decis că da, probabil că merita. Dacă nu era nici un cadavru la vedere, vârcolacii puteau presupune că Lorena l-a dus undeva pe Bill pentru o porție suplimentară de tortură. Iar Russell și Betty Joe vor dormi ca și morți, indisponibili să dea instrucțiuni. Nu-mi făceam iluzii că Betty Joe îmi va fi suficient de recunoscătoare încât să mă cruțe, dacă aș fi fost prinsă acum. În cel mai bun caz, puteam spera la o moarte ceva mai rapidă.

Odată ce am luat decizia, m-am întors în camera plină de sânge. Suferința fusese absorbită în pereți împreună cu petele. M-am întrebat câți oameni, vârcolaci și vampiri fuseseră ținuți prizonieri în această încăpere. Adunând toate lanțurile, fără să fac zgomot pe cât posibil, le-am îndesat în bluza Lorenei, astfel încât oricine ar fi verificat încăperea să creadă că fuseseră luate odată cu Bill. Am privit în jur să văd dacă era nevoie să curăț. Era deja atât de mult sânge în cameră, încât al Lorenei nici nu se mai băga de seamă.

Era timpul să o scot de-acolo.

Tocurile ei ar fi făcut zgomot dacă aş fi târât-o pe podea; aşa că a trebuit s-o ridic pe umăr. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva, iar manevra era incomodă. Din fericire pentru mine, ea era destul de mică, şi, tot din fericire, exersasem ani în şir cum să împiedic lucrurile să mi se fixeze în minte. Altfel, modul în care Lorena se bălăngănea, complet fără viaţă, şi felul în care începuse să se scorojească m-ar fi îngrozit. Am strâns din dinţi pentru a împiedica panica să mă cuprindă.

Ploua zdravăn în timp ce căram cadavrul către piscină. Fără sângele lui Eric n-aş fi putut niciodată să ridic marginea cu greutăţi a acoperitoarei, dar am reuşit să o fac cu o singură mână şi am împins cu piciorul rămăşiţele Lorenei înăuntru. Eram conştientă că în orice clipă cineva ar fi putut privi pe ferestrele care dădeau spre spatele conacului şi să mă vadă şi să-şi dea seama ce făceam — dar, dacă m-a văzut vreunul dintre oamenii care trăiau în casă, a preferat să păstreze tăcerea.

Am început să mă simt copleşitor de epuizată. Am luat-o din nou pe poteca pavată, prin deschizătura din gardul viu, către maşină. M-am sprijinit de ea pentru o clipă, respirând adânc, ca să mă adun. Apoi, m-am aşezat pe scaunul şoferului şi am răsucit cheia în contact. Lincolnul era cea mai mare maşină pe care o condusesem vreodată şi una dintre cele mai luxoase în care fusesem vreodată, dar în acest moment asta nu mă interesa şi nici nu-mi făcea plăcere. Mi-am prins centura, am potrivit oglinda şi scaunul şi am privit cu atenţie bordul. Bineînţeles, urma să am

nevoie de ștergătoare. Mașina era nouă și luminile s-au aprins automat, așa că era o problemă în minus pentru care să-mi fac griji.

Am tras adânc aer în piept. Aceasta era partea a treia și ultima a salvării lui Bill. Era înspăimântător cât de mult din ceea ce se întâmplase până acum fusese noroc chior, dar cele mai bune planuri nu iau oricum în calcul toate coincidențele. Nu se poate. În majoritatea cazurilor, planurile mele tind să fie ceea ce eu numesc „planuri de ansamblu".

Am întors mașina și am ieșit din curte. Aleea făcea o curbă grațioasă și trecea prin fața clădirii principale. Pentru prima dată am văzut fațada conacului. Era frumoasă — pereți laterali zugrăviți în alb, coloane uriașe —, exact așa cum mi-o imaginasem. Russell cheltuise bani frumoși ca să o renoveze.

Aleea străbătea un teren care arăta îngrijit chiar și acum, iarna, când era maroniu, dar aleea era oricum prea scurtă. Puteam vedea zidul în fața mea. La poartă era un punct de verificare și personalul era activ, la locul său. Transpiram, în ciuda frigului.

Am oprit chiar în fața porții. Într-o parte se afla o gheretă mică albă, construită din sticlă de la jumătate în sus. Se întindea atât în interiorul zidului, cât și în exteriorul acestuia, astfel încât gardienii să poată verifica toate mașinile care intrau și ieșeau. Speram să fie încălzită, pentru binele celor doi vârcolaci care erau de pază. Amândoi purtau jachete de piele și păreau destul de morocănoși. Avuseseră o noapte grea, nu

încape îndoială. În timp ce opream, am rezistat unei tentații copleșitoare să trec direct prin porți. Unul dintre vârcolaci ieși din gheretă. Avea o pușcă, așa că era bine că nu acționasem sub primul impuls.

— Cred că Bernard ți-a explicat că voi pleca în dimineața asta, am spus, după ce am coborât geamul.

Am încercat să zâmbesc.

— Tu ești tipa care a fost înjunghiată noaptea trecută?

Cel care mă interoga era ursuz și neras și mirosea ca un câine ud.

— Da.

— Cum te simți?

— Mai bine, mulțumesc.

— Te întorci pentru crucificare?

Cu siguranță, nu-l auzisem bine.

— Poftim? am întrebat slab.

Partenerul său care veni în pragul gheretei spuse:

— Doug, taci din gură!

Doug se uită furios la tovarășul său vârcolac, dar ridică din umeri după ce privirea rămase fără efect.

— OK, poți trece.

Porțile începură să se deschidă, mult prea încet ca să mă mulțumească. Când au fost larg deschise și cei doi vârcolaci intraseră înapoi, am condus hipnotizată prin ele. Am realizat brusc că nu aveam nici cea mai mică idee încotro s-o iau, dar mi s-a părut corect să o iau la stânga, din moment ce voiam să mă întorc la Jackson.

Subconștientul meu îmi spunea că seara trecută făcusem la dreapta ca să intrăm pe alee.

Subconștientul meu era un mare mincinos.

După cinci minute, eram absolut convinsă că mă rătăcisem, iar soarele continua să se ridice, normal, chiar și prin masa de nori. Nu-mi puteam aminti cât de bine-l acoperea pătura pe Bill și nu eram sigură cât de impermeabil la lumină era portbagajul. În fond, transportarea în siguranță a vampirilor nu era un lucru pe care producătorii de mașini să-l ia în calcul în lista lor de oferte.

Pe de altă parte, mi-am spus, portbagajul trebuia să fie impermeabil — asta era important —, așa că probabil nici lumina nu putea pătrunde. Oricum, părea de o importanță vitală să găsesc un loc întunecat în care să parchez Lincolnul pentru orele din zi rămase. Deși fiecare impuls îmi spunea să conduc și să ajung cât de departe puteam de conac, în cazul în care cineva îl căuta pe Bill și punea lucrurile cap la cap. Am tras pe dreapta și am deschis torpedoul. Dumnezeu să binecuvânteze America! Am găsit o hartă a statului Mississippi, cu o hartă mai mică pentru Jackson.

Care mi-ar fi fost de folos dacă aș fi avut cea mai mică idee despre locul în care mă aflam.

Oamenii care încearcă evadări disperate nu ar trebui să se rătăcească.

Am luat câteva guri de aer. Am intrat din nou pe drum și am condus până când am văzut o stație de benzină aglomerată. Deși rezervorul Lincolnului era plin (mulțumesc, Eric), am intrat și

am tras maşina lângă una dintre pompe. Maşina aflată de cealaltă parte era un Mercedes negru, iar femeia care-l alimenta era de vârstă mijlocie, cu un aer inteligent şi îmbrăcată în haine obişnuite, confortabile şi drăguţe. În timp ce scoteam spălătorul de parbriz din găleata de apă, am spus:

— Se întâmplă cumva să ştiţi cum ajung de aici înapoi pe I-20?

— Sigur că da, spuse.

Îmi zâmbi. Era genul de persoană care pur şi simplu adoră să ajute alţi oameni şi îi mulţumeam stelei mele norocoase că dădusem de ea.

— Aici suntem în Madison, iar Jackson este la sud de aici. I-55 e la probabil o milă în direcţia aia. Îmi arăta vestul.

— O poţi lua pe I-55 către sud şi vei da direct în I-20. Sau ai putea...

Eram pe cale să fiu supraîncărcată cu informaţie.

— Oh, mi se pare varianta perfectă. Lăsaţi-mă să o aleg pe asta, ca să nu mă zăpăcesc.

— Sigur, mă bucur că te-am putut ajuta.

— Oh, cu siguranţă aţi făcut-o.

Ne-am zâmbit, ca două femei drăguţe ce eram. A trebuit să mă lupt cu impulsul care mă provoca să spun, absolut din nechibzuinţă:

— E un vampir torturat în portbagajul meu.

Îl salvasem pe Bill şi eram în viaţă, iar în seara asta vom fi pe drum înapoi spre Bon Temps. Viaţa va fi minunat de lipsită de probleme. Cu excepţia faptului că urma să mă confrunt cu iubitul meu infidel, să aflu dacă vârcolacului de care scăpasem în Bon Temps îi fusese descoperit

cadavrul, să aştept să aud acelaşi lucru despre vârcolacul care fusese îndesat în dulapul lui Alcide şi să văd care era reacţia reginei din Louisiana la indiscreţia comisă de Bill cu Lorena. Indiscreţia verbală: nu mă gândisem nici măcar o clipă că i-ar fi păsat de activităţile sexuale.

Altfel, toate bune şi frumoase.

— Ajunge zilei necazul ei[1], mi-am spus. Acesta fusese citatul favorit din *Biblie* al bunicii mele. Când aveam în jur de nouă ani, am rugat-o să mi-l explice şi mi-a spus: „Nu căuta necazul, că deja te caută el pe tine."

Cu acest gând în minte, m-am pregătit mental de acţiune. Următorul meu ţel era să mă întorc în Jackson, la adăpostul garajului. Am urmat indicaţiile pe care femeia cea amabilă mi le dăduse şi, răsuflând uşurată o jumătate de oră mai târziu, am intrat pe autostradă.

Ştiam că dacă pot găsi clădirea administrativă, pot găsi şi apartamentul lui Alcide. N-am ţinut seama de străzile cu sens unic şi nici nu fusesem foarte atentă la direcţie atunci când Alcide mă plimbase prin centrul comercial al oraşului. Dar nu sunt atât de multe clădiri cu cinci etaje în statul Mississippi, nici măcar în capitală. După o perioadă de timp în care m-am simţit destul de tensionată, am zărit-o.

Acum, m-am gândit, *am scăpat de toate necazurile*. Nu e o tâmpenie să gândeşti aşa? Întotdeauna?

Am intrat în zona de lângă ghereta paznicului, unde trebuie să aştepţi să fii recunoscut în

---

[1] Matei 6:34.

timp ce tipul răsucește comutatorul sau apasă pe buton, sau ce face pentru a ridica bariera. Eram îngrozită că ar putea să nu mă lase să intru pentru că nu aveam un abțibild special, cum avea Alcide pe camioneta sa.

Bărbatul nu era acolo. Ghereta era goală. Cu siguranță, asta nu era în ordine. M-am încruntat, gândindu-mă ce să fac. Dar chiar atunci apăru paznicul, în uniforma sa groasă, maro, urcând cu greu rampa. Când a văzut că așteptam, a părut cuprins de teamă și s-a grăbit către mașină. Am oftat. Trebuia totuși să vorbesc cu el. Am apăsat pe butonul care cobora geamul.

— Îmi pare rău că nu am fost la post, spuse imediat. A trebuit, ah, ăăă... nevoi personale.

Am profitat de situație.

— Am fost nevoită să mă duc să împrumut o mașină, i-am spus. Pot obține un permis temporar?

L-am privit într-un mod care să-i dea de înțeles ce gândeam. Privirea mea spunea: nu mă sâcâi cu acordarea permisului și nu voi sufla o vorbă despre faptul că ți-ai părăsit postul.

— Da, doamnă. Pentru apartamentul 504?

— Aveți o memorie excelentă, am spus și fața lui păru să se înroșească.

— Face parte din meserie, spuse cu nonșalanță, și îmi întinse un număr laminat, pe care l-am lipit pe bord.

— Vă rog să-l înapoiați când veți pleca definitiv. Sau dacă plănuiți să rămâneți, va trebui să completați un formular și vă vom da un abțibild. De fapt, se poticni, puțin rușinat, domnul

Herveaux va trebui să-l completeze, în calitate de proprietar.

— Sigur, am spus. Nici o problemă, și i-am făcut veselă cu mâna, iar el a intrat în gheretă ca să ridice bariera.

Am intrat în garajul întunecat, simțind acea ușurare care se manifestă după ce ai depășit un obstacol major.

Acum însă s-a declanșat efectul emoțiilor. Tremuram din toate încheieturile când am scos cheile din contact. Mi s-a părut că am văzut camioneta lui Alcide parcată vreo câteva rânduri mai încolo, dar eu am oprit în cel mai întunecat colț, departe de celelalte mașini. Până aici îmi urmasem planul propus. Însă acum nu aveam nici cea mai mică idee despre ce urma să fac. Nu crezusem cu adevărat că voi ajunge până aici. M-am lăsat pe spate în scaunul confortabil ca să mă relaxez și să nu mai tremur înainte de a coborî din mașină. Dădusem drumul la căldură la maxim pe drum, așa că în interior era o temperatură plăcută. Doream să stau liniștită doar un minut.

M-am trezit după câteva ore.

Mașina era rece, iar eu eram și mai rece, în ciuda jachetei matlasate pe care o furasem. Am coborât țeapănă, întinzându-mă și aplecându-mă ca să-mi dezmorțesc încheieturile rigide.

Poate trebuia să-l verific pe Bill. În timpul drumului, fusese zdruncinat în portbagaj, eram sigură, și trebuia să verific dacă era acoperit.

De fapt, voiam doar să-l văd. Inima îmi bătea mai repede în timp ce mă gândeam la asta. Eram pur și simplu idioată.

Am verificat distanţa faţă de lumina soarelui care răzbătea în garaj prin uşa de la intrare: eram destul de departe. Parcasem în aşa fel, încât portbagajul să se afle în direcţie opusă faţă de raza de lumină.

Cedând tentaţiei, am mers către spatele maşinii, am răsucit cheia în încuietoare, am scos-o, am băgat-o în buzunarul jachetei şi am privit capota cum se ridica.

În garajul slab luminat, nu puteam vedea prea bine, era greu să zăresc chiar şi pătura pufoasă şi galbenă. Bill părea să fie acoperit destul de bine. M-am aplecat puţin ca să pot trage un colţ mai bine peste capul său. Am fost avertizată doar o secundă de scârţâitul unui pantof pe beton, apoi am simţit un ghiont zdravăn în spate.

Am căzut în portbagaj peste Bill.

O altă manevră la fel de rapidă mi-a băgat picioarele înăuntru şi portbagajul a fost trântit.

Acum, Bill şi cu mine eram închişi în portbagajul Lincolnului.

Capitolul 12

DEBBIE. Mi-am dat seama că fusese Debbie. După ce am trecut peste atacul inițial de panică, care a durat mai mult decât voiam să recunosc, am încercat să revăd în minte atent cele câteva secunde. Am prins o urmă de tipar cerebral, destul cât să mă informeze că atacatorul meu era un teriantrop. Mi-am imaginat că trebuia să fie fosta iubită a lui Alcide — aparent, nu chiar atât de fostă, din moment ce dădea târcoale garajului.

Mă așteptase să mă întorc la Alcide încă de noaptea trecută? Sau s-a întâlnit la un moment dat cu el pe timpul nebuniei de lună plină? Debbie fusese mai furioasă decât îmi imaginam eu din cauza prezenței mele lângă Alcide. Fie îl iubea, fie era extrem de posesivă.

Nu că motivația ei ar fi constituit o preocupare pentru mine chiar acum. Preocuparea mea

cea mai importantă era aerul. Pentru prima dată, m-am simţit norocoasă că Bill nu respira.

Mi-am încetinit şi mi-am reglat respiraţia. Fără aer tras adânc în piept, fără eforturi panicate de a respira, fără plânsete. Am încercat să-mi imaginez cum stau lucrurile. Bine, intrasem în portbagaj, ăăă... probabil în jur de ora unu după-amiaza, Bill se va scula în jur de cinci, când se întuneca. Poate va dormi ceva mai mult, pentru că era extenuat — dar, cu siguranţă, nu mai târziu de şase şi jumătate. Când se va trezi, va putea să ne scoată de aici. Va putea? Era foarte slăbit. Fusese rănit grav şi va trece destulă vreme până când rănile sale se vor vindeca, chiar dacă era vorba de un vampir. Va avea nevoie de odihnă şi sânge ca să-şi revină. Nu mai băuse sânge de o săptămână. În timp ce-mi treceau toate astea prin minte, am simţit că îngheţ.

Am îngheţat de-a binelea.

Bill va fi înfometat. Foarte, foarte înfometat. Nebun de foame.

Şi aici eram eu — mâncare la pachet.

Va şti cine sunt? Va realiza la timp că sunt eu, ca să se oprească?

Mă durea şi mai tare gândul că s-ar putea să nu-i mai pese îndeajuns de mine, încât să se oprească. S-ar putea să bea şi să tot bea până când n-aş mai fi avut nici o picătură de sânge. În fond, avusese o idilă cu Lorena. Mă văzuse omorând-o, chiar sub ochii lui. De acord, îl trădase şi-l torturase, şi asta ar fi trebuit să-i calmeze pe loc pasiunea. Dar relaţiile nu sunt oricum ciudate?

Chiar şi bunica mea ar fi spus: „Oh, *rahat*."

Bine. Trebuia să rămân calmă. Trebuia să respir cu măsură și încet, ca să-mi ajungă aerul. Și trebuia să rearanjez corpurile, astfel încât să stau mai confortabil. Eram ajutată și de faptul că era cel mai mare portbagaj pe care-l văzusem vreodată, pentru că asta făcea manevra posibilă. Bill era flexibil — bine, era mort, desigur. Așa încât puteam să-l împing fără să mă gândesc prea mult la consecințe. În portbagaj era frig și am încercat să-l dezvelesc puțin pe Bill ca să pot folosi și eu un colț din pătura cu care era acoperit.

Portbagajul era și destul de întunecat. Îi puteam scrie proiectantului mașinii o scrisoare ca să-l anunț că puteam certifica faptul că lumina nu putea pătrunde, dacă era să o luăm așa. Adică dacă scăpam vie de-aici. Am simțit forma celor două sticle de sânge. Oare Bill se va mulțumi doar cu ele?

Brusc, mi-am amintit de un articol pe care îl citisem în timp ce așteptam în anticamera dentistului. Era despre o femeie care fusese luată ostatică în portbagajul propriei mașini și care, de atunci, milita pentru instalarea unor sisteme în portbagaj, astfel încât orice prizonier să se poată elibera. M-am întrebat dacă-i influențase și pe cei care construiseră Lincolnul. Am pipăit tot interiorul portbagajului, sau cel puțin părțile pe care le puteam atinge, și am simțit un laț pentru deschidere, poate; era un loc pe unde cablurile intrau în portbagaj. Dar, chiar dacă ar fi avut vreun mâner atașat, acesta fusese tăiat.

Am încercat să trag, am încercat să smucesc la stânga, la dreapta. La naiba, nu era deloc corect!

Aproape că am înnebunit acolo în portbagaj. Calea de scăpare era acolo cu mine, iar eu n-o puteam face să funcționeze. Degetele mele au trecut din nou și din nou peste fire, dar fără folos.

Mecanismul fusese demontat.

Am încercat din răsputeri să-mi dau seama cum s-ar fi putut întâmpla asta. Mi-e rușine să recunosc, însă m-am întrebat dacă nu cumva Eric știuse că voi fi închisă în portbagaj, iar acesta era modul lui de a spune: „Uite ce primești, dacă-l preferi pe Bill." Dar, pur și simplu, refuzam să cred așa ceva. Cu siguranță, Eric avea niște lacune în ceea ce privește morala, dar nu cred că mi-ar fi făcut una ca asta. În fond și la urma urmei, nu-și atinsese scopul său declarat de a mi-o trage, ceea ce era cel mai drăguț mod în care mi-o puteam explica.

Din moment ce nu aveam altceva de făcut decât să gândesc, ceea ce nu consuma oxigen, atenția mi s-a îndreptat spre fostul proprietar al mașinii. Mi-a trecut prin minte că acel prieten al lui Eric i-a indicat o mașină care ar fi fost ușor de furat; o mașină care aparținea cuiva care circula târziu în noapte, cineva care-și permitea o mașină scumpă, cineva al cărui portbagaj conținea gunoi cum ar fi ambalaje de țigări, praf și pungi.

Eric luase Lincolnul de la un vânzător de droguri. Eram gata să pun pariu. Iar acel vânzător de droguri demontase sistemul de eliberare din portbagaj pentru motive la care nici nu voiam să mă gândesc prea amănunțit.

Oh, mai ia o pauză, m-am gândit indignată. (Era ușor să uit de pauzele pe care le tot luasem

de-a lungul zilei.) Până când nu ajungeam la pauza finală și nu ieșeam din portbagajul acesta, înainte ca Bill să se trezească, restul nici măcar nu mai conta.

Toate acestea se petreceau într-o zi de duminică, foarte aproape de Crăciun, așa că în garaj era liniște. Poate câțiva se duseseră acasă în vacanță, iar cei din legislativ plecaseră acasă în circumscripțiile lor, iar alții erau ocupați cu... treburi de Crăciun sau cu programul de duminică. Am auzit o mașină plecând în timp ce zăceam acolo și apoi, după ceva vreme, am auzit voci; două persoane care ieșeau din lift. Am țipat și am izbit în capota portbagajului, dar sunetul a fost acoperit de zgomotul de pornire al unui motor mare. M-am liniștit imediat, speriată că voi folosi mai mult aer decât îmi puteam permite.

Vă mărturisesc, timpul petrecut într-un întuneric aproape desăvârșit, într-un spațiu închis, așteptând să se întâmple ceva, este absolut îngrozitor. Nu aveam ceas; mi-aș fi dorit să am unul cu limbi fosforescente. Nu am adormit cu adevărat, dar am intrat într-un fel de stare de suspensie. Asta se datora în principal frigului, cred. Chiar și cu jacheta matlasată și pătura, era foarte frig în portbagaj. Liniște, frig, nemișcare, întuneric, tăcere. Mintea mea o lua razna.

Apoi, m-am îngrozit.

Bill se mișcă. Se întinse, scoase un suspin de durere. Apoi, corpul păru să i se încordeze. Știam că mă mirosise.

— Bill, am spus răgușită.

Buzele îmi erau aproape înghețate, abia le puteam mișca.

— Bill, eu sunt, Sookie. Bill, ești bine? Ai niște sânge la sticlă acolo. Bea-l *acum*.

Mă atacă.

În foamea lui, nu făcu nici o încercare de a mă proteja în vreun fel, și a durut ca naiba.

— Bill, eu sunt, am spus, începând să plâng. Bill, eu sunt. Nu face asta, dragul meu. Bill, sunt Sookie. Există niște SângeAdevărat în portbagaj.

Dar nu se opri. Am continuat să vorbesc, iar el a continuat să bea. Eu deveneam tot mai rece și foarte slăbită. Brațele sale mă țineau lipită de el, iar să mă lupt nu ar fi fost de nici un folos, doar l-aș fi întărâtat mai tare. Piciorul lui era întins peste picioarele mele.

— Bill, am șoptit, gândindu-mă că poate era deja prea târziu.

Cu puțina putere care-mi mai rămăsese, l-am ciupit de ureche cu degetele de la mâna mea dreaptă.

— Te rog, ascultă-mă, Bill.

— Oh, spuse.

Vocea îi suna aspru, avea gâtul iritat. Se oprise din băut sânge. Acum, o altă necesitate punea stăpânire pe el, una legată strâns de hrană. Mâinile sale îmi traseră pantalonii jos și, după o mulțime de manevre neîndemânatice și contorsionate, mă pătrunse fără nici un fel de pregătire. Am țipat, iar el mi-a acoperit gura cu o mână. Plângeam și sughițam, nasul îmi era complet astupat și trebuia să respir pe gură. Atunci, am lăsat deoparte orice reținere și am început să mă

lupt ca o pisică sălbatică. Am mușcat și am zgâriat și am lovit, fără să-mi pese de rezerva de aer, fără să-mi pese că-l puteam înfuria. Trebuia să am aer.

După câteva secunde, își dădu mâna la o parte. Se opri din mișcare. Am tras aer adânc în piept. Plângeam zdravăn, cu sughițuri.

— Sookie? întrebă Bill nesigur. Sookie?

Nu am putut răspunde.

— Tu ești, spuse, cu vocea răgușită și întrebătoare. Tu ești. Chiar ai fost în camera aceea?

Am încercat să mă adun, dar m-am simțit foarte amețită și mi-a fost teamă că o să leșin. În cele din urmă, am reușit să șoptesc:

— Bill.

— Tu ești. Ești bine?

— Nu, am rostit aproape ca o scuză.

În fond, Bill era cel care fusese ținut prizonier și torturat.

— Am...

A făcut o pauză și a părut că se pregătește psihic pentru ceea ce voia să spună.

— Am băut mai mult sânge decât ar fi trebuit?

N-am putut răspunde. Mi-am pus capul pe mâna lui. Mi se părea un efort prea mare să vorbesc.

— Parcă aș fi făcut sex cu tine într-un dulap, spuse Bill cu voce abătută. A fost dorința ta?

Am clătinat capul dintr-o parte în alta, apoi mi l-am lăsat din nou pe mâna sa.

— Oh, nu, șopti. Oh, nu.

Se retrase din mine şi se agită pentru a doua oară. Îmi aranja hainele, bănuiesc că şi pe ale lui. Mâinile sale pipăiră împrejur.

— Portbagaj, murmură.

— Am nevoie de aer, am spus cu o voce aproape prea slabă pentru a fi auzită.

— De ce nu spui aşa?

Bill făcu imediat o gaură în portbagaj. *Era* mai puternic. Bravo lui!

Aerul rece pătrunse rapid înăuntru şi l-am inspirat adânc. Minunatul, minunatul oxigen!

— Unde suntem? întrebă după un moment.

— Într-un garaj, am bolborosit. O clădire cu apartamente. Jackson.

Eram atât de slăbită, încât voiam doar să renunţ şi să mă las dusă de val.

— De ce?

Am încercat să adun suficientă energie ca să-i răspund.

— Alcide stă aici, am reuşit în cele din urmă să murmur.

— Care Alcide? Ce ar trebui să facem acum?

— Vine... Eric. Bea sângele îmbuteliat.

— Sookie? Eşti bine?

N-am putut răspunde. Dacă aş fi avut putere, probabil că aş fi spus: „De ce-ţi pasă? Oricum aveai de gând să mă părăseşti." Aş fi putut spune: „Te iert", deşi era puţin probabil. Poate că i-aş fi spus că îi simţisem lipsa şi că secretul său era încă în siguranţă cu mine; credincioasă până la moarte, aşa era Sookie Stackhouse.

L-am auzit deschizând o sticlă.

În timp ce simțeam că parcă adormeam într-o barcă trasă de un curent tot mai rapid, mi-am dat seama că Bill nu le spusese niciodată numele meu. Știam că încercaseră să-l afle, ca să mă răpească și să mă aducă să fiu torturată în fața lui pentru a fi mai convingători. Dar el nu-mi divulgase numele.

Portbagajul se deschise cu zgomot de metal smuls.

Silueta lui Eric se contura în luminile fluorescente ale garajului. Se aprinseseră când se întunecase.

— Ce faceți voi doi aici? întrebă.

Curentul mă purtă mai departe înainte să pot răspunde.

— Își revine, observă Eric. Poate că a fost suficient sânge.

Capul meu bâzâi un minut, apoi se liniști din nou.

— Chiar își revine, fu următorul lucru spus, iar ochii mei se deschiseră ca să vadă trei fețe masculine îngrijorate plutind deasupra mea: a lui Eric, a lui Alcide și a lui Bill.

Cumva priveliștea mă făcu să vreau să râd. Acasă erau atât de mulți bărbați speriați de mine, sau care nu voiau să se gândească la mine, și iată-i aici pe singurii trei bărbați din lume care voiau să facă sex cu mine, sau care cel puțin se gândiseră serios la asta; toți adunați lângă pat. Am chicotit, chiar am chicotit, probabil pentru prima oară în zece ani.

— Cei trei mușchetari, am spus.

— Are halucinații? întrebă Eric.

— Cred că râde de noi, răspunse Alcide.

Nu părea prea nefericit din cauza asta. Puse o sticlă goală de SângeAdevărat pe măsuța de toaletă de lângă el. Lângă ea erau o carafă mare și un pahar.

Degetele reci ale lui Bill se înlănțuiră cu ale mele.

— Sookie, spuse cu vocea aceea liniștită care-mi dădea mereu fiori pe șira spinării.

Am încercat să mă concentrez asupra chipului său. Stătea pe pat, în dreapta mea. Arăta mai bine. Tăieturile aproape că se vindecaseră, arătau acum ca niște simple zgârieturi pe fața sa, iar vânătăile începuseră să dispară.

— M-au întrebat dacă mă întorc pentru crucificare, i-am spus.

— Cine ți-a spus asta?

Se aplecă spre mine, cu o expresie foarte concentrată pe chip, cu pupilele dilatate.

— Paznicii de la poartă.

— Paznicii de la poarta conacului te-au întrebat dacă te întorci pentru crucificare în seara asta? În noaptea asta?

— Da.

— A cui?

— Nu știu.

— M-aș fi așteptat să întrebi: „Unde mă aflu? Ce e cu mine?" spuse Eric. Nu să vorbești despre crucificarea care va avea loc — poate are loc, se corectă uitându-se la ceasul de la capul patului.

— Poate că se refereau la a mea? spuse Bill.

Păru șocat de idee.

— Poate se hotărâseră să mă omoare în seara asta?

— Sau poate l-au prins pe fanaticul care a încercat să înfigă țărușul în Betty Joe? sugeră Eric. Ar fi un candidat de prima mână la crucificare.

M-am gândit din nou la asta, atât cât eram capabilă să gândesc în starea de extenuare care amenința să mă copleșească.

— Nu e imaginea pe care am văzut-o, am șoptit.

Mă durea foarte, foarte tare ceafa.

— Ai reușit să deslușești ceva de la vârcolaci? întrebă Eric.

Am făcut un semn de încuviințare cu capul.

— Cred că se refereau la Bubba, am șoptit, și toți cei din încăpere au înghețat.

— Cretinul ăla, spuse Eric sălbatic, după ce procesă informația. L-au prins?

— Așa cred.

Era impresia pe care o primisem.

— Va trebui să-l recuperăm, spuse Bill. Dacă mai trăiește.

Era foarte curajos din partea lui Bill să spună că s-ar întoarce pe acea proprietate. Eu nu aș fi spus niciodată așa ceva, dacă aș fi fost în locul lui.

Tăcerea care s-a lăsat era clar stânjenitoare.

— Eric?

Sprâncenele negre ale lui Bill se ridicară. Aștepta un comentariu.

Eric era furios.

— Cred că ai dreptate. Este responsabilitatea noastră. Nu pot să cred că statul său de baștină vrea să-l execute! Unde le este loialitatea?

— Și tu?

Vocea lui Bill era considerabil mai rece când i se adresă lui Alcide.

Atitudinea plină de patos a lui Alcide umplu parcă încăperea. La fel și încâlceala gândurilor sale. În regulă, petrecuse o parte din noapte cu Debbie.

— Nu văd cum aș putea, spuse Alcide disperat. Afacerea mea și a tatălui meu depinde de posibilitatea mea de a veni aici des. Și, dacă sunt la cuțite cu Russell și oamenii lui, îmi va fi aproape imposibil. Va fi destul de complicat când își vor da seama că Sookie este cea care le-a furat prizonierul.

— Și a omorât-o pe Lorena, am adăugat.

O altă tăcere grea.

Eric începu să rânjească.

— Ai scos-o din circuit pe Lorena?

Se descurca destul de bine cu argoul pentru un vampir foarte bătrân.

Expresia lui Bill era greu de interpretat.

— Sookie i-a înfipt un țăruș în inimă, spuse. A fost în legitimă apărare.

— A omorât-o pe Lorena într-o luptă?

Zâmbetul lui Eric deveni și mai larg. Era mândru, de parcă l-ar fi auzit pe primul lui născut recitând Shakespeare.

— O luptă foarte *scurtă*, am spus, nedorind să-mi asum alte merite decât cele care mi se cuveneau.

Dacă puteau fi numite merite.

— Sookie a omorât un vampir, spuse Alcide, de parcă asta m-ar fi făcut să cresc și în ochii lui.

Cei doi vampiri din cameră se încruntară.

Alcide turnă un pahar mare cu apă și mi-l întinse. L-am băut încet, cu greu. M-am simțit mult mai bine după un minut sau două.

— Înapoi la subiectul principal, spuse Eric, aruncându-mi o privire plină de înțelesuri, ca să-mi arate că are mai mult de spus despre omorârea Lorenei. Dacă Sookie nu a fost identificată ca fiind cea care l-a ajutat pe Bill să scape, este cea mai bună opțiune să se ducă înapoi acolo fără să trezească suspiciuni. Poate că nu o așteaptă, dar nici n-o vor întoarce din drum. Sunt sigur. Mai ales dacă îi spune lui Russell că are un mesaj din partea reginei Louisianei, sau dacă spune că are ceva ce vrea să-i înapoieze lui Russell...

Ridică din umeri, ca și cum ar fi zis că, oricum, puteam găsi o poveste credibilă.

Nu voiam să mă întorc acolo. M-am gândit la sărmanul Bubba și am simțit compasiune pentru destinul lui — care putea deja să se fi împlinit —, dar eram mult prea slăbită ca să mă îngrijorez mai mult.

— O solie de pace? am sugerat dregându-mi vocea. Au vampirii așa ceva?

Eric păru să se gândească.

— Firește, atunci va trebui să explic cine sunt, spuse.

Fericirea îl făcea pe Alcide mult mai ușor de citit. Se gândea cât de repede ar putea să o sune pe Debbie.

Am deschis gura, m-am răzgândit, am închis-o, am deschis-o din nou. La naiba!

— Ştii cine m-a împins în portbagaj şi l-a închis? l-am întrebat pe Alcide.

Ochii săi verzi mă priviră. Faţa sa deveni imobilă, închisă, ca şi cum s-ar fi temut că emoţiile s-ar fi putut scurge în exterior. Se întoarse şi ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui. Pentru prima dată mi-am dat seama că eram din nou în dormitorul pentru oaspeţi din apartamentul său.

— Deci, cine a făcut chestia asta, Sookie? întrebă Eric.

— Fosta lui prietenă. Nu chiar atât de fostă, având în vedere noaptea trecută.

— De ce ar face aşa ceva? întrebă Bill.

O altă tăcere semnificativă.

— Sookie a fost prezentată ca noua prietenă a lui Alcide pentru a putea intra la club, spuse Eric delicat.

— Oh, spuse Bill. De ce a trebuit să mergi la club?

— Probabil că ai fost lovit în cap de prea multe ori, Bill, spuse Eric rece. Încerca să „audă" unde ai fost dus.

Ne apropiam prea mult de lucruri pe care Bill şi cu mine trebuia să le discutăm singuri.

— E o tâmpenie să ne întoarcem acolo, am spus. Nu e mai bine să dăm un telefon?

— Ei, iată o idee bună, zise Eric.

Telefonul, după cum s-a dovedit, era trecut pe numele lui Russell Edgington, şi nu drept

„Conacul Judecății de Apoi” sau „Vampires R Us”[1]. M-am străduit să-mi pun la punct povestea în timp ce înghițeam conținutul unei uriașe căni opace din plastic. Detestam gustul sângelui sintetic pe care Bill insistase să-l beau, așa că-l amestecase cu suc de mere și încercam să nu mă uit la el în timp ce-l dădeam pe gât în jos.

M-au obligat să-l beau simplu când m-au adus în apartamentul lui Alcide în acea seară, iar eu nu i-am întrebat cum au procedat. Cel puțin știam de ce hainele pe care le împrumutasem de la Bernard erau într-un asemenea hal. Eu arătam ca și cum aș fi avut gâtul tăiat, și nu mutilat de mușcătura dureroasă a lui Bill. Încă era inflamat, dar oricum ceva mai suportabil.

Bineînțeles că fusesem desemnată să dau telefonul. Încă nu întâlnisem vreun bărbat care să aibă peste șaisprezece ani și căruia să-i placă să vorbească la telefon.

— Cu Betty Joe Pickard, vă rog, i-am spus vocii bărbătești care mi-a răspuns.

— E ocupată, spuse prompt.

— Trebuie să vorbesc cu ea chiar acum.

— E prinsă momentan. Îmi puteți lăsa numărul dumneavoastră?

— Sunt femeia care i-a salvat viața aseară.

Nu mai avea nici un rost să mă învârt în jurul cozii.

---

[1] Aluzie la celebrul lanț de magazine cu jucării pentru copii Toys R Us.

— Trebuie să vorbesc cu ea chiar acum. *Tout de suite.*[1]

— Aşteptaţi.

A urmat o pauză lungă. Puteam auzi, din când în când, oameni trecând pe lângă telefon şi am auzit voci vesele care păreau că vin din depărtare. Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Eric, Bill şi Alcide — care intrase în cele din urmă înapoi în cameră când Bill l-a întrebat dacă-i putem împrumuta telefonul — stăteau lângă mine, abordând diferite expresii, iar eu doar am ridicat din umeri.

În cele din urmă, se auzi ţac, ţac, ţac, tocurile pe gresie.

— Îţi sunt recunoscătoare, dar nu poţi să profiţi mereu de asta, spuse Betty Jo Pickard, scurt şi aspru. Ţi-am aranjat vindecarea, ai avut un loc unde să stai ca să te recuperezi. Nu ţi-am şters memoria, adăugă, ca şi cum acesta ar fi fost un mic detaliu care-i scăpase până atunci. Ce vrei să-mi ceri de ai sunat?

— Aveţi acolo un vampir, o sosie de-a lui Elvis?

— Şi ce dacă?

Brusc păru foarte precaută. Continuă:

— Am prins un intrus între zidurile noastre, noaptea trecută.

— În dimineaţa asta, după ce am plecat de la voi, am fost oprită din nou, am spus.

[1] Imediat (în limba franceză în original).

Ne-am imaginat că asta va suna mai convingător, pentru că aveam o voce atât de răgușită și de slăbită.

A urmat o tăcere lungă, în timpul căreia s-a gândit la implicații.

— Deja ți-ai făcut un obicei din a te afla la locul nepotrivit, spuse ca și cum i-ar fi părut oarecum rău pentru mine.

— M-au pus să te sun acum, am spus cu grijă. Trebuie să-ți spun că vampirul pe care îl aveți acolo este cel real.

Râse puțin.

— Oh, dar..., începu.

Apoi tăcu.

— Faci mișto de mine, nu-i așa?

Mamie Eisenhower nu ar fi spus niciodată *așa ceva*, puteam să jur.

— Categoric, nu. Era un vampir care lucra la morgă în noaptea aia, am explicat eu cu o voce răgușită.

Betty Joe scoase un sunet, ceva între un oftat și un înecat.

— Nu-l strigați pe numele lui real. Spuneți-i Bubba. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i faceți rău!

— Dar deja am... stai așa!

O luă la fugă. Puteam auzi pașii grăbiți care se îndepărtau.

Am oftat și am așteptat. După câteva secunde, cei doi tipi care stăteau în picioare uitându-se în jos la mine mă scoseseră din minți. Mă simțeam destul de puternică pentru a sta în șezut și fără ajutorul lor.

Bill mă ţinu cu grijă ridicată, în timp ce Eric aranja pernele la spatele meu. Am fost bucuroasă să văd că unul dintre ei avusese prezenţa de spirit să întindă pătura cea galbenă pe pat, astfel încât să nu pătez aşternuturile. Toate acestea în timp ce ţineam receptorul lipit de ureche, iar când mi-a răspuns chiar am tresărit.

— L-am dat jos la timp, spuse încântată Betty Joe.

— Telefonul a ajuns la timp, i-am spus lui Eric.

Acesta a închis ochii şi a părut că spune o rugăciune de mulţumire. M-am întrebat cui se ruga Eric. Am aşteptat noi instrucţiuni.

— Spune-le, zise, să-i dea drumul să plece, iar el îşi va găsi drumul către casă. Spune-le că ne cerem scuze pentru că l-am lăsat să umble aiurea.

Am transmis acest mesaj de la „răpitorii" mei.

Betty Jo a trecut rapid peste indicaţii.

— Poţi întreba, dacă poate să rămână şi să ne cânte puţin? E într-o formă destul de bună.

Aşadar am transmis *asta*. Eric îşi dădu ochii peste cap.

— Poate să-l întrebe, dar dacă refuză, să nu mai insiste, spuse. Îl supără dacă nu are chef. Iar uneori când cântă, îi revin amintiri şi devine... turbulent.

— În regulă, spuse după ce i-am explicat. O să ne străduim. Dacă nu vrea să cânte, o să-l lăsăm să plece imediat.

După zgomotul pe care-l auzeam, se întorsese către cineva de lângă ea, căruia îi spuse că

poate să cânte, dacă e de acord. Iar acel cineva exclamă:

— Uraaa!

Se pare că fuseseră două seri grozave la rând pentru mulțimea de la conacul regelui din Mississippi.

Betty Jo spuse în telefon:

— Sper să scapi de probleme. Nu știu cum, oricine ar fi cei care te-au răpit, au fost atât de norocoși, încât să o aibă în grijă pe vedeta lumii. Crezi că ar fi dispuși să negocieze?

Nu știa încă despre necazurile care urmau. „Bubba" avea o slăbiciune nefericită pentru sângele de pisică, și era cam fără minte, și putea să urmeze doar cele mai simple indicații; deși, din când în când, demonstra oarece șiretenie. Lua indicațiile *ad litteram*.

— Vrea permisiunea să-l păstreze, i-am spus lui Eric.

Obosisem să fac pe intermediarul. Dar Betty Jo nu se putea întâlni cu Eric, căci ar fi știut că era presupusul prieten al lui Alcide care m-a adus la conac noaptea trecută.

Era deja prea complicat pentru mine.

— Da? spuse Eric la telefon.

Brusc, avea un accent englezesc. Domnul Maestru al Deghizării. Curând spunea la telefon lucruri de genul: „Este o responsabilitate sacră" și „E o îmbucătură prea mare pentru voi, vă puteți rupe dinții în ea." (Dacă aș fi avut vreo urmă de simț al umorului în seara respectivă, m-aș fi gândit că ultima afirmație era destul de amuzantă.)

După alte momente de discuţie, a închis telefonul, cu un aer încântat.

M-am gândit cât de ciudat era faptul că Betty Joe nu a spus că mai era şi altceva în neregulă la conac. Nu l-a acuzat pe Bubba că le-a luat prizonierul şi nu a comentat că ar fi găsit cadavrul Lorenei. Nu neapărat pentru că ar fi menţionat aceste lucruri într-o conversaţie cu o fiinţă umană străină; şi, că tot veni vorba, nu că ar fi prea mult de găsit; vampirii se dezintegrează destul de rapid. Dar lanţurile de argint vor rămâne în piscină, şi poate chiar destule rămăşiţe pentru a putea fi identificate drept cadavrul unui vampir. De fapt, de ce ar umbla cineva sub acoperitoarea piscinei? Dar cu siguranţă că cineva observase că prizonierul lor principal dispăruse.

Probabil că presupuneau că Bubba îl eliberase pe Bill în timp ce se învârtea pe domeniu. Îi spusesem să nu divulge nimic, iar el va respecta dorinţa noastră întru totul.

Poate că scăpasem. Poate că Lorena va fi dispărută complet până când va veni vremea să se cureţe piscina, la primăvară.

Subiectul cadavrelor mi-a amintit de cel pe care l-am găsit îndesat în dulapul din acest apartament. Cineva ştia cu siguranţă unde suntem, şi cineva, tot cu siguranţă, nu ne plăcea. Lăsarea cadavrului aici era o încercare să ne lege de o crimă. Şi eu chiar comisesem o crimă. Doar că nu pe aceasta. M-am întrebat dacă fusese deja descoperit cadavrul lui Jerry Falcon. Existau puţine şanse. Am deschis gura să-l întreb pe Alcide dacă se anunţase la ştiri, apoi am închis-o

din nou. Îmi lipsea energia de a formula întrebarea.

Viața mea scăpase de sub control. În interval de două zile, ascunsesem un cadavru și produsesem un altul. Și totul pentru că mă îndrăgostisem de un vampir. I-am aruncat lui Bill o privire lipsită de orice urmă de iubire. Eram atât de absorbită de gândurile mele, încât abia am auzit telefonul. Alcide, care se dusese la bucătărie, răspunsese probabil de la prima sonerie.

Alcide apăru în ușa dormitorului.

— Mișcați-vă, spuse, mutați-vă cu toții în apartamentul de alături, cel gol. Repede, repede!

Bill mă luă în brațe, cu pătură cu tot. Ieșirăm pe ușă, iar Eric a spart încuietoarea ușii de lângă cea a lui Alcide cât ai zice „Jack Daniels"[1]. Am auzit apoi huruitul liftului care ajungea la etajul cinci, în timp ce Bill închidea ușa în spatele nostru.

Am rămas nemișcați în sufrageria goală și rece din apartamentul pustiu. Vampirii ascultau cu atenție ce se petrecea alături. Am început să tremur în brațele lui Bill.

Ca să spun adevărul, mă simțeam grozav să fiu în brațele lui, indiferent cât de furioasă eram pe Bill, indiferent câte treburi aveam de lămurit. Ca să spun adevărul, aveam un minunat sentiment de a fi ajuns acasă. Ca să spun adevărul, indiferent

---

[1] Aluzie la felul în care și-a găsit moartea Jasper Newton „Jack" Daniel. Acesta a făcut septicemie, după ce s-a rănit la un deget de la picior în timp ce lovea seiful din birou, a cărui combinație o uita mereu.

cât de sfărâmat era trupul meu — maltratat de mâinile sale, sau mai degrabă de colții săi — acest trup abia aștepta să se întâlnească din nou cu al lui, complet gol, în ciuda teribilului incident din portbagaj. Am oftat. Eram dezamăgită de mine. Trebuia să rezist pentru sufletul din mine, căci trupul meu era gata să mă trădeze, serios. Se pare că refuza să accepte atacul absurd al lui Bill.

Bill m-a lăsat pe podeaua dormitorului de oaspeți din apartament, grijuliu de parcă ar fi purtat pe brațe o comoară de un milion de dolari și m-a învelit în pătură. El și Eric trăgeau cu urechea prin zidul care era comun cu dormitorul lui Alcide.

— Ce nemernică! murmură Eric.

Oh! Debbie se întorsese.

Am închis ochii. Eric scoase un sunet de surpriză și i-am deschis din nou. Se uita la mine, iar pe fața lui se putea citi din nou amuzamentul acela deconcertant.

— Debbie s-a oprit acasă la sora lui seara trecută, ca să o tragă de limbă despre tine. Sora lui Alcide te place foarte mult, spuse Eric șoptit, abia auzit. Asta o enervează pe Debbie-teriantropul. Îi insultă sora în fața lui.

Fața lui Bill arăta că nu era deloc fericit.

Brusc, fiecare fibră din corpul lui Bill se încordă, ca și cum cineva i-ar fi înfipt degetele în priză. Eric rămase cu gura căscată și mă privi cu o expresie indescifrabilă.

Din camera de alături — chiar și eu l-am putut auzi — răzbătu sunetul inconfundabil al unei palme.

— Lasă-ne o clipă, îi ceru Bill lui Eric.

Nu-mi plăcea tonul vocii lui.

Am închis ochii. Nu credeam că eram pregătită pentru orice ar fi urmat. Nu voiam să mă cert cu Bill sau să-i fac reproșuri pentru infidelitatea lui. Nu voiam să aud scuze și explicații.

Am auzit o mișcare ușoară în timp ce Bill îngenunchea lângă mine pe covor. Bill se întinse lângă mine, se întoarse pe o parte și puse o mână peste mine.

— Tocmai i-a spus acestei femei cât de bună ești în pat, șopti Bill cu blândețe.

M-am ridicat din poziția în care eram culcată, atât de repede, încât am simțit o durere sfâșietoare în rana de la gât, ce nu se vindecase încă, și un junghi în rana din piept.

Mi-am dus mâna la gât și am strâns din dinți ca să nu gem. Când am putut vorbi, am reușit să spun doar:

— Ce a făcut? *Ce* a făcut?

Eram aproape incoerentă de furie. Bill îmi aruncă o privire pătrunzătoare, își puse degetul la buze să-mi amintească să nu fac zgomot.

— Nu am făcut-o *niciodată*, am șoptit furioasă. Dar, chiar dacă aș fi făcut-o, știi ceva? Ți-ar fi servit de lecție, nemernic infidel ce ești!

I-am prins privirea și l-am fixat drept în ochi. Bine, vom discuta despre asta chiar acum.

— Ai dreptate, murmură el. Întinde-te, Sookie. O să te doară.

— Bineînțeles că mă doare, am șoptit și am izbucnit în lacrimi. Și să-i mai aud și pe ceilalți spunându-mi, anunțându-mă că te gândeai să mă

scoţi pe tuşă şi să te duci să trăieşti cu ea, fără ca măcar să ai curajul să vorbeşti cu mine despre asta! Bill, cum ai fost în stare de aşa ceva? Am fost suficient de proastă încât să cred că tu chiar mă iubeai!

Cu o sălbăticie despre care abia puteam să cred că venea din interiorul meu, am aruncat pătura într-o parte şi m-am aruncat asupra lui, degetele mele căutându-i gâtul.

Şi la naiba cu durerea.

Mâinile mele nu-i puteau cuprinde gâtul, dar am apucat cât de bine am putut şi am simţit cum mă cuprinde o furie oarbă. Voiam să-l omor.

Dacă Bill s-ar fi apărat, aş fi continuat, dar de ce strângeam mai tare, de aia furia se domolea, lăsându-mă rece şi goală. Eram călare pe Bill, iar el stătea întins pe podea, zăcând pasiv cu mâinile întinse lateral. Mi-am desprins mâinile de pe gâtul lui şi mi-am acoperit faţa cu ele.

— Sper că te-a durut ca naiba, am spus cu voce sufocată, dar suficient de clară.

— Da, spuse. M-a durut ca naiba.

Bill mă puse jos lângă el, trase pătura peste noi. Îmi aşeză cu blândeţe capul pe umărul lui.

Ni s-a părut că am stat acolo, întinşi în tăcere, mult timp, deşi probabil nu fuseseră decât câteva minute. Trupul meu se cuibări lângă al lui din obişnuinţă şi dintr-o nevoie intensă; deşi nu ştiu dacă simţeam nevoia de Bill sau de intimitatea pe care o împărţisem doar cu el. Îl uram. Îl iubeam.

— Sookie, spuse, cu faţa în părul meu, sunt...

— Sst, am spus. Sst.

M-am apropiat mai mult de el. M-am relaxat. Era ca și cum mi-aș fi scos un bandaj Ace, care fusese înfășurat prea strâns.

— Porți hainele altcuiva, șopti după un minut sau două.

— Da, ale unui vampir pe care-l cheamă Bernard. Mi-a dat haine după ce rochia mea a fost distrusă la bar.

— La Josephine's?

— Da.

— Cum ți-ai distrus rochia?

— Am fost înjunghiată cu un țăruș.

Rămase împietrit.

— Unde? Te-a durut?

Trase pătura.

— Arată-mi!

— Sigur că m-a durut, am spus încet. M-a durut ca naiba.

Am ridicat cu grijă marginea tricoului.

Degetele lui îmi mângâiară pielea lucioasă. Nu se va vindeca precum a lui Bill. Poate va mai dura o noapte sau două pentru ca pielea lui să devină la fel de catifelată și perfectă cum fusese, dar va arăta exact ca înainte, în ciuda unei săptămâni de tortură. Eu voi avea o cicatrice tot restul vieții mele, indiferent dacă băusem sau nu sânge de vampir. Poate că cicatricea nu va fi la fel de urâtă și cu siguranță că se vindeca fenomenal de repede, dar era categoric roșie și urâtă, carnea de sub ea încă moale, întreaga zonă dureroasă.

— Cine ți-a făcut asta?

— Un bărbat. Un fanatic. E o poveste lungă.

— E mort?

— Da. Betty Joe Pickard l-a omorât cu două lovituri grele de pumn. Mi-a amintit într-un fel de o poveste pe care am citit-o în şcoala elementară, despre Paul Bunyan[1].

— Nu cunosc povestea.

Ochii săi negri îmi prinseră privirea.

Am ridicat din umeri.

— Acum e mort.

Bill avea o idee fixă.

— Mulţi oameni sunt morţi acum. Toţi, din cauza planului tău.

Urmă un lung moment de tăcere.

Bill aruncă o privire către uşa pe care Eric o închisese cu tact în urma lui. Probabil că a ascultat cu urechea lipită de ea şi, ca toţi vampirii, Eric are un auz excelent.

— E în siguranţă?

— Da.

Gura lui Bill era chiar lângă urechea mea. Mă gâdilă când şopti:

— Mi-au percheziţionat casa?

— Nu ştiu. Poate vampirii din Mississippi au intrat în ea. Nu am avut ocazia să trec pe-acolo după ce Eric, Pam şi Chow au venit să-mi spună că ai fost răpit.

— Şi ţi-au spus că...?

— Că plănuiai să mă părăseşti. Da. Mi-au spus.

— Deja mi-am primit pedeapsa pentru momentul acela de nebunie, spuse Bill.

---

[1] Personaj fantastic din poveştile americane, tăietor de lemne, de dimensiuni uriaşe.

— Poate că ți-ai primit pedeapsa care te aranjează *pe tine*, am spus, dar nu știu dacă ai fost pedepsit îndeajuns încât să-mi convină *mie*.

O lungă tăcere se instală în camera goală și rece. Acum era liniște și în sufragerie. Speram că Eric stabilise ce trebuia să facem în continuare și mai speram ca asta să includă întoarcerea acasă. Nu contează ce se întâmplase între Bill și mine, simțeam nevoia să fiu acasă în Bon Temps. Simțeam nevoia să mă întorc la slujba mea și la prietenii mei, și simțeam nevoia să-mi văd fratele. Poate că nu era mult, dar era tot ce aveam.

M-am întrebat ce se întâmpla în apartamentul de alături.

— Când regina a venit la mine și mi-a spus că a auzit că lucrez la un program care nu mai fusese încercat până atunci, am fost flatat, îmi spuse Bill. Banii pe care mi i-a oferit erau foarte mulți și ar fi fost îndreptățită să nu-mi ofere nimic, din moment ce sunt supusul ei.

Am simțit cum mi se crispează buzele când am auzit un nou exemplu de cât de diferită era lumea lui Bill de a mea.

— Ei cine crezi că i-a spus? am întrebat.

— Nu știu. Nu vreau să știu, zise Bill.

Vocea lui părea nonșalantă, chiar amabilă, dar eu știam mai bine adevărul.

— Știi că am lucrat la el ceva vreme, spuse Bill, când își dădu seama că nu intenționam să comentez nimic.

— De ce?

— De ce?

Părea ciudat de deconcertat.

— Ei bine, pentru că mi se părea o idee bună. Să am o listă cu toți vampirii din America și cu cel puțin o parte din restul lumii? Era un proiect de valoare și chiar destul de amuzant de realizat. Iar odată ce am început cercetările, m-am gândit să includ imagini. Și nume de împrumut. Și povești. Pur și simplu, proiectul s-a amplificat.

— Așadar, ai alcătuit ceva... ca o carte de telefon? Cu vampiri?

— Exact.

Fața strălucitoare a lui Bill deveni și mai luminoasă.

— Am început într-o noapte, gândindu-mă câți alți vampiri am întâlnit în călătoriile mele de-a lungul secolului trecut, și am început să fac o listă, apoi am început să adaug un desen făcut de mine sau o fotografie.

— Așadar, vampirii își fac fotografii? Vreau să zic, ies în poze?

— Bineînțeles. Nu ne-a plăcut niciodată să ni se facă fotografii când acestea au devenit un lucru comun în America, pentru că o imagine era dovada că fuseserăm într-un anumit loc la un anumit moment, iar dacă apăream arătând exact la fel douăzeci de ani mai târziu, ei bine, era evident ce eram. Dar, din moment ce am recunoscut că existăm, nu are nici un rost să rămânem agățați de vechile obiceiuri.

— Sunt convinsă că unii dintre vampiri încă o mai fac.

— Sigur că da. Încă mai sunt unii care se ascund în umbră și dorm în cripte în fiecare noapte.

(Asta spunea un tip care dormea în pământul din cimitir din când în când.)

— Te-au ajutat și alți vampiri?

— Da, spuse, părând surprins. Da, câțiva au făcut-o. Câțiva s-au bucurat de exercițiul de memorie... alții au folosit-o drept prilej de a căuta cunoștințe mai vechi, de a călători către locuri pe care le bântuiau.

— Bine, deci de ce e regina atât de nerăbdătoare să aibă programul ăsta? De ce l-ar vrea alți vampiri, odată ce au aflat despre el? Ar putea să adune și ei exact aceleași informații, nu-i așa?

— Da, spuse. Dar ar fi de departe mult mai ușor să le ia de la mine. Cât despre motivul pentru care și-ar dori să aibă programul ăsta... nu ai vrea să ai o agendă în care să fie trecuți toți telepații din Statele Unite?

— Oh, bineînțeles, am spus. Aș putea primi o groază de sfaturi despre cum să mă descurc cu problema mea sau despre cum să o folosesc mai bine.

— Așadar, nu ar fi bine să existe o listă a tuturor vampirilor din Statele Unite, la ce sunt buni, care sunt calitățile lor?

— Dar, cu siguranță, există și vampiri care nu vor vrea să apară într-o astfel de carte de telefon, am zis. Tu mi-ai spus că anumiți vampiri nu vor să iasă la lumină, că vor să rămână necunoscuți și să vâneze în secret.

— Exact.

— Vampirii ăștia sunt și ei aici?

Bill încuviință.

— Vrei să fii înjunghiat cu un țăruș?

— Nu mi-am dat seama niciodată cât de tentant ar fi acest proiect pentru oricine altcineva. Nu m-am gândit niciodată cât de multă putere îi va da celui care-l deține, până când ceilalți au început să încerce să-l fure.

Bill părea posomorât.

Strigătele care răzbăteau din apartamentul alăturat ne atraseră atenția.

Alcide și Debbie se certau din nou. Nu erau potriviți unul pentru celălalt. Dar o atracție mutuală îi făcea să se tot întoarcă unul la altul. Poate, departe de Alcide, Debbie să fi fost o persoană simpatică.

Nu, nu mă puteam convinge să cred așa ceva. Dar poate că cel puțin putea fi tolerată, atunci când afecțiunea lui Alcide nu era o problemă.

Trebuiau neapărat să se despartă. Nu era indicat să mai ajungă în aceeași cameră din nou.

Și eu trebuia să mă gândesc serios la asta.

Uitați-vă la mine. Grav rănită, stoarsă, înjunghiată, bătută. Zăcând într-un apartament dintr-un oraș ciudat, alături de un vampir care m-a trădat.

O decizie importantă stătea în fața mea, așteptând să fie recunoscută și pusă în aplicare.

L-am împins la o parte pe Bill și m-am clătinat pe picioare. Am pus pe mine haina furată. Întorcând spatele tăcerii sale apăsătoare, am deschis ușa către sufragerie. Eric asculta amuzat cearta care avea loc în apartamentul de alături.

— Du-mă acasă, i-am spus.

— Bineînțeles, spuse. Acum?

— Da, Alcide îmi poate aduce lucrurile acasă când se întoarce la Baton Rouge.

— Lincolnul merge?

— Da, sigur.

Am scos cheile din buzunar.

— Poftim.

Am ieșit din apartamentul gol și am coborât cu liftul, către garaj.

Bill nu a venit după noi.

Capitolul 13

ERIC M-A PRINS DIN URMĂ, în timp ce mă urcam în Lincoln.

— A trebuit să-i dau câteva instrucțiuni lui Bill, să curețe mizeria pe care o făcuse, mi-a explicat, deși nu-l întrebasem nimic.

Eric era obișnuit să conducă mașini sport, așa că avu câteva probleme cu Lincolnul.

— Ți-a trecut prin minte, spuse, după ce am ieșit din centrul orașului, că ai tendința să te retragi atunci când relația ta cu Bill nu mai e așa comodă? Nu neapărat că m-ar deranja, din moment ce m-aș bucura pentru voi doi dacă ați rupe relația. Dar, dacă ăsta e tiparul după care decurg relațiile tale sentimentale, vreau să știu acum.

M-am gândit la câteva lucruri pe care să le spun, am renunțat la primele câteva, care ar fi rănit urechile bunicii mele, și am inspirat adânc.

— În primul rând, Eric, ceea ce se petrece între mine și Bill nu e în nici un caz treaba ta.

Am făcut o pauză de câteva secunde ca să priceapă ideea.

— În al doilea rând, relația mea cu Bill e singura pe care am avut-o, așa că nu am știut ce voi face de la o zi la alta, cu atât mai puțin să stabilesc un plan.

Am făcut o pauză ca să îmi formulez următoarea idee.

— În al treilea rând, m-am săturat de voi toți. Am obosit să văd toate lucrurile astea oribile. Am obosit să trebuiască să fiu mereu vitează și să fac lucruri care mă îngrozesc și să am mereu de-a face cu chestii bizare și supranaturale. Sunt doar o persoană obișnuită. Sau, cel puțin, o persoană care *respiră*.

Eric așteptă să vadă dacă am terminat. I-am aruncat o privire rapidă; becurile aprinse pe stradă îi luminau profilul cu nasul drept. Cel puțin nu râdea. Nici măcar nu zâmbea.

Se uită scurt la mine, înainte să-și îndrepte din nou atenția către drum.

— Am auzit ce-ai spus. Pot să spun că vorbești serios. Am băut din sângele tău: îți cunosc sentimentele.

Urmă o porțiune de drum întunecat. Am fost încântată că Eric mă lua în serios. Uneori, n-o făcea; iar alteori, nu părea să-i pese ce-mi spune.

— Nu ești bună pentru oameni, spuse Eric.

Accentul său străin devenise ceva mai pronunțat.

— Poate că nu. Deşi nu mi se pare că asta ar fi o pierdere, din moment ce nu am prea avut noroc cu bărbaţii până acum. E greu să ai o întâlnire, când ştii exact ce gândeşte partenerul tău. Aşadar, în majoritatea cazurilor, să cunoşti exact gândurile unui bărbat poate să şteargă dorinţa şi chiar să te facă să nu-l mai placi. Dar aş fi mai fericită singură decât acum.

M-am gândit la problema mea prin prisma regulii lui Ann Landers[1]: „Mi-ar fi mai bine despărţită de el sau fără el?" Bunica mea, cu Jason şi cu mine citeam rubrica lui Ann Landers în fiecare zi când noi, copiii, mai crescuserăm. Discutam toate răspunsurile pe care Ann le dădea la întrebările cititorilor. Multe dintre sfaturile pe care le dădea trebuiau să ajute femeile să se descurce cu tipi ca Jason, aşa că el punea lucrurile într-o nouă perspectivă.

Chiar în acest moment, eram al naibii de sigură că mi-era mai bine fără Bill. Mă folosise şi abuzase de mine, mă trădase şi mă secase.

De asemenea mă apărase, mă răzbunase, mă idolatrizase cu corpul său şi îmi oferise ore întregi de tovărăşie fără reproş, o adevărată binecuvântare.

Ei bine, pur şi simplu nu aveam instrumentele de măsură la îndemână. Ce aveam era o inimă plină de durere şi un drum spre casă. Goneam prin noaptea neagră, pradă propriilor noastre

---

[1] Ann Landers, născută Esther Pauline Friedman (1918–2002), a fost, timp de zeci de ani, cea mai populară specialistă în oferit sfaturi din presa americană.

gânduri. Traficul era redus, dar eram pe o autostradă interstatală, așa că, din când în când, apăreau mașini pe lângă noi.

Nu aveam idee la ce se gândea Eric, un sentiment minunat pentru mine. Poate că dezbătea dacă să tragă pe banda de urgență și să-mi rupă gâtul, sau poate se gândea la cât va ajunge câștigul din seara asta de la Fangtasia. Voiam să-mi vorbească. Îmi doream să-mi povestească despre viața sa de dinainte de a deveni vampir, dar ăsta e un subiect sensibil pentru majoritatea vampirilor și nu voiam să-l aduc în discuție, mai ales în seara asta.

Cam la o oră distanță de Bon Temps, ne-am îndreptat către o ieșire de pe autostradă. Nu prea mai aveam benzină, iar eu trebuia să merg la toaletă. Eric începuse deja să pună benzină în rezervor, în timp ce eu îmi dădeam corpul rănit jos din mașină. Îmi refuzase oferta de a pune eu benzină în rezervor cu un politicos: „Nu, mulțumesc." Mai era o altă mașină care alimenta, iar femeia, o blondă oxigenată cam de vârsta mea, tocmai punea pompa la loc când eu coboram din Lincoln.

La ora unu dimineața, benzinăria era aproape goală, cu excepția unei tinere, puternic machiată și înfășurată într-un palton matlasat. Am zărit o camionetă Toyota lovită, parcată în lateralul stației, în singura zonă întunecată din parcare. În camionetă, stăteau doi bărbați, prinși într-o discuție aprinsă.

— E prea frig să stai afară într-o camionetă, spuse blonda căreia i se vedeau rădăcinile mai

închise ale părului, în timp ce treceam împreună pe uşile de sticlă.

Tremură demonstrativ, într-un mod teatral.

— Aşa crezi tu, am comentat.

Eram la jumătatea drumului către spatele magazinului, când vânzătorul, în spatele unei tejghele înalte, aşezate pe o platformă, s-a întors de la micul său televizor ca să ia banii de la blondă.

Uşa băii era greu de închis în urma mea, căci pragul se umflase în timpul vreunei inundaţii mai vechi. De fapt, probabil că nu o închisesem deloc, deoarece eram cam grăbită. Dar uşa cabinei se închidea şi avea şi încuietoare şi înăuntru era destul de curat. Nedorind să ajung repede înapoi în maşină, alături de tăcutul Eric, nu m-am grăbit după ce am folosit toaleta. M-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei, aşteptându-mă să arăt ca naiba şi nefiind contrazisă de ceea ce am văzut reflectat în ea.

Urma muşcăturii sfâşiate de pe gâtul meu arăta cu adevărat dezgustător, ca şi cum m-ar fi muşcat un câine. În timp ce curăţam rana cu săpun şi şerveţele umede, m-am întrebat dacă faptul că băusem sânge de vampir îmi va da o anume cantitate în plus de energie şi capacitate de recuperare şi apoi mă va lăsa extenuată, sau dacă va fi bine pentru o anumită perioadă de timp, ca un medicament cu acţiune treptată, sau care era treaba? După ce băusem sânge de la Bill mă simţisem minunat vreo două luni.

Nu aveam la mine perie sau pieptăn, aşa că arătam ca şi cum aş fi fost scărmănată de o pisică. Încercând să-mi aranjez părul cu degetele, nu

am făcut decât să înrăutățesc lucrurile. M-am spălat pe ochi și pe gât și am intrat din nou în magazin. Abia am observat din nou că ușa nu se închidea în urma mea, se oprea tăcută în pragul umflat. Am ieșit în spatele lungului raft cu alimente, încărcat cu CornNuts și chipsuri Lays și plăcinte Moon și Scotch Snuf și Prince Albert la conservă...

Și am dat peste doi hoți înarmați, lângă platforma vânzătorului, în interior.

Sfinte Sisoe, de ce nu le dau pur și simplu vânzătorilor ăstora un tricou cu o țintă mare desenată pe piept? Ăsta a fost primul meu gând, ca și cum m-aș fi uitat la un film cu un jaf armat într-un magazin non-stop. Apoi am fost readusă cu picioarele pe pământ de tensiunea foarte reală de pe fața vânzătorului. Era teribil de tânăr — un adolescent slăbuț, cu coșuri. Și se afla în fața a doi tipi mari, cu arme. Ținea mâinile ridicate și era îngrozitor de furios. M-aș fi așteptat să se milogească pentru viața lui sau să fie incoerent, dar băiatul ăsta era furios.

Era a patra oară când era jefuit — am citit în mintea lui. Și se afla a treia oară în fața puștii. Își dorea să poată pune mâna pe arma pe care o avea sub scaunul camionetei sale și să-i trimită în iad pe nemernicii ăștia.

Și nimeni nu și-a dat seama că eram acolo. Nu păreau să știe.

Nu că m-aș fi plâns, să ne-nțelegem.

Am aruncat o privire în spate, ca să verific dacă ușa de la baie rămăsese din nou deschisă, astfel încât sunetul ei să nu mă trădeze. Cel mai

bun lucru pe care-l puteam face era să mă strecor pe ușa din spate a magazinului, dacă o puteam găsi, și să ocolesc clădirea, ca să-l pun pe Eric să sune la poliție.

Stai puțin. Acum, că mă gândeam la Eric, unde era? De ce nu venise să plătească benzina?

Dacă era posibil să am o presimțire mai puternică decât cea pe care o avusesem deja, se potrivea perfect. Dacă Eric nu venise încă, Eric nu mai venea. Poate că se hotărâse să plece. Să mă părăsească.

Aici.

Singură.

Așa cum te-a părăsit Bill, îmi oferi mintea mea o alternativă. Bine, mulțam, la naiba, Minte.

Ori poate îl împușcaseră. Dacă avea o rană la cap... Și nu exista vindecare pentru o inimă lovită în plin cu un glonț de calibru mare.

Oricum, nu avea nici un rost să stau acolo să-mi fac griji.

Acesta era un magazin non-stop tipic. Intri pe ușa din față, iar vânzătorul se află în dreapta ta, în spatele unei tejghele lungi, pe o platformă. Băuturile reci stau în frigiderul care ocupă peretele din stânga. Te aflai în fața a trei rafturi lungi, care parcurgeau întreaga lățime a magazinului, la care se adăugau rafturi speciale și o mulțime de căni cu capac și cărbuni pentru grătar și mâncare pentru păsări. Eram tocmai în spatele magazinului și îl puteam vedea pe vânzător (cu ușurință) și pe cei doi tâlhari (doar puțin) peste raftul cu alimente. Trebuia să ies din magazin, de preferat fără să fiu văzută. Am zărit o ușă din lemn,

crăpată, pe care scria „Doar pentru angajați", ceva mai departe pe peretele din spate. De fapt, era dincolo de tejgheaua în spatele căreia se afla vânzătorul. Între capătul tejghelei și perete exista un spațiu, ceea ce însemna că de la sfârșitul raftului până la începutul tejghelei aș fi fost expusă.

Nu câștigam însă nimic dacă așteptam.

M-am așezat în patru labe și am început să merg de-a bușilea. M-am mișcat încet, ca să și pot asculta.

— Ai văzut intrând aici vreo persoană blondă, cam de înălțimea asta? întrebă cel mai solid dintre cei doi tâlhari și brusc am simțit că leșin.

Care persoană blondă? Eu sau Eric? Sau blonda oxigenată? Bineînțeles că nu am putut vedea gestul cu care indicau înălțimea. Căutau un bărbat vampir sau o femeie telepată? Sau... în fond și la urma urmei, nu eram eu singura femeie din lume care putea intra în necaz, mi-am zis.

— O femeie blondă a venit acum cinci minute, a cumpărat țigări, spuse băiatul supărat.

Bravo, tipule!

— Nț, aia s-a cărat. Noi o căutăm pe tipa care era cu vampirul.

Da, eu eram aia.

— N-am văzut nici o altă femeie blondă, spuse băiatul.

Am privit puțin în sus și am văzut reflexia unei oglinzi montate în colțul magazinului, sus. Era o oglindă de securitate, pentru ca vânzătorul să-i poată descoperi pe cei ce fură din magazin. M-am gândit: *mă poate vedea târându-mă pe aici. Știe că sunt aici.*

Dumnezeu să-l binecuvânteze. Se străduia pentru mine. Trebuia să mă străduiesc și eu pentru el. În același timp, ar fi fost minunat dacă reușeam să evităm să fim împușcați. Și unde naiba era Eric?

Binecuvântând faptul că pantalonii și papucii împrumutați erau moi și nu făceau zgomot, m-am târât cu hotărâre către ușa pătată din lemn a angajaților. M-am întrebat dacă scârțâie. Cei doi hoți încă mai vorbeau cu vânzătorul, dar le-am blocat vocile ca să mă concentrez la drumul către ușă.

Am mai fost speriată și înainte, de multe ori, dar acesta era trecut în capul listei printre cele mai înspăimântătoare evenimente din viața mea. Tatăl meu vânase, și Jason și amicii lui vânau, și asistasem la un masacru în Dallas, știam ce pot face gloanțele. Acum, că ajunsesem la capătul rândului, se termina și acoperirea mea.

M-am uitat la capătul tejghelei de după raft. Trebuia să parcurg o distanță de podea descoperită, ca să ajung la adăpostul parțial al lungii tejghele care se afla în fața casei de marcat. Odată ce parcurgeam spațiul gol, aș fi fost mai jos și bine ascunsă de privirile hoților.

— Vine o mașină, spuse vânzătorul, iar cei doi tâlhari au privit automat spre fereastră.

Dacă nu aș fi aflat prin telepatie ce face, probabil că aș fi ezitat prea mult. Am traversat linoleumul mult mai repede decât aș fi crezut că era posibil.

— Nu văd nici o mașină, spuse cel mai puțin solid.

Vânzătorul zise:

— Am crezut că am auzit clopoțelul, cel care sună când trece o mașină peste fir.

M-am ridicat puțin și am răsucit mânerul ușii. S-a deschis în liniște.

— Uneori sună când nu e nimeni, continuă băiatul, iar eu mi-am dat seama că încerca să facă zgomot și să le atragă atenția, ca eu să pot fugi.

Dumnezeu să-l binecuvânteze o dată în plus.

Am împins ușa ceva mai mult și am mers pe vine. Era un pasaj îngust. La capătul lui era o altă ușă, care probabil ducea la zona din spatele magazinului. În ușă era un rând de chei. Erau înțelepți că țineau ușa din spate încuiată. Pe un rând de cuie în spatele ușii atârna o jachetă de camuflaj, grea. Am băgat mâna adânc în buzunarul din dreapta și am scos-o ținând cheile băiatului. Fusese o intuiție norocoasă. Se întâmplă. Ținându-le ca să le împiedic să facă zgomot, am deschis ușa din spate și am ieșit.

Afară am dat doar de o camionetă lovită și un container împuțit. Iluminatul era slab, dar cel puțin exista ceva lumină. Asfaltul era crăpat. Pentru că era iarnă, plantele care ieșiseră prin aceste crăpături erau uscate și decolorate. Am auzit un zgomot ușor în stânga mea și am tras adânc aer în piept, după care am sărit în sus. Zgomotul fusese provocat de un uriaș raton bătrân, care o șterse agale într-un pâlc de copaci din spatele magazinului.

Am expirat la fel de tremurat cum și inspirasem. M-am străduit să mă concentrez pe legătura de chei. Din nefericire, erau aproape

douăzeci. Băiatul ăsta avea mai multe chei decât aveau veverițele alune. Nimeni de pe planeta asta nu putea să folosească atâtea chei. Am răscolit prin ele disperată și, în cele din urmă, am ales una care avea ștanțat pe capătul acoperit cu cauciuc GM. Am descuiat ușa și am urcat în interiorul prăfuit, care mirosea puternic a țigări și a câine. Da, pușca era sub scaun. Am desfăcut-o. Era încărcată. Mulțumesc lui Dumnezeu că Jason credea în autoapărare. Îmi arătase cum să încarc și cum să trag cu noul său Benelli.

În ciuda noii mele protecții, eram atât de speriată, încât nu credeam că voi putea ajunge din nou în fața magazinului. Dar trebuia să verific situația și să descopăr ce se întâmplase cu Eric. M-am îndreptat încet către partea clădirii unde era parcată vechea Toyota. În spate nu era nimic, cu excepția unei mici pete, care reflectă o secundă lumina. Cu arma într-o mână, m-am aplecat să pun un deget pe pată.

Sânge proaspăt. M-am simțit bătrână și înghețată. Am stat o clipă cu capul aplecat, apoi mi-am adunat puterile.

Am privit prin geamul portierei de pe partea șoferului și am descoperit că mașina nu era încuiată. Ei, ce zi fericită! Am deschis ușa fără zgomot, am privit în interior. Pe scaunul din față era o cutie de o mărime considerabilă, iar când i-am verificat interiorul, inima mi-a sărit din piept și cred că mi-a ajuns undeva în pantofi. Pe exterior, cutia avea ștanțat: „Conținut: două." Înăuntru se afla un lanț de argint, de tipul celor

vândute în magazinele pentru mercenari, genul căruia i se făcea reclamă ca „rezistent la vampiri”.

Asta era ca și cum ai spune că o cușcă în care faci scufundări este un mijloc de intimidare sigur pentru mușcăturile rechinilor.

Unde era Eric? Am privit în imediata vecinătate, dar n-am mai văzut nici o urmă. Puteam auzi vâjâitul traficului de pe autostrada interstatală, dar asupra parcării domnea liniștea.

Ochii mi-au căzut pe un briceag aflat pe bord. Uraaa! Am pus cu grijă pușca pe scaunul din față, am luat briceagul, l-am deschis și l-am ținut pregătit să-l înfig în cauciucuri. Apoi m-am gândit de două ori. O tăietură zdravănă făcută într-un cauciuc era dovada că cineva fusese acolo afară, în timp ce hoții erau înăuntru. Asta nu putea fi o idee bună. M-am mulțumit să fac o singură gaură în cauciuc. Era doar o gaură micuță, care ar fi putut proveni de la orice, mi-am spus. Dacă pleacă, vor trebui să se oprească undeva pe drum. Apoi am băgat briceagul în buzunar — categoric, în ultima vreme devenisem o hoață — și m-am întors la umbra clădirii. Asta nu-mi luase atât de mult pe cât ați putea crede, dar tot trecuseră minute bune de când observasem situația din magazin.

Lincolnul era încă parcat lângă pompe. Capacul rezervorului era închis, așa că știam că Eric terminase de pus benzina înainte să i se întâmple ceva. M-am strecurat dincolo de colțul clădirii, rămânând lipită de perete. Am găsit adăpost în față, în colțul format de frigiderul pentru înghețată și zidul din față al clădirii. Am

riscat să mă ridic suficient cât să trag cu ochiul pe deasupra frigiderului.

Hoţii se duseseră în zona mai înaltă, unde stătea vânzătorul, şi-l băteau.

Ei, asta-i bună! Trebuiau să înceteze. Îl băteau pentru că voiau să afle unde mă ascundeam, credeam eu; şi nu puteam să las pe cineva să o încaseze în contul meu.

— Sookie, se auzi o voce chiar în spatele meu.

În secunda următoare, o mână îmi acoperi gura, chiar când mă pregăteam să ţip.

— Scuze, şopti Eric. Ar fi trebuit să găsesc o metodă mai bună să-ţi spun că sunt aici.

— Eric, am spus când am putut vorbi.

Îşi dădu seama că sunt mai calmă şi-şi retrase mâna.

— Trebuie să-l salvăm.

— De ce?

Uneori vampirii mă uimesc. Bine, o fac şi oamenii, dar în seara asta era un vampir.

— Pentru că ia bătaie pentru ca noi să fim în siguranţă, şi probabil că-l vor omorî; şi va fi vina noastră!

— Jefuiesc magazinul, spuse Eric, ca şi cum pe mine nu m-ar fi dus capul. Aveau o plasă nouă pentru vampiri, şi s-au gândit să o încerce pe mine. Nu ştiu încă, dar nu a funcţionat. Sunt doar nişte gunoaie profitoare.

— Pe *noi* ne caută, am spus furioasă.

— Explică-mi, a şoptit.

Iar eu am făcut-o.

— Dă-mi arma, spuse.

Am ținut-o strâns.

— Știi să folosești așa ceva?

— Probabil la fel de bine ca și tine.

Dar se uita la ea cu îndoială.

— Aici te înșeli, i-am zis.

Decât să-mi pierd vremea prelungind o ceartă, în timp ce noul meu erou era rănit grav, am alergat ghemuită în jurul frigiderului de înghețată și apoi, pe ușa principală, în magazin. Micul clopoțel aflat deasupra ușii a sunat ca nebunul, dar cu toată gălăgia, nu părură să-l audă. Desigur, deveniră atenți când am tras un foc prin tavanul de deasupra capetelor lor. Țigle, praf și izolație începură să curgă de sus.

Aproape că m-au pus la pământ. Am ridicat din nou arma către ei. Înghețaseră. Era ca și cum m-aș fi jucat de-a statuia când eram mică. Dar nu chiar la fel. Bietul vânzător slăbănog avea fața plină de sânge și eram sigură că avea nasul spart și își pierduse câțiva dinți.

Am simțit o furie puternică punând stăpânire pe mine.

— Dați-i drumul tânărului, am spus răspicat.

— O să ne împuști, domnișorico?

— Să dea naiba dacă nu, am răspuns.

— Iar dacă ea ratează, pun eu mâna pe tine, se auzi vocea lui Eric deasupra și în spatele meu.

Un vampir mare este un sprijin grozav.

— Vampirul a scăpat, Sonny.

Cel care vorbise era un bărbat slăbuț, cu mâini murdare și ghete unsuroase.

— Am văzut și eu, zise Sonny, cel mai solid.

Era şi mai brunet. Capul bărbatului mai mărunţel era acoperit cu acel păr fără culoare, genul pe care oamenii îl numesc şaten, pentru că trebuie să-i spună cumva.

Tânărul vânzător se ridică şi, scăpat de durere şi frică, ocoli tejgheaua cât de repede putu. Amestecată cu sângele, pe faţă i se întinsese o pudră albă, provenind de la împuşcătura pe care o trăsesem în tavan. Arăta îngrozitor.

— Văd că mi-ai găsit puşca, spuse în timp ce trecea de mine, cu grijă, să nu se aşeze între mine şi băieţii răi.

Scoase un telefon mobil din buzunar şi am putut auzi micile bipuri atunci când formă numărul. Vocea sa răguşită deveni în curând sacadată, în timp ce vorbea cu poliţia.

— Înainte ca poliţia să ajungă aici, Sookie, trebuie să aflăm cine i-a trimis pe imbecilii ăştia doi, spuse Eric.

Dacă aş fi fost în locul lor, poate că m-ar fi speriat tonul vocii sale, iar ei păreau să-şi dea seama de ceea ce poate face un vampir furios. Pentru prima dată, Eric păşi alături de mine, apoi puţin mai în faţă; i-am putut vedea chipul. Acesta era străbătut de arsuri, ca şi cum ar fi atins o reţea de iederă otrăvitoare. Avusese noroc că doar faţa îi fusese descoperită, dar mă îndoiesc că se simţea foarte norocos.

— Vino jos, aici, spuse Eric prinzându-i privirea lui Sonny.

Sonny coborî imediat de pe platforma vânzătorului şi ocoli tejgheaua, în timp ce partenerul său rămăsese cu gura căscată.

— Oprește-te, zise Eric.

Bărbatul fără culoare își închise ochii, ca să nu-l privească pe Eric, dar îi întredeschise când îl auzi pe vampir venind cu un pas mai aproape, și asta a fost suficient. Dacă nu ai niște capacități paranormale, nu poți privi pur și simplu un vampir în ochi. Dacă vor, te subjugă.

— Cine te-a trimis aici? întrebă Eric blând.

— Unul dintre Câinii Iadului, spuse Sonny cu o voce în care nu exista nici o inflexiune.

Eric părea uimit.

— Unul dintre membrii bandei de motocicliști, am explicat, cu grijă, atentă, pentru că exista o audiență profană, care asculta cu multă curiozitate.

Percepeam o amplificare a răspunsurilor în creierele lor.

— Ce ți-a spus să faci?

— Ne-a spus să așteptăm de-a lungul autostrăzii interstatale. Mai sunt și alți tipi care te așteaptă, la alte benzinării.

Adunaseră în total vreo patruzeci de duri. Cheltuiseră o groază de bani.

— Pe cine trebuia să așteptați?

— Un tip înalt și brunet și un tip înalt și blond. Însoțiți de o femeie blondă, foarte tânără, cu țâțe mișto.

Mâna lui Eric se mișcă prea repede pentru ca eu să o pot zări. Am fost sigură că s-a mișcat când am văzut sângele curgând pe fața lui Sonny.

— Vorbești despre viitoarea mea iubită. Arată-i mai mult respect. De ce ne căutați?

— Trebuia să vă prindem. Să vă ducem înapoi în Jackson.

— De ce?

— Banda presupunea că aveţi ceva legătură cu dispariţia lui Jerry Falcon. Voiau să vă pună câteva întrebări pe tema asta. Cineva supraveghea un imobil de apartamente, v-a văzut pe voi doi ieşind într-un Lincoln şi v-a urmărit o bucată de drum. Tipul brunet nu era cu voi, dar femeia era cea care trebuie, aşa că v-am urmărit.

— Vampirii din Jackson ştiu ceva despre planul ăsta?

— Nu, banda şi-a imaginat că era problema lor. Dar ei au şi alte probleme, evadarea unui prizonier şi aşa mai departe, şi o groază de oameni bolnavi. Aşa că, din una în alta, au recrutat câţiva dintre noi să-i ajute.

— Ce sunt oamenii ăştia? mă întrebă Eric.

Am închis ochii şi m-am gândit bine.

— Nimic, am spus. Nu sunt nimic.

Nu erau teriantropi, sau vârcolaci, sau altceva. Cu greu puteau fi numiţi fiinţe umane, în opinia mea, dar eu nu eram Dumnezeu.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Eric.

Am fost perfect de acord cu el. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi petrec noaptea la poliţie, iar pentru Eric asta ar fi fost imposibil. Cea mai apropiată celulă specială pentru vampiri era în Shreveport. La naiba, circa de poliţie din Bon Temps abia făcuse rost de un scaun cu rotile.

Eric îl privi pe Sonny în ochi.

— Nu am fost aici, spuse. Nici doamna, nici eu.

— Doar băiatul, fu de acord Sonny.

Din nou, celălalt hoț încercă să-și țină ochii închiși, dar Eric îi suflă în față și, exact ca un câine, bărbatul deschise ochii și încercă să se tragă înapoi. Eric îl prinse într-o secundă și repetă procedura.

Apoi, se întoarse spre vânzător și-i întinse arma.

— Cred că e a ta, îi spuse.

— Mulțumesc, zise băiatul, privind fix la țeava armei.

Arătă spre hoți.

— Știu că nu ați fost aici, mormăi, ținându-și privirea ațintită înainte. Și nu voi spune nimic poliției.

Eric puse patruzeci de dolari pe tejghea.

— Pentru benzină, explică. Sookie, hai să ne grăbim.

— Un Lincoln cu o gaură mare în portbagaj iese în evidență, spuse băiatul în urma noastră.

— Are dreptate.

Îmi prindeam centura, iar Eric accelera, când se auziră sirenele, destul de aproape.

— Ar fi trebuit să iau camioneta, spuse Eric.

Părea încântat de aventura noastră, acum, că se sfârșise.

— Ce-ți mai face fața?

— E mult mai bine.

Urmele aproape că nu se mai vedeau.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, sperând că nu atingeam un subiect prea sensibil.

Îmi aruncă o privire. Acum, că intrasem din nou pe autostrada interstatală, încetinirăm până la limita legală, ca să nu ieșim în evidență în fața mașinilor de poliție care se îndreptau spre magazinul de unde tocmai o ștersESERăm.

— În timp ce tu-ți vedeai de nevoile umane la baie, spuse, eu am terminat de pus benzină în rezervor. Pusesem pompa la loc și eram aproape la ușă, când ăștia doi au coborât din camionetă și și-au aruncat plasa peste mine. A fost umilitor că au reușit să facă așa ceva, doi idioți cu o plasă de argint.

— Probabil că erai cu gândurile în altă parte.

— Da, spuse. Așa este.

— Și apoi ce s-a întâmplat? am întrebat când mi s-a părut că explicațiile sale urmau să se oprească acolo.

— Cel mai solid m-a lovit cu patul armei și mi-a luat ceva timp să-mi revin, spuse Eric.

— Am văzut sângele.

Atinse un loc la ceafă.

— Da, am sângerat. După ce m-am obișnuit cu durerea, am agățat un colț al plasei de cârligul de remorcat al camionetei lor și am reușit să ies din ea. Au fost la fel de neîndemânatici la asta cum au fost și la jaf. Dacă ar fi legat plasa bine cu lanțuri de argint, rezultatul ar fi fost altul.

— Așadar, ai scăpat.

— Lovitura la cap a fost o problemă mai serioasă decât am crezut la început, spuse Eric sec. Am alergat prin spatele magazinului către pompa de apă de pe partea cealaltă. Apoi am auzit pe

cineva ieșind prin spate. Când mi-am revenit, am urmărit zgomotele și te-am găsit.

După un lung moment de tăcere, Eric mă întrebă ce s-a întâmplat la magazin.

— M-au confundat cu cealaltă femeie care a intrat în magazin în același timp în care eu m-am dus la toaletă, i-am explicat. Nu păreau să fie siguri că eram în magazin, iar vânzătorul le-a spus că a fost o singură femeie, care a plecat. Am știut că avea o armă în mașină — adică, prin metoda mea, am „auzit" la ce se gândea — și m-am dus să o iau, apoi le-am găurit un cauciuc la mașină. Te căutam, pentru că mi-am dat seama că ai pățit ceva.

— Așadar, plănuiseși să ne salvezi și pe mine și pe vânzător, în același timp.

— Mda...

Nu am putut înțelege tonul ciudat al vocii sale.

— Nu mi s-a părut că aveam de ales.

Cicatricele erau doar niște linii roz acum.

Tăcerea tot nu părea relaxată. Ajunseserăm cam la patruzeci de minute de casă. Mă gândeam să o las baltă. Nu am făcut-o.

— Se pare că te deranjează ceva, am spus, cu o nuanță tăioasă în voce.

Și furia mea începea să iasă la iveală. *Știam* că duceam conversația în direcția greșită; *știam* că ar fi trebuit să mă mulțumesc cu tăcerea, chiar dacă era morbidă și apăsătoare.

Eric o luă spre Bon Temps și viră spre sud.

Uneori, în loc să o iei pe drumul mai puțin folosit, te avânți pur și simplu pe calea cea mai bătută.

— Ce era *greșit* în a vă salva pe amândoi?

Ne îndreptam spre Bon Temps. Eric o luă spre est după ce clădirile de lângă Main se răriră și dispărură. Am trecut de Merlotte's, care era încă deschis. Am virat din nou spre sud. Apoi am început să ne hurducăm pe aleea casei mele.

Eric frână și opri motorul.

— Da, spuse. E ceva în neregulă cu asta. Și de ce naiba nu-ți repari aleea?

Tensiunea care se acumulase între noi explodă. Am ieșit din mașină cât ai clipi, și la fel și el. Ne-am uitat unul la altul peste acoperișul Lincolnului, deși eu nu prea mă vedeam. Am ocolit mașina până am ajuns în fața lui.

— Pentru că nu-mi permit, de-aia! Nu am nici un ban! Și dacă tu îmi tot ceri să-mi rup din timpul de muncă pentru a face diverse chestii pentru tine! Nu pot! Nu mai pot!

Am ajuns să țip.

— Demisionez!

A urmat o lungă tăcere, în timp ce Eric mă privea. Pieptul mi se ridica ritmic sub jacheta furată. Ceva mi se părea ciudat, ceva mă deranja la aspectul casei mele, dar eram prea agitată ca să-mi iau intuiția în serios.

— Bill..., începu Eric precaut.

Asta mă făcu să izbucnesc ca o rachetă.

— Își cheltuiește toți banii pe nemernicii din familia Bellefleur, am spus, vocea mea căpătând o notă joasă și veninoasă, dar nu mai puțin sinceră. Nu se gândește niciodată să-mi dea bani. Și cum aș putea să-i iau? Aș deveni o femeie

întreținută, și eu nu sunt curva lui, sunt... eram iubita lui.

Tremurând, am tras o gură de aer, îngrozitor de sigură că eram pe cale să plâng. Ar fi fost mai bine dacă m-aș fi înfuriat din nou. Am încercat.

— De unde ți-a venit să le spui că sunt... sunt iubita ta? De unde ți-a venit ideea asta?

— Ce s-a întâmplat cu banii pe care i-ai câștigat în Dallas? întrebă Eric, luându-mă complet prin surprindere.

— Mi-am plătit impozitele cu ei.

— Ți-a trecut prin minte că dacă mi-ai fi spus unde ascundea Bill programul pentru computer, ți-aș fi dat orice mi-ai fi cerut? Nu ți-ai dat seama că Russell te-ar fi plătit regește?

Mi-am ținut respirația, atât de jignită, încât cu greu aș fi știut ce să răspund.

— Văd că nu ți-a trecut așa ceva prin minte.

— Da, sigur, sunt un îngeraș.

De fapt, nici unul dintre lucrurile astea nu îmi veniseră în gând și aproape că mă apăram că nu se întâmplase așa. Tremuram de furie și orice urmă de bun-simț mă părăsi. Am simțit prezența altor creiere care gândeau, și faptul că cineva era în locuința mea m-a enervat și mai tare. Partea rațională a minții mele a fost copleșită de furie.

— Mă așteaptă cineva acasă, Eric.

Am ocolit mașina și m-am repezit spre verandă, luând cheia de sub balansoarul pe care bunica mea îl iubise atât de mult! Ignorând orice încerca creierul meu să-mi spună, ignorând strigătul lui Eric, am deschis ușa de la intrare și am fost lovită în plin de o tonă de cărămizi.

Capitolul 14

— AM PRINS-O, spuse o voce pe care nu am putut să o recunosc.

Cineva mă smucise, iar acum mă legănam între doi bărbați care mă țineau prizonieră.

— Ce s-a întâmplat cu vampirul?

— L-am împușcat de două ori, dar a reușit să scape și să fugă în pădure.

— Asta-i o veste proastă. Trebuie să ne mișcăm repede.

Simțeam că erau mai mulți bărbați în cameră cu mine și am deschis ochii. Aprinseseră luminile. Erau în locuința mea. În casa mea. Asta mă durea la fel de tare ca lovitura pe care o primisem în maxilar. Îmi imaginasem că vizitatorii mei puteau fi Sam, sau Arlene, sau Jason.

Dacă aveam mintea suficient de limpede, încât să pot număra corect, în sufrageria mea erau

cinci necunoscuți. Dar până să-mi vină o nouă idee, unul dintre bărbați — și abia acum îmi dau seama că purta o vestă de piele care-mi era cunoscută — mi-a tras un pumn în stomac.

Mi-a tăiat respirația atât de dur, încât nu am putut nici măcar să țip de durere.

Cei doi bărbați care mă țineau m-au ridicat la loc în picioare.

— Unde este?

— Cine?

Chiar nu puteam să-mi dau seama în acel moment cine era persoana despre care dorea să-i spun eu unde se afla. Dar, bineînțeles, m-a mai lovit o dată. A fost un moment cumplit când simțeam nevoia să glumesc, dar nu puteam pentru că nu mai aveam aer. Era ca și cum ceva mă strângea de gât și mă sufocam.

În cele din urmă, am reușit să trag o gură zdravănă de aer. A fost zgomotos și dureros, dar minunat.

Vârcolacul care mă interoga și care avea părul deschis la culoare, tuns aproape „zero" și un cioc urât îmi dădu o palmă puternică. Capul mi s-a bălăngănit de parcă ar fi fost o mașină cu amortizoare stricate.

— Unde este vampirul, nenorocito? întrebă vârcolacul, după care își retrase pumnul.

Nu mai puteam suporta. M-am decis să grăbesc puțin lucrurile. Mi-am ridicat picioarele și, în timp ce ceilalți doi se luptau cu disperare să mă imobilizeze ținându-mă de mâini, l-am lovit cu ambele picioare pe vârcolacul din fața mea. Dacă nu aș fi avut în picioare papucii de casă,

probabil că lovitura mea ar fi fost mai puternică. Niciodată nu mă încalţ cu bocancii atunci când am cu adevărat nevoie de ei. „Cioc urât" s-a dezechilibrat puţin, dar şi-a revenit repede şi, în timp ce se îndrepta către mine, vedeam în ochii lui dorinţa de a mă ucide.

Până să ajungă la mine, picioarele mele au atins din nou podeaua, dar am continuat să le balansez înapoi şi i-am dezechilibrat pe cei doi bărbaţi care mă ţineau. Aceştia au încercat să revină în poziţia iniţială, însă mişcările lor disperate au fost inutile, aşa că ne-am prăbuşit toţi trei, iar vârcolacul a căzut şi el peste noi.

Poate că nu era cu mult mai bine, dar cu siguranţă era un progres faţă de ceea ce se aştepta să păţesc.

Am căzut cu faţa în jos, din moment ce nu îmi puteam controla braţele. Unul dintre tipi îmi dădu drumul în timp ce cădeam, iar când am pus mâna sub mine pentru a mă ridica, m-am smucit departe de celălalt.

Eram aproape pe jumătate în picioare, când vârcolacul, mai rapid decât fiinţele umane, a reuşit să mă apuce de păr. În timp ce îşi înfăşura pletele mele în jurul mâinii, a reuşit să-mi dea o palmă. Ceilalţi s-au apropiat pentru a-i ajuta pe cei doi bărbaţi să se ridice de pe podea, sau poate doar ca să mă privească pe mine în timp ce luam bătaie.

O luptă adevărată se termină în câteva minute, pentru că participanţii obosesc destul de repede. Fusese o zi lungă şi adevărul este că eram dispusă să cedez în faţa acestor copleşitoare probabilităţi. Dar aveam şi eu mândria mea, aşa că

m-am repezit la tipul cel mai apropiat de mine — un burtos ce aducea a porc, cu părul brunet și unsuros. Mi-am înfipt mâinile în fața lui și am încercat să provoc cât mai multe pagube, cât mai puteam.

Vârcolacul m-a lovit cu genunchiul în burtă smulgându-mi un țipăt, iar omul-porc țipa la ceilalți să mă ia de pe el. Ușa de la intrare s-a izbit de perete, iar Eric a intrat, cu pieptul și piciorul drept pline de sânge. Bill se afla chiar în spatele lui.

Și-au pierdut orice control.

Am văzut cu ochii mei ce poate face un vampir.

După o secundă, mi-am dat seama că nu era nevoie de ajutorul meu și am decis că zeița Fetelor Rele va trebui să mă scuze în timp ce eu leșinam puțin.

În două minute, toți bărbații din sufrageria mea erau morți.

— Sookie? Sookie?

Vocea lui Eric era răgușită.

— E cazul să o ducem la spital? îl întrebă pe Bill.

Am simțit atingerea unor degete reci pe încheietura mâinii și pe gât. Aș fi vrut să le explic că sunt conștientă, însă mi s-a părut prea greu. Podeaua părea destul de confortabilă.

— Pulsul e puternic, a spus Bill. Am s-o întorc pe partea cealaltă.

— Trăiește?

— Da.

Vocea lui Eric, care părea dintr-odată mai aproape, spuse:

— Ăsta este sângele ei?

— Da, o parte din el.

A inspirat adânc, șuierat.

— Al ei e altfel.

— Da, a spus Bill. Dar cu siguranță că tu ești sătul acum.

— A trecut mult timp de când nu am mai băut sânge adevărat pe săturate, a spus Eric cu același ton cu care fratele meu Jason ar fi remarcat că a trecut mult timp de când nu mai băuse *cobbler*[1] de coacăze negre.

Bill își strecură mâinile sub mine și spuse pe un ton liniștit:

— E valabil și pentru mine. Va trebui să-i scoatem pe toți în curte și să facem curat în casă.

— Desigur.

Bill a încercat să mă întoarcă, iar eu am început să plâng. Nu mă puteam abține. Oricât de puternică aș fi vrut să fiu, nu mă puteam gândi decât la corpul meu. Dacă ați fost vreodată bătuți cu adevărat, știți la ce mă refer. Când iei bătaie cu adevărat, realizezi că nu ești decât un înveliș subțire din piele ce conține o grămadă de fluide și de structuri rigide, care, la rândul lor, pot suferi leziuni. Cu câteva săptămâni în urmă, când luasem bătaie în Dallas, crezusem că mai rău de atât nu se poate, însă acum mă simțeam mult mai rău. Știam că asta nu însemna neapărat că și eram mai

[1] Băutură rece ce conține vin, rom sau whisky și zahăr, decorată cu mentă sau cu o felie de lămâie.

rău; acum existau o groază de distrugeri la nivelul țesuturilor moi. În Dallas, avusesem maxilarul fracturat și o entorsă la genunchi. Am crezut că genunchiul a fost lovit, iar una dintre lovituri mi-a fracturat din nou maxilarul. Am deschis ochii, i-am închis, i-am deschis din nou. Vederea mi s-a limpezit în câteva secunde.

— Poți vorbi? m-a întrebat Eric după o pauză destul de lungă.

Am încercat, dar gura îmi era atât de uscată, încât nu am reușit să scot nici un sunet.

— Trebuie să bea ceva.

Bill se duse în bucătărie, fiind nevoit să o ia pe un drum mai lung, căci avea de ocolit câteva obstacole.

Eric îmi dădu părul pe spate. Îmi aminteam că fusese împușcat și aș fi vrut să-l întreb cum se simte, dar nu eram în stare. Stătea lângă mine, sprijinit de canapea. Avea sânge pe față și părea mai roz decât îl văzusem vreodată, plesnea de sănătate. Când Bill s-a întors cu apa mea — în care pusese chiar și un pai —, m-am uitat și la fața lui. Părea aproape arsă de soare.

Bill m-a ridicat cu grijă și mi-a apropiat paiul de buze. Am băut și a fost cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

— I-ați ucis pe toți, am rostit cu o voce răgușită.

Eric dădu din cap în semn de aprobare.

M-am gândit la figurile brutale care mă înconjuraseră. Mi-am amintit imediat de vârcolacul care mă pălmuise.

— Bine, am spus.

Pentru o secundă, Eric mi s-a părut amuzat. Pe faţa lui Bill, în schimb, nu am putut citi nici un sentiment.

— Câţi?

Eric a aruncat o privire superficială în jur, iar Bill a întins degetul arătător şi a început să-i numere.

— Şapte? a spus el nu foarte sigur. Doi în grădină şi cinci în casă?

— Eu cred că opt, murmură Eric.

— Ce voiau de la tine?

— Jerry Falcon.

— Aha, a spus Bill pe un ton diferit. L-am cunoscut şi eu — în camera de tortură. Este primul pe lista mea.

— Ei bine, poţi să-l tai liniştit de pe ea, a spus Eric. Alcide şi Sookie s-au descotorosit de cadavrul lui ieri, în pădure.

— L-a ucis cumva tipul ăsta, Alcide? întrebă Bill, după care se uită în jos la mine. Sau Sookie?

— El spune că nu. Au găsit cadavrul în debaraua lui Alcide, şi au încropit un plan ca să scape de el.

Eric vorbea ca şi cum ar fi crezut că am făcut un gest drăguţ.

— Sookie a mea a ascuns un cadavru?

— Nu ştiu dacă acel pronume posesiv din afirmaţia ta îşi are locul acolo.

— Unde ai învăţat termenul, Northman?

— Am studiat „engleza ca limbă secundară" la o şcoală prin anii şaptezeci.

— Este a mea, a spus Bill.

Mă întrebam dacă aş putea să-mi mişc mâinile. Am reuşit. Le-am ridicat pe amândouă, într-un gest inconfundabil, pentru care nu aveam nevoie decât de un singur deget.

Eric începu să râdă, iar Bill îmi pronunță numele pe un ton şocat şi menit să mă admonesteze.

— Cred că Sookie tocmai ne-a spus că nu aparține decât propriei sale persoane, a spus Eric calm. Între timp, ca să revenim la ale noastre, cine a pus cadavrul în debaraua lui Alcide a vrut să pară că el este vinovatul, de vreme ce Jerry Falcon s-a dat la Sookie în bar, cu o noapte înainte, iar Alcide s-a simțit ofensat.

— Deci, toată treaba asta se poate să fi fost un complot împotriva lui Alcide, nu a noastră?

— Greu de spus. Evident, din ce ne-au spus hoții de la benzinărie, banda şi-a strâns toți durii care i-au mai rămas şi i-a aşezat de-a lungul autostrăzii ca să ne prindă pe drumul de întoarcere. Dacă ar fi anunțat pur şi simplu înainte, acum nu ar mai fi fost la închisoare pentru jaf armat. Căci sunt destul de sigur că acolo se află acum.

— Dar cum au ajuns tipii ăştia aici? De unde au ştiut unde locuieşte Sookie şi cine e ea de fapt?

— Şi-a folosit propriul nume la Clubul Morților. Nu au ştiut numele iubitei umane a lui Bill. Ai fost fidel.

— Nu am fost fidel în alte feluri, spuse Bill deprimat. Am considerat că măcar atât puteam să fac pentru ea.

Şi ăsta era tipul căruia îi arătasem degetul. Pe de altă parte, tot ăsta era tipul care vorbea de

parcă nici nu mă aflam în cameră. Şi, cel mai important, ăsta era tipul care avea o altă drăguţă pentru care plănuia să mă lase pe mine cu buza umflată.

— Deci, este posibil ca vârcolacii să nu ştie că ea era iubita ta, ci doar că locuia cu Alcide în apartament când a dispărut Jerry. Ştiu că Jerry se poate să fi trecut pe la apartament. Acest Alcide susţine că şeful haitei din Jackson i-a spus să dispară pentru o vreme, şi că el nu crede că Alcide are vreo legătură cu moartea lui Jerry.

— Acest Alcide... pare să aibă o relaţie destul de agitată cu iubita lui.

— Ea e logodită cu altcineva. Crede că el o place pe Sookie.

— Şi aşa e? A avut tupeul să-i spună lui Debbie că Sookie e bună la pat.

— Voia să o facă geloasă. Nu s-a culcat cu Sookie.

— Dar o place, spuse Bill ca şi cum ăsta era un păcat capital.

— Şi nu o place toată lumea?

— Tocmai aţi ucis o grămadă de tipi care nu prea păreau să mă placă, am reuşit eu să îngân.

Eram sătulă să-i tot aud vorbind despre mine chiar deasupra capului meu, oricât de interesant ar fi fost. Mă durea tot corpul, iar sufrageria mea era plină de tipi morţi. Doream nespus de mult ca totul să se rezolve.

— Bill, cum ai ajuns aici? am întrebat cu o voce sfârşită.

— Cu maşina. Am ajuns la o înţelegere cu Russell, pentru că nu-mi doresc să mă uit peste

umăr tot restul existenței mele. Russell era furios când l-am sunat. Pe lângă faptul că și eu și Lorena dispăruserăm, se pare că nici acei vârcolaci pe care-i angajase nu-l mai ascultau și i-au pus în pericol afacerile cu Alcide și tatăl său.

— Pe cine era Russell mai furios? a întrebat Eric.

— Pe Lorena, pentru că m-a lăsat să scap.

Au râs ceva timp pe tema asta, până când Bill și-a continuat povestea. Vampirii ăștia — minutul și gluma.

— Russell a fost de acord să-mi dea mașina înapoi și să mă lase în pace dacă îi spun cum am scăpat, ca să poată remedia slăbiciunea din sistem. Și m-a mai rugat să-l trec și pe el în lista mea.

Dacă Russell ar fi făcut asta de prima dată, ar fi scutit multă lume de o groază de probleme. Pe de altă parte, Lorena ar fost încă în viață. Poate că la fel s-ar fi întâmplat și cu tipii care m-au bătut, și probabil și cu Jerry Falcon, a cărui moarte încă era un mister.

— Deci, continuă Bill, am gonit pe autostradă până aici ca să vă spun că vârcolacii și ajutoarele lor angajate vă urmăreau, și că au ajuns înaintea voastră și vă așteptau. Au descoperit cu ajutorul computerului că iubita lui Alcide, Sookie Stackhouse, locuiește în Bon Temps.

— Computerele astea sunt periculoase, spuse Eric.

Vocea îi părea obosită și mi-am amintit de sângele de pe haine. Eric fusese împușcat de două ori, pentru că fusese cu mine.

— I se umflă fața, a spus Bill.

Vocea sa era în același timp furioasă și grijulie.

— Eric bine? am întrebat eu cu o voce obosită, imaginându-mi că pot sări peste câteva cuvinte, dacă păstram ideea.

— O să mă vindec, a spus el de la depărtare. Mai ales cu tot acel...

Și apoi am adormit, sau am leșinat, sau o combinație între cele două.

Răsărit de soare. Trecuse atât de mult timp de când nu mai văzusem un răsărit, încât aproape că uitasem cât de frumos este.

Eram în propriul meu pat, îmbrăcată cu cămașa mea de noapte bleu-spălăcit și eram înfășurată ca o mumie. Trebuia neapărat să mă ridic și să mă duc la baie. Odată ce am reușit să mă mișc suficient de mult încât să-mi dau seama cât de rău mă voi simți când o să merg, tot ce m-a mai determinat să mă dau jos din pat a fost vezica mea prea plină.

Mergeam cu pași mici pe podeaua care deodată parcă părea mai mare și mai goală chiar și decât deșertul. Am reușit, cu greu, să o parcurg, centimetru cu centimetru. Unghiile de la picioare încă erau date cu ojă de culoarea bronzului ca să se asorteze cu cele de la mâini. Am avut suficient timp să-mi admir unghiile de la picioare până am ajuns la baie.

Bine că am baia în casă. Și nu în vreo dependință în curte, așa cum o avusese bunica mea în copilărie, căci aș fi renunțat.

După ce am atins scopul final al călătoriei mele, mi-am pus pe mine halatul bleu pufos și

m-am îndreptat încet, prin hol, către sufragerie, să examinez podeaua. Pe drum am observat că soarele strălucea, iar albastrul cerului părea rupt din Rai. Erau patruzeci și două de grade[1], atât indica termometrul pe care Jason mi-l făcuse cadou de ziua mea și pe care mi-l montase pe rama ferestrei, astfel încât să nu fiu nevoită să arunc mai mult de o privire pentru a afla cum este vremea afară.

Camera de zi arăta foarte bine. Nu știam cu siguranță cât timp îi luase echipei de vampiri să curețe totul noaptea trecută, însă acum nu mai existau urme vizibile de cadavre. Podeaua strălucea, iar mobila arăta ca nouă. Covorul vechi făcut din petice dispăruse, dar nu-mi păsa. Nu fusese o moștenire prea frumoasă, bunica îl cumpărase dintr-un târg micuț cu treizeci și cinci de dolari. De ce oare mi-am amintit asta? Nu conta câtuși de puțin. Iar bunica mea era moartă.

Am simțit imediat că exista pericolul să izbucnesc în plâns, dar m-am abținut. Nu doream să cad iar într-o depresie și să încep să-mi plâng de milă. Reacția mea la infidelitatea lui Bill mi se părea acum estompată și departe; devenisem o persoană mai rece, sau poate doar carapacea în care mă ascundeam devenise mai groasă. Spre surprinderea mea, acum nu mai eram deloc furioasă pe el. Îl torturase destul femeia — mă rog, vampirul — care credea el că îl iubește. Iar faptul că îl torturase pentru bani era chiar deplorabil.

[1] Grade Fahrenheit, adică 5,5 grade Celsius.

Spre groaza mea, brusc am retrăit momentul când țărușul îi intrase sub coaste, iar apoi am simțit mișcarea lemnului în timp ce-i străpungea corpul.

Am reușit să ajung chiar la timp în baia de pe hol.

OK, ucisesem pe cineva.

Odată, lovisem pe cineva care încercase să mă ucidă, dar asta nu mă deranjase prea tare; îmi provocase unul sau două vise ciudate. Dar să o ucid pe Lorena, vampirul, a fost îngrozitor, deși sunt convinsă că ea m-ar fi ucis mult mai repede, fără nici o problemă. S-ar fi distrat de minune.

Poate că asta mă impresionase atât de mult. După ce am înfipt țărușul în ea, am fost sigură că am avut un moment, o clipă, o fracțiune de secundă în care m-am gândit: „*Așa-ți trebuie, nemernico!*" și îmi făcuse atâta plăcere...

Câteva ore mai târziu, am descoperit că este ora prânzului și că e luni. L-am sunat pe mobil pe fratele meu, care a trecut pe la mine ca să-mi dea corespondența. Când i-am deschis ușa, a stat un moment în prag, după care a exclamat:

— Dacă Bill ți-a făcut asta, în secunda următoare mă voi îndrepta către el cu o torță și o coadă de mătură ascuțită.

— Nu, nu a fost el.

— Ce s-a întâmplat cu cei care au făcut așa ceva?

— Ar fi mai bine dacă nu te-ai gândi prea mult la asta.

— Măcar un lucru îl face bine.

— N-am să-l mai văd.

— Da, sigur. Am mai auzit asta de câteva ori.

Avea dreptate.

— Pentru un timp, am spus pe un ton hotărât.

— Sam spunea că ai plecat împreună cu Alcide Herveaux.

— Sam nu ar fi trebuit să-ți spună asta.

— Pentru Dumnezeu, doar sunt fratele tău. Trebuie să știu cu cine umbli.

— Era vorba de niște afaceri, am spus eu, încercând să zâmbesc.

— Te apuci de afaceri cu pază?

— Îl cunoști pe Alcide?

— Cine nu-l cunoaște, măcar după nume? Pe cei din familia Herveaux îi cunoaște toată lumea. Băieți duri. E bine să lucrezi pentru ei. Bogați.

— E un tip e treabă.

— Mai vine pe-aici? Mi-ar plăcea să-l cunosc. M-am săturat să lucrez mereu într-o echipă de drumari, pentru district.

Asta era o veste nouă pentru mine, venind din partea fratelui meu.

— Data viitoare când mă voi vedea cu el, te anunț. Nu cred că va apărea foarte curând, dar dacă o va face te voi anunța.

— Bine, spuse el aruncând o privire rapidă prin casă. Ce s-a întâmplat cu covorul?

Am observat o pată de sânge pe canapea, chiar în locul unde se sprijinise Eric. M-am așezat astfel încât picioarele mele să acopere pata.

— Covorul? Am mâncat spaghete aici când mă uitam la TV şi am vărsat din greşeală suc de roşii pe el.

— Şi l-ai dus la curăţat?

Nu ştiam ce să-i răspund, pentru că nu aveam habar dacă asta făcuseră vampirii sau dacă îi dăduseră pur şi simplu foc.

— Da, am răspuns ezitând. Dar au spus că s-ar putea să nu reuşească să scoată pata.

— Pietrişul cel nou de pe alee arată bine.

— Poftim? am răspuns eu holbându-mă la el cu gura căscată.

S-a uitat la mine de parcă înnebunisem.

— Pietrişul cel nou. Pe alee. Au făcut treabă bună, l-au nivelat foarte bine. Nu mai există nici o groapă.

M-am ridicat cu greu de pe canapea, uitând complet de pata de sânge şi m-am îndreptat către fereastră ca să arunc o privire afară, de data asta mai atentă decât o făcusem mai devreme.

Nu numai că aleea era ca nouă, dar aveam şi un nou loc de parcare în faţa casei, marcat cu bucăţi din trunchiuri de copaci. Pietrişul era din cel mai scump, calitate superioară, astfel încât să nu se împrăştie niciodată din locul în care fusese pus. Mi-am dus mâna la gură şi am încercat să calculez cam cât costase toată lucrarea.

— Arată la fel până la şosea? l-am întrebat pe Jason cu o voce stinsă.

— Da. Am văzut echipa de la „Burgess şi Fiii” aici, când am trecut mai devreme. N-ai aranjat tu să o repare?

Am scuturat din cap.

— La naiba, or fi făcut-o din greșeală?

Iute la mânie, Jason s-a enervat.

— Am să-l sun pe Burgess și am să-i tăbăcesc fundul. Să nu cumva să plătești factura. Uite biletul care era pus pe ușă.

Jason a scos din buzunar un bon de casă, spunând:

— Am vrut să ți-l dau, dar am uitat când ți-am văzut fața.

Am despăturit hârtia galbenă și am citit mesajul: „Sookie — domnul Northman a spus să nu bat la ușă, așa că voi lipi bilețelul de ea. Păstrează chitanța pentru eventualitatea în care se întâmplă ceva și nu ezita să ne suni. Randy."

— Este plătit totul, am spus eu, iar Jason s-a mai calmat puțin.

— Iubitul tău? Fostul?

Mi-am amintit că țipasem la Eric din cauza aleii mele.

— Nu, am răspuns. Altcineva.

M-am surprins dorindu-mi ca bărbatul care fusese atât de atent să fi fost Bill.

— Cu siguranță, îți merge bine acum.

Afirmația lui Jason nu a sunat atât de moralizator pe cât m-aș fi așteptat, căci Jason era suficient de isteț, încât să știe că nu putea fi primul care aruncă piatra.

— Nu. Nu-mi merge, i-am răspuns sec.

S-a uitat lung la mine. I-am întâlnit privirea.

— OK, spuse încet. Atunci înseamnă că cineva îți este dator până peste cap.

— Acum te apropii de adevăr, am răspuns eu, nu fără a mă întreba în sinea mea dacă eram

sinceră. Mulţumesc că mi-ai adus scrisorile, frăţioare. Acum trebuie să mă bag înapoi în pat.

— Nici o problemă. Vrei să mergi la doctor?

Am scuturat din cap. N-aş fi suportat să stau în sala de aşteptare.

— Atunci, te rog să mă anunţi dacă vrei să-ţi fac cumpărăturile.

— Mulţumesc, am reuşit să spun, de data aceasta cu puţin mai multă viaţă în glas. Eşti un frate minunat.

Spre surprinderea amândurora, m-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi l-am sărutat pe obraz. Şi-a petrecut un braţ în jurul meu, într-un mod ciudat, iar eu am încercat să-mi păstrez zâmbetul pe faţă ca să nu icnesc de durere.

— Du-te înapoi în pat, surioară, a spus el în timp ce închidea uşa în urma lui.

Am remarcat că a mai rămas un minut în faţa casei, uitându-se atent la pietrişul de calitate. A scuturat puţin din cap şi apoi s-a urcat în camioneta lui, mereu curată şi strălucitoare, cu flăcările roz cu albastru în contrast cu fondul negru.

M-am uitat puţin la televizor. Am încercat să mănânc ceva, dar faţa mă durea prea rău, aşa că am fost foarte fericită când am descoperit că mai aveam nişte iaurt în frigider.

O dubă mare a oprit în faţa casei pe la ora trei, iar din ea l-am văzut coborând pe Alcide cu valiza mea. A bătut uşor la uşă.

Probabil că ar fi fost mai fericit dacă nu aş fi răspuns, dar nu aveam nici o intenţie să-l fac pe Alcide Herveaux fericit, aşa că am deschis uşa.

— Oh, Doamne! a exclamat Alcide.

— Intră, am reușit eu să-i spun, în ciuda faptului că fălcile mă dureau atât de tare, încât abia mai puteam să le deschid.

Știu că îi promisesem lui Jason că-l voi suna dacă Alcide ar fi apărut la ușa mea, însă Alcide și cu mine aveam de discutat.

A intrat și a rămas cu privirea ațintită asupra mea. Într-un final, mi-a lăsat valiza în cameră, mi-a pregătit un pahar de ceai cu gheață cu un pai și mi l-a lăsat pe masa de lângă canapea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu oricine și-ar fi dat seama că o băutură fierbinte ar fi făcut ca fața mea umflată să mă doară și mai tare.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, draga mea, a spus el stând pe canapea lângă mine. Așază-ți picioarele comod cât îmi povestești.

M-a ajutat să mă întorc pe o parte și mi-a pus picioarele la el în poală. Aveam destule perne și mă simțeam confortabil pentru starea în care mă aflam, la fel cum aveam să mă simt și în zilele următoare.

I-am povestit totul.

— Așadar, crezi că vor veni după mine în Shreveport? m-a întrebat el.

Nu părea că ar vrea să mă învinovățească pe mine pentru cele întâmplate deși, într-un fel, m-aș fi așteptat să o facă.

Am clătinat din cap în semn că nu cunosc răspunsul.

— Să fiu sinceră, nu știu ce să-ți spun. Aș fi vrut să știm ce s-a întâmplat cu adevărat, măcar așa am fi scăpat de ei.

— Poţi spune orice despre vârcolaci, dar nu că sunt lipsiţi de loialitate, a spus Alcide.

— Ştiu, am spus eu luându-l de mână.

Alcide mă fixa cu privirea lui verde.

— Debbie mi-a cerut să te ucid.

Pentru o secundă, am simţit un fior rece în tot corpul.

— Ce i-ai răspuns? l-am întrebat aproape fără să deschid gura.

— Că poate să se ducă dracului, scuză-mi limbajul.

— Şi cum te simţi acum?

— Indiferent. Nu ţi se pare ciudat? O dau afară din viaţa mea cu totul, aşa cum ţi-am spus că voi face. Trebuia să fac lucrul ăsta. Mă simţeam de parcă aş fi fost dependent de droguri. Este îngrozitoare.

M-am gândit la Lorena.

— Câteodată — am zis, şi chiar şi mie mi s-a părut o afirmaţie tristă —, nenorocita câştigă.

Lorena era departe de a fi moartă, de a fi dispărut dintre mine şi Bill. Discuţia despre Debbie a adus la suprafaţă o altă amintire dureroasă.

— I-ai spus că te-ai culcat cu mine, când vă certaţi.

Tenul lui măsliniu nu a putut ascunde ruşinea şi s-a înroşit imediat.

— Mi-e ruşine de asta. Ştiam că s-a simţit bine cu logodnicul ei; se lăuda continuu cu asta. Numele tău a fost primul care mi-a venit în minte, într-un moment în care eram foarte nervos. Îmi cer scuze.

Îl înțelegeam, deși nu eram deloc bucuroasă de situație. Am ridicat din sprânceană pentru a-i da de înțeles că acele scuze nu erau suficiente.

— OK, a fost ceva foarte josnic. Îmi cer mii de scuze și promit să nu mai fac niciodată.

Le-am acceptat.

— Nu mi-a plăcut faptul că a trebuit să te dau afară din apartament astfel, însă nu am vrut să vă vadă pe toți trei la un loc, gândindu-mă la concluziile pe care le-ar fi putut trage. Debbie se enervează destul de ușor. Mi-a fost frică de faptul că ar fi putut auzi de prizonierul care a evadat de la Russell, iar dacă te-ar fi văzut în compania vampirilor și-ar fi dat imediat seama și nu ar fi ezitat să-l sune pe Russell să-l informeze.

— Deci cam asta e loialitatea dintre vârcolaci.

— Ea e doar teriantrop, nu face parte dintre vârcolaci, a spus Alcide cu repeziciune, iar acela a fost momentul în care una dintre bănuielile mele mi s-a confirmat.

Începusem să cred că, deși Alcide susținea sus și tare că vrea să păstreze pentru sine gena de vârcolac, nu ar fi fost fericit niciodată cu cineva, dacă acea persoană nu ar fi făcut parte tot dintre vârcolaci. Am scăpat un oftat, care am încercat să fie cât mai discret. Se putea să mă înșel totuși.

— Gata cu Debbie, am spus făcând un gest cu mâna care să dea de înțeles că discuția despre ea se încheiase. *Cineva* l-a ucis pe Jerry Falcon și l-a pus la tine în debara. Asta ne-a provocat, atât ție, cât și mie, de o mie de ori mai multe probleme decât ar fi trebuit să avem pentru că îl căutam pe

Bill. Cine ar fi în stare să facă așa ceva? Trebuie să fi fost o persoană cu adevărat rea.

— Sau cineva foarte prost, a completat Alcide.

— Știu că Bill nu a fost, pentru că era prizonier, și pot să jur că Eric nu mințea când a spus că nu a fost el.

Am ezitat pentru un moment, pentru că nu voiam să readuc în discuție numele unei anumite persoane, și totuși...

— Dar Debbie? Este..., m-am oprit chiar înainte de a spune „o scorpie", pentru că doar Alcide putea să afirme așa ceva despre ea. Era furioasă pe tine pentru că ai avut o întâlnire, am spus eu cu jumătate de gură. Poate că l-a pus pe Jerry Flacon la tine în debara ca să-ți dea de furcă.

— Debbie este rea și poate provoca multe probleme, dar nu a ucis niciodată pe nimeni. Nu are... curajul, tăria de caracter. Îi lipsește dorința de a ucide.

OK. Dacă e așa cum spune el, eu mă numesc Sandy.

Cred că Alcide mi-a citit neîncrederea în privire.

— Hei, eu sunt vârcolac, a spus el ridicând tonul. Eu aș face-o dacă aș fi nevoit. Mai ales când luna se află în poziția ideală.

— Atunci se poate să fi fost vreun alt membru al haitei, care a făcut-o din motive necunoscute și s-a decis apoi să dea vina pe tine? Un alt scenariu posibil.

— Puțin probabil. Dacă ar fi fost tot un vârcolac, atunci cadavrul ar fi arătat... altfel, a spus

Alcide reușind să-mi protejeze sentimentele delicate.

Totuși, știam că se referise la faptul că, dacă ar fi fost un vârcolac, cadavrul ar fi fost făcut bucățele.

— Și sunt convins că i-aș fi simțit și mirosul pe cadavru, a continuat el. Nu că m-aș fi apropiat într-atât de mult de cadavru.

Rămăseserăm în pană de idei, deși sunt convinsă că, dacă aș fi înregistrat discuția și aș fi ascultat-o mai târziu, aș fi găsit destul de ușor un alt posibil vinovat.

Alcide m-a anunțat că trebuie să se întoarcă la Shreveport, iar eu mi-am dat picioarele la o parte pentru ca el să se poată ridica. S-a ridicat, dar s-a așezat într-un genunchi la capul canapelei ca să-și poată lua la revedere. Eu i-am răspuns cu politețurile de rigoare în situația dată — cât de frumos fusese din partea lui că mă primise să stau la el, că întâlnirea cu sora lui îmi făcuse foarte multă plăcere și cât de distractiv și plin de peripeții mi se păruse să ascund un cadavru împreună cu el. Nu, această ultimă afirmație nu am făcut-o, deși mi-a trecut prin minte, pentru că eram produsul politețurilor bunicii mele.

— Mă bucur că te-am cunoscut, a spus el.

Era mai aproape de mine decât mi-am imaginat eu și m-a sărutat ușor pe buze în semn de rămas-bun. Dar după acel pupic, care a fost plăcut, s-a întors pentru unul mai lung. Buzele lui erau foarte calde, iar după o secundă am simțit și căldura limbii lui. Și-a întors capul astfel încât să prindă un unghi mai bun, după care a reluat totul

de unde a rămas. Mâna lui dreaptă se plimba pe deasupra mea încercând să găsească un loc unde să se așeze, astfel încât să nu mă rănească. În cele din urmă, mi-a acoperit mâna stângă cu a lui. Totul era foarte bine, însă numai gura și pelvisul meu erau fericite. Restul corpului meu simțea doar durerea. Mâna lui s-a mișcat într-un fel întrebător către sânul meu, lucru care mi-a smuls un suspin de durere.

— Oh, Doamne, te-am lovit! spuse.

Buzele lui păreau foarte pline și roșii după acel sărut lung, iar ochii îi sclipeau.

M-am văzut obligată să-mi cer scuze.

— Sunt pur și simplu epuizată.

— Ce ți-au făcut? a întrebat el. Au fost mai mult decât câteva palme peste față?

Își imaginase că fața mea tumefiată constituia cea mai mare problemă a mea.

— Ar fi fost frumos dacă ar fi fost doar atât, am spus, încercând să zâmbesc.

Expresia feței lui arăta de parcă tocmai ar fi fost trăsnit.

— Iar eu stau aici și mă dau la tine, de parcă nu ți-ar fi de ajuns tot ce ți s-a întâmplat.

— Trebuie să recunoști că nici eu nu te-am dat la o parte, am răspuns eu cu o voce stinsă. (Eram oricum prea moleșită pentru un asemenea efort.) Și nici nu am spus: „Nu, domnule, nu-mi faceți avansuri!"

Alcide părea oarecum nedumerit.

— Mai trec pe la tine curând. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

A scos o carte de vizită din buzunar și mi-a lăsat-o pe masă, lângă canapea.

— Pe asta este scris numărul meu de la serviciu, iar pe cele de mobil și de acasă le trec pe verso. Dă-mi-le și tu pe ale tale.

Ascultătoare, am recitat numerele de telefon și nu glumesc când spun că le-a scris într-o agendă neagră. Nu am avut puterea necesară să fac glume pe această temă.

După ce a plecat, casa mi s-a părut foarte goală. Tipul ăsta atât de mare și de plin de energie — atât de viu —, încât umplea spații mari cu personalitatea și prezența lui.

Era o zi pe care puteam să o petrec plângându-mi de milă.

După ce s-a întâlnit cu Jason la Merlotte's, Arlene a trecut pe la mine pe la cinci și jumătate. M-a privit de sus până jos și s-a abținut cu greu să nu comenteze, în schimb mi-a încălzit niște supă Campbell's. Am lăsat-o să se răcească înainte să o mănânc încet și cu grijă, apoi m-am simțit mai bine. A pus apoi vasele în mașina de spălat și m-a întrebat dacă mai am nevoie de vreun alt ajutor. M-am gândit la copiii care o așteptau acasă și i-am spus că nu mai am nevoie de nimic. Mi-a fost de mare ajutor să o văd pe Arlene și să știu că se luptă cu ea însăși ca să nu vorbească gura fără ea.

Din punct de vedere fizic, mă simțeam din ce în ce mai țeapănă. M-am autoconvins să mă ridic și să mă plimb puțin (deși ce făceam eu semăna mai degrabă cu un șchiopătat), însă pe măsură ce vânătăile mele s-au extins, iar casa a devenit din

ce în ce mai rece, am început și eu să mă simt tot mai rău. De obicei, asta este starea care te cuprinde atunci când locuiești singur, iar când ești bolnav sau te simți rău nu e nimeni lângă tine să te consoleze.

Se poate să ajungi să-ți plângi de milă dacă nu ești atent.

Spre surprinderea mea, primul vampir care a apărut imediat după lăsarea serii a fost Pam. Astă-seară purta o rochie neagră cu trenă, deci cu siguranță urma să lucreze la Fangtasia. De obicei, Pam se ferește de negru, e mai mult genul care preferă culorile pastelate. Acum trăgea cu nerăbdare de mânecile de șifon.

— Eric zice că probabil ai nevoie de ajutorul unei femei, a spus ea nervoasă. Deși nu-mi dau seama din ce motive ar trebui să joc eu rolul menajerei tale. Ai cu adevărat nevoie de ajutor sau Eric pur și simplu încearcă să-ți întoarcă vreo favoare? Îmi ești destul de simpatică, dar, în fond, eu sunt vampir, iar tu om.

Pam asta, ce scumpă era!

— Ai putea sta pur și simplu puțin cu mine, am sugerat eu, neștiind cum altfel să procedez.

De fapt, ar fi fost drăguț dacă era cineva care să mă ajute să intru și să ies din cadă, dar știam sigur că Pam s-ar fi simțit jignită de o astfel de rugăminte. În definitiv, ea era vampir, iar eu eram om...

Pam s-a așezat în fotoliul din fața canapelei.

— Eric spune că te descurci bine cu armele de foc, a spus ea parcă mai mult de dragul conversației. Mă înveți și pe mine?

— Cu multă plăcere, imediat ce am să mă simt mai bine.

— Chiar ai înfipt țărușul în Lorena?

Se pare că lecțiile despre armele de foc erau mai importante decât moartea Lorenei.

— Da. Altfel m-ar fi ucis ea pe mine.

— Cum ai făcut-o?

— Am folosit același țăruș cu care fusesem amenințată și eu.

Apoi, Pam a vrut să știe și povestea aia, să știe cum e în acele momente, de vreme ce eu eram singura persoană pe care ea o cunoștea, care fusese înjunghiată cu un țăruș și supraviețuise. După asta, m-a rugat să-i povestesc cu exactitate cum o ucisesem pe Lorena, și iată-ne din nou la subiectul pe care eu îl detestam cel mai mult.

— Nu prea-mi face plăcere să discut despre asta, am recunoscut eu.

— De ce nu? a întrebat Pam. Doar ai spus că a încercat să te ucidă.

— A încercat.

— Și după ce ar fi făcut asta, l-ar fi torturat pe Bill și mai tare, până când ar fi cedat, iar tu ai fi fost moartă și totul ar fi fost în zadar.

Pam avea dreptate, și încă destulă. Atunci am încercat să văd situația ca fiind una din care nu aș fi avut nici o altă ieșire, mai degrabă decât ca pe un reflex disperat.

— Bill și Eric vor veni aici în curând, a spus Pam uitându-se la ceas.

— Aș fi vrut să-mi fi spus asta mai devreme, am replicat eu, încercând cu disperare să mă ridic în picioare.

— Trebuie să te speli pe dinți și să-ți perii părul?

Pam era de o veselie sarcastică.

— De-asta a crezut Eric că s-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu.

— Mă descurc să-mi fac și singură toaleta, dacă nu te deranjează să încălzești niște sânge la microunde; desigur, și pentru tine. Îmi cer scuze, nu am fost politicoasă.

Pam mi-a aruncat o privire sceptică și s-a îndreptat către bucătărie fără alte comentarii. Am stat și am ascultat zgomotele câteva minute, ca să mă asigur că știe să folosească microundele, și am auzit piuiturile în timp ce apăsa fără ezitare pe butoane și pornea cuptorul.

Deși mă mișcam greu și mă durea, am reușit să mă spăl în chiuvetă, să-mi perii părul și să mă spăl pe dinți. Mi-am pus o pijama roz de mătase, halat asortat și papuci. Aș fi vrut să dispun de energia necesară pentru a mă îmbrăca, dar nu puteam face față nici măcar lenjeriei de corp, șosetelor și pantofilor.

Nu avea nici un rost să mă machiez când aveam atâtea vânătăi. Nu aș fi putut să le acopăr niciodată. De fapt, m-am întrebat de ce oare mă ridicasem de pe canapea și de ce oare mă chinuisem într-un asemenea hal. M-am uitat în oglindă și mi-am spus că sunt nebună pentru că m-am pregătit atâta pentru ei doi. Eram pur și simplu dichisită. Luând în considerare durerea mea (fizică și psihică), comportamentul meu era ridicol. Îmi era rușine de acest impuls, dar îmi era și mai rușine de faptul că Pam asistase la el.

Însă primul bărbat care a sosit a fost Bubba.

Era pus la punct. Era evident că vampirii din Jackson se bucuraseră de compania lui. Bubba era îmbrăcat cu o salopetă cu strasuri (nu aş fi fost foarte surprinsă dacă unul dintre băieţii de la vilă ar fi avut aşa ceva), completată cu o curea lată şi cizme scurte. Bubba arăta bine.

Cu toate astea, nu părea foarte mulţumit. Parcă şi-ar fi cerut scuze tot timpul.

— Domnişoară Sookie, îmi cer scuze că v-am pierdut aseară, a spus el imediat.

A trecut razant pe lângă Pam, care a rămas surprinsă.

— Văd că ţi s-a întâmplat ceva teribil aseară, iar eu nu am fost aici să împiedic acest lucru, aşa cum mi-a cerut Eric. Mă distram în Jackson, cu băieţii ăia care ştiu exact cum trebuie să fie o petrecere adevărată.

Îmi venise o idee, o idee uimitor de simplă. Dacă aş fi fost într-o bandă desenată, ar fi apărut un bec deasupra capului meu.

— M-ai păzit în fiecare seară, nu-i aşa? l-am întrebat eu, încercând să ascund nervozitatea din voce.

— Da, de când domnul Eric mi-a cerut.

Stătea drept şi avea părul dat cu gel şi pieptănat în stilul cunoscut. Tipii de la conacul lui Russell munciseră ceva la el.

— Deci erai acolo când ne-am întors de la club? În prima seară?

— Da.

— Ai mai văzut pe cineva dând târcoale apartamentului?

— Sigur că da, răspunse el mândru.

Oh, Doamne!

— Tipul ăla purta cumva o jachetă de piele cum poartă cei din găşti?

Părea surprins.

— Da. Era acelaşi tip care v-a lovit în bar. L-am văzut când l-a dat portarul afară pe uşa din spate. Câţiva dintre prietenii lui au apărut şi au început să discute despre ce s-a întâmplat. Aşa că am ştiut că v-a jignit. Domnul Eric mi-a zis să nu mă apropii de el sau de dumneavoastră în public, aşa că am stat deoparte. Dar v-am urmărit până acasă, în camionetă. Fac pariu că nici măcar nu aţi ştiut că sunt în spate.

— Nu, bineînţeles că nu am ştiut că erai în spatele camionetei. A fost o idee cu adevărat inteligentă. Acum spune-mi, când l-ai văzut pe vârcolac mai târziu, ce făcea?

— Spărsese încuietoarea apartamentului până când am apucat eu să pun mâna pe el.

— Ce-ai făcut cu el? am întrebat eu zâmbind.

— I-am rupt gâtul şi l-am îndesat în dulap, a spus Bubba mândru. Nu am avut timp să duc cadavrul nicăieri şi mi-am imaginat că dumneavoastră sau domnul Eric veţi şti ce să faceţi cu el.

A trebuit să mă uit în altă parte. Atât de simplu. Atât de direct. Ca să rezolv acel mister, nu a trebuit decât să pun întrebările potrivite, persoanei potrivite.

De ce nu ne gândiserăm la asta? Nu puteai să-i trasezi lui Bubba o sarcină şi să te aştepţi să o adapteze în funcţie de circumstanţe. Foarte probabil, îmi salvase viaţa ucigându-l pe Jerry Falcon,

de vreme ce dormitorul meu ar fi fost primul în care ar fi intrat. Fusesem atât de obosită când mă băgasem în pat, încât probabil că nu m-aş fi trezit decât atunci când ar fi fost oricum prea târziu.

Pam se uitase când la unul, când la altul, foarte mirată. Am ridicat o mână ca să înțeleagă faptul că urma să-i explic totul puțin mai târziu, după care am zâmbit către Bubba și i-am spus că a făcut exact ce trebuia.

— Eric va fi foarte mulțumit, am adăugat eu.

Iar să-i spun lui Alcide urma să fie foarte interesant.

Fața lui Bubba s-a relaxat imediat. A zâmbit, iar buza de sus i s-a încrețit doar puțin.

— Mă bucur să vă aud spunând asta. Aveți cumva puțin sânge? Îmi este teribil de sete.

— Bineînțeles, am răspuns eu.

Pam a fost foarte drăguță și l-a servit ea, iar Bubba a luat o înghițitură zdravănă.

— Nu e la fel de bun ca cel de pisică, a observat el. Dar e pe-aproape. Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

Capitolul 15

S-A DOVEDIT A FI O SEARĂ foarte liniştită — subsemnata şi încă patru vampiri, căci Eric şi Bill au venit şi ei, separat, dar aproape în acelaşi timp. Doar eu şi amicii mei, la mine acasă.

Bill a insistat să-mi aranjeze el părul, doar ca să arate că este familiarizat cu casa şi obiceiurile mele, ducându-se în baie să-mi aducă cutia cu micile artificii pentru păr. Apoi m-a aşezat pe taburet în faţa lui şi s-a aşezat în spatele meu ca să poată să-mi perie şi să-mi aranjeze pletele. Mereu mi s-a părut a fi o activitate liniştitoare şi mi-a amintit de o altă după-amiază când Bill şi cu mine începuserăm tot în acelaşi fel şi terminaserăm grandios. Bineînţeles că Bill ştia că acum readucea la suprafaţă acele amintiri.

Eric a observat acest fapt, având aerul unei persoane care ia notiţe, iar Pam râdea batjocoritor

fără să se ascundă. Nu puteam să înțeleg de ce se aflau cu toții aici și cum de nu se săturaseră să se tot vadă atât de des — sau cum de nu se săturaseră încă de mine — și să plece. Deși acest grup — cu atât de multe personalități diferite — se afla la mine în casă doar de câteva minute, deja tânjeam după puțină singurătate. De ce crezusem eu că sunt singură?

Bubba a plecat destul de repede, nerăbdător să meargă la vânătoare. Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Imediat ce a plecat el, am putut să le povestesc și celorlalți vampiri ce se întâmplase de fapt cu Jerry Falcon.

Eric nu părea foarte supărat de faptul că toată povestea se întâmplase din cauza sarcinilor pe care i le trasase el lui Bubba, care duseseră la moartea lui Jerry Falcon, iar eu mi-am propus să nu mă arăt, la rândul meu, prea sensibilă pe această temă. Dacă s-ar fi pus problema să aleg între mine și el, m-aș fi ales pe mine. Bill era indiferent față de soarta lui Jerry, iar Pam a considerat că toată povestea era haioasă.

— Că te-a urmărit până la Jackson, deși instrucțiunile erau doar pentru locul acesta și pentru o singură noapte... că a continuat să urmărească instrucțiunile indiferent de consecințe! Nu prea este în stilul unui vampir, dar el este cu siguranță un bun soldat.

— Ar fi fost mult mai bine dacă i-ar fi spus lui Sookie ce a făcut și de ce, a adăugat Eric.

— Da, un bilețel ar fi fost drăguț și util în același timp, am răspuns eu sarcastic. Orice ar fi

fost mai bine decât să deschid dulapul și să găsesc cadavrul îndesat acolo.

Pam a început să râdă imediat. Găsisem punctul ei sensibil. Minunat!

— Aproape că reușesc să-mi imaginez ce figură ai făcut, a spus. Tu și vârcolacul, ascunzând amândoi un cadavru — un instantaneu neprețuit.

Aș fi vrut să fi știut toate astea când Alcide a fost azi aici. Am închis ochii când efectul perierii părului m-a liniștit complet. Liniștea aceea bruscă era minunată. În sfârșit, era rândul meu să mă amuz puțin.

Eric a rupt tăcerea:

— Alcide Herveaux a fost aici?

— Da, mi-a adus bagajul. A rămas să mă ajute puțin și să vadă cum mă simt și dacă sunt bine îngrijită.

Am deschis ochii pentru că Bill încetase să mă mai perie și am zărit-o pe Pam, care mi-a făcut cu ochiul. Eu i-am zâmbit discret.

— Ți-am despachetat eu, Sookie, a spus ea. De unde ai luat acea eșarfă de catifea?

Am strâns din buze:

— Păi prima pe care am avut-o în seara aceea s-a rupt la club — adică la Josephine's. Alcide a fost foarte amabil și, când a ieșit la cumpărături, mi-a luat-o ca să-mi facă o surpriză... a zis că se simțea responsabil pentru faptul că prima luase foc.

Fusesem atât de încântată... dar nu știam cum ajunsese pe locul din față al Lincolnului. Nu-mi aminteam să fi făcut asta...

— Are gusturi bune pentru un vârcolac. Dacă împrumut de la tine rochia roșie, pot să împrumut și șalul?

Nu știam că Pam și cu mine suntem atât de apropiate, încât să ne împrumutăm hainele. Clar că era pusă pe trăsnăi.

— Desigur, am răspuns eu.

La scurt timp după asta, Pam ne anunță că pleacă.

— Am să mă duc acasă prin pădure. Simt că este o noapte care trebuie trăită.

— Ai să fugi tot drumul până la Shreveport? am întrebat eu, uimită.

— Nu ar fi pentru prima dată. Apropo, Bill, să știi că regina a sunat astăzi la Fangtasia ca să afle de ce întârzii atât de mult cu sarcina pe care ți-a dat-o. A spus că a încercat mai multe seri la rând să dea de tine acasă și nu a reușit.

Bill a reluat pieptănatul părului.

— Am s-o sun eu mai târziu. De la mine de-acasă. Va fi bucuroasă să audă că am îndeplinit sarcina.

— Aproape că ai pierdut totul, a adăugat Eric, iar afirmația lui a uimit pe toată lumea.

Pam s-a strecurat afară din casă, după ce s-a uitat la Eric și Bill. Asta m-a cam speriat.

— Da. Sunt conștient de asta, a spus Bill.

Vocea lui care, de obicei, era calmă și dulce, era complet rece de data asta. Eric, pe de altă parte, era înfierbântat.

— A fost o nebunie să te măsori din nou cu acel diavol feminin.

— Hei, băieți, sunt încă aici, am adăugat eu.

Amândoi s-au uitat la mine cu o privire pătrunzătoare. Păreau hotărâţi să termine cearta şi mi-am imaginat că ar fi fost mai bine dacă-i lăsam să se desfăşoare. Imediat ce ieşeau afară. Nu am apucat să-i mulţumesc lui Eric pentru alee şi probabil că seara asta nu era cel mai bun moment.

— OK, am spus. Speram să nu se ajungă aici, dar... Bill, retrag invitaţia în casa mea.

Bill s-a îndreptat către uşă, cu o figură nedumerită şi cu peria mea de păr încă în mână. Eric a zâmbit triumfător.

— Eric, am continuat eu, iar zâmbetul i-a dispărut imediat, îţi retrag şi ţie invitaţia la mine în casă.

S-a dat înapoi, a ieşit pe uşă şi a coborât de pe verandă. Uşa s-a trântit în urma (sau, mai bine zis, în faţa) lor.

Stăteam pe taburet şi mă simţeam mai uşurată decât aş putea descrie în cuvinte, acum, când eram înconjurată de atâta linişte. Dintr-odată, am realizat că programul pentru computer — pe care şi-l dorea atât de tare regina Louisianei şi pentru care fuseseră sacrificate atâtea vieţi şi relaţia mea cu Bill — era la mine în casă... iar acum nici Eric, nici Bill, nici regina nu mai puteau intra fără aprobarea mea.

Trecuse ceva vreme de când nu mai râsesem atât de tare.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

„Harris îmbină cu neastâmpăr mai multe genuri, pentru a obține în final unul nou, care reprezintă propria sa creație încântătoare." – *The Denver Post*

CLUBUL MORȚILOR

Curajoasa telepată Sookie Stackhouse nu se dă bătută, învingând toate obstacolele care îi apar în cale. În acest al treilea volum al seriei *Vampirii Sudului*, legătura romantică a tinerei cu frumosul vampir Bill trece prin momente mai puțin fericite. Trădarea și dispariția acestuia constituie o lovitură dură. Pentru a limpezi lucrurile și pentru a găsi răspunsul la numeroasele întrebări care o neliniștesc, Sookie intră din nou în acțiune. Personajele implicate sunt aceleași pe care le-am întâlnit și în volumele anterioare — teriantropi, vârcolaci și, mai ales, vampiri — care apar fie ca dușmani, fie ca aliați și prieteni fideli ai neînfricatei eroine.

Acum la
HBO
TRUEBLOOD
un serial original bazat pe romanele cu Sookie Stackhouse

Seria *Vampirii Sudului* stă la baza serialului TRUEBLOOD, o producție originală HBO, realizat de regizorul serialului *Sub Pământ SRL*.

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-391-5
ISBN: 978-973-102-389-2

www.grupulcorint.ro

LEDA, *imprint al* **GRUPULUI EDITORIAL CORINT**

Ilustrația copertei: Lisa Desimini